COMMANDER X

CONTROLOR

LUMI

PREFAŢĂ

Ani la rând am trăit cu falsa impresie că sunt unicul deținător al unor informații teribile, interzise sau chiar periculoase pe care le tezaurizasem și mă străduiam din răsputeri să le păstrez în continuare sub cel mai adânc secret. Acum, după mult timp, gândind și analizând cu o altă măsură calitatea și impactul acestor informații, îmi dau seama cu stupefacție prin ce uriaș pericol am trecut fără să intuiesc, măcar în parte, în ce stare de incertitudine a propriei mele existențe trăisem timp de ani buni fără a ști o clipă că „un ochi" și o „ureche" necruțătoare puseseră încă dintru început Sabia lui Damocles asupra capului meu.

Micul meu tezaur informațional fusese aflat pe bucăți, întâmplător, datorită profesiei și preocupărilor mele, căutând insolitul în mod asiduu sau îmi fusese încredințat spre păstrare de oameni total necunoscuți, persoane din ambientul meu intelectual sau îmi fuseseră încredințate chiar pe patul morții de te și miri cine...

Așa că, indiferent de sursă, faptul că nimeni nu știa ce știam eu îmi dădea un fior

de încredere în predestinarea mea. Nimic mai fals, voi afla mult mai târziu ca şi cei mai mulţi dintre dumneavoastră, cei care citiţi această carte, că eram,că suntem cu toţii sub privirea ageră a lui Big Brother! Cine este El!? S-ar putea chiar să-l descoperiţi în paginile acestei cărţi...

Am întâlnit şi alţi păstrători de secrete, şi deşi parcă ne cunoşteam, nu ne destăinuiam niciodată propriile secrete păstrând însă între noi, un fel de respect reciproc tacit.

După mulţi alţi ani când am început să colind lumea, am început, foarte subtil, să decelez acei supraveghetori ce îmi dădeau de înţeles că *ştiu de mine, ştiu ce-i cu mine şi sunt cu ochii ... pe mine!*

Interesant de ştiut, credeţi sau nu, vestitul dicton *ascultă, priveşte şi taci* nu l-am aflat din cărţi, ci, pentru prima dată, l-am avut ca o revelaţie a propriilor mele experienţe. Apropo de dictonul de mai sus, la unul din bunicii mei care trăia într-un colţ de ţară, se spunea: *„N-am auzit, n-am văzut şi nici pe acolo n-am trecut."* Foarte interesant nu!?

Când cu mult timp în urmă, cu prilejul unei reuniuni ştiinţifice ce s-a desăfăşurat undeva în Scandinavia, Commander X ne-a prezentat din spatele unui panou (pentru a nu fi recunoscut) fragmente ce urmau să facă

parte din cartea **The Controllers**. Am înțeles definitiv ceva. Și anume: Cunoașterea (a nu se confunda cu cunoștințele dintr-un domeniu sau altul) o primim pe paliere, cu linguriță, și este dirijată sau, spus mai direct, cunoașterea este controlată de un **„Cineva"** de **„Undeva"**, de la un anumit pupitru și vom ști (sau veți ști), rețineți, **„Exclusiv"** ceea ce trebuie să știți... Nici mai mult nici mai puțin!

Lectura cărții **Controlorii lumii**, pe care o aveți în față, a schimbat destine, a sfărâmat și reformulat convingeri, a deschis o cale nouă nonconformistă, informală pentru mulți oameni cu mintea deschisă spre cunoaștere, viitor, perfecționare și elevare spirituală.

Întregul conținut al cărții este deosebit de incitant, introducându-ne într-un fel de cunoaștere paralelă, omniprezentă, dar pe care am omis-o, ignorat-o, nebănuind măcar simpla ei existență. Nu este vorba de senzațional, deși unele dezvăluiri din carte sunt efectiv halucinante, este vorba de o realitate care ne este ascunsă cu bună știință, despre informația ce ne este drămuită zilnic prin multimedia până la diluarea totală a esenței sale constructiv-spirituale și vitale.

Structurată tematic de la micile secrete ascunse din propriul nostru cotidian și până la lumile celeste sau subterane și locuitorii

lor mai mult sau mai puțin spirituali, cartea **Controlorii lumii** este una dintre cele mai mari provocări ale Culturii Teoriei Conspirației ce a apărut pînă în prezent pe mapamond.

Ceea ce, de regulă, numim Cultura Teoriei Conspirației are un summum de câteva sute de subiecte, să le spunem omniprezente și internaționalizate prin difuzare și dezbatere. Dar această lucrare ne duce spre un adevărat păienjeniș de dezvăluiri și semne de întrebare ce-și așteaptă răspunsul (unele dintre ele) de sute de ani. Ce este chiar șocant în cartea lui Commander X, e acurateţea informației, simplitatea ei - îți dă impresia că o intuiai. Parcă până la lectura ei biții de informație pluteau în jurul nostru și ca la un semnal devin date și informații convingătoare, relevante

Avantajul este că nu trebuie să avem un nivel de cunoștințe foarte specializat, fiind suficiente cunoștințele de uz general, și un bun simț critic. Marea șansă a cărții este că autorul a evitat orice tendință de politizare sau de mistificare a subiectelor tratate.

Am citit mai multe lucrări ale Commander X, dar poate că aceasta este cea mai captivantă, într-un fel fiind o enciclopedie a relevării marilor semne de întrebare din «zona conspiraționistă». Indiferent că dorim sau nu, această lume a semnelor de întrebare

există și, din păcate, cei ce se încumetă să dea răspunsuri sunt din ce în ce mai puțini.

Această lucrare dă niște posibile răspunsuri, unele se vor dovedi viabile, altele vor crea alte întrebări și alte răspunsuri ce vor duce societatea umană spre progres și în primul rând spre autocunoaștere și integrare în confreria sau clubul cosmic ce pare că ne conduce destinele.

Nimic nu este tabu, vă lăsăm plăcerea de a descoperi și redescoperi lumea incredibilă în care trăim, să faceți cunoștință cu celebra sintagmă *adevărul este dincolo de noi!*

Controlorii lumii este o lucrare ce ne arată ce realitate destructurată și controlată trăim. Realitate în fața căreia modelele informațional-cibernetice de tip Matrix pălesc...

O carte incitantă unică ce vă va arăta lucruri la care poate nici nu ați visat vreodată sau poate vă va confirma multe din trăirile, gândurile și experiențele pe care le-ați avut și nu ați avut curajul să le mărturisiți niciodată nimănui...

Dr.Emil Strainu
Consilier Științific "Jurnalul Conspirației"

ALESE MULŢUMIRI LUI BARTON

Nota Editorului: În cadrul unei conferinţe de presă ce a avut loc în anul 1971, un astrofizician de top a mărturisit că cercetările personale l-au condus la convingerea că planeta noastră se află, de fapt, în subordinea unor fiinţe inteligente din spaţiu, cu puteri uimitoare asupra noastră. Aceste afirmaţii au fost între timp date uitării. Însă nu aşa ar trebui să stea lucrurile!!!

Un savant de renume confirmă existența „Controlorilor"

Ființele umane sunt simpli pioni în jocurile unor ființe extraterestre ce ne controlează absolut orice mișcare. Toată viața noastră și întreaga existență a acestui univers se află în mâna acestor creaturi care exercită o putere extraordinară asupra psihicului nostru.

Cel puțin așa susține celebrul astrofizician și autor britanic Fred Hoyle.

„Sunt prezente peste tot", a afirmat el într-o conferință de presă specială desfășurată la Londra, „în spațiu, pe mare și pe pământ. Se află acolo de la începuturile lumii și controlează aproape tot ce facem!".

Hoyle a explicat multele motive pentru care majoritatea oamenilor nu știu mai nimic despre asta.

„Panica este motivul principal pentru care nu s-a făcut niciodată vreo înștiințare publică", a spus acesta. „Însă s-au scrise unele cărți pe baza acestei teorii".

„Este adevărat, totodată, că aceste cărți au circulat doar în cercuri științifice și în medii academice. Teoria și argumentele elaborate pe marginea acesteia sunt mult prea tehnice pentru cei care nu lucrează în domeniul științific".

„Aceste ființe par a fi complet lipsite de orice limite fizice, precum corpul. Se aseamănă din acest punct de vedere cu gândul pur, având capacitatea de a fi

oriunde, oricând doresc". Hoyle a explicat apoi că acestora le este cu putinţă să apară oriunde, sub orice înfăţişare.

„Pot să ia orice formă sau aspect. Pot apărea sub înfăţişarea unui tigru, într-un anumit loc, sau a unei persoane, în altul. Pot avea aspectul unei substanţe gazoase, al unui nor sau al orice poate fi văzut de ochiul uman, ori pot chiar apărea sub unele forme ce nu pot fi văzute cu ochiul liber".

Hoyle a evidenţiat faptul că această inteligenţă a controlat probabil întreaga noastră evoluţie şi continuă să ne controleze minţile. Tot ce a construit omenirea şi felul în care s-a dezvoltat până în prezent s-au realizat prin măiestria acelor forţe inteligente".

„Iar lucrul cel mai ciudat în toată povestea asta", a continuat Hoyle, „este faptul că există împrejurări în care îşi fac simţită prezenţa chiar într-o formă fizică".

Hoyle a mai afirmat, în cadrul conferinţei de presă, că o mare parte a lumii ştiinţifice este convinsă de existenţa unei alte inteligenţe pe această planetă.

„Nu este vorba despre o inteligenţă de pe o altă planetă. Ci chiar dintr-un alt univers. A pătruns în universul nostru încă de la începuturi şi chiar de atunci a luat controlul asupra a tot ce se petrece aici". Acest al doilea univers, spune Hoyle, de unde provin aceste raţiuni puternice, se aseamănă mult cu al nostru, fiind, totuşi, pe un plan cu totul diferit. „Probabil că este tridimensional, ca al nostru, dar este posibilă şi existenţa unei de-a patra sau a cincea

dimensiuni, care dizolvă bariera temporal-spațială ce ne limitează pe noi. Însă, fără nici o urmă de îndoială, legile lor chimice și fizice sunt complet diferite de cele ale noastre, căci ele reprezintă un tip de inteligență mult mai avansată.

„Astfel, acestea sunt responsabile de aproape toate legendele din diferite țări, luate astăzi în derâdere. Tot ele au contribuit la diversele lucruri descoperite doar în unele părți ale lumii, iar în altele, nu". Astrofizicianul Hoyle, cunoscut în toată lumea ca fiind unul dintre cei mai buni în domeniu, nu a putut da detalii concrete în legătură cu această inteligență. „Sunt atât de diferite de tot ce ne este cunoscut, încât este imposibil să încercăm a-i descrie într-o limbă pe care să o priceapă toată lumea".

„Hoyle a mai spus că cel mai recent incident documentat al apariției lor a fost pe mare. Zeci de vase urmăreau pe sonar ceva care mergea cu o viteză de 250 de noduri pe oră (aprox. 450 km/h - n.t.), la 6 km adâncime. Nu există nimic pe Pământ care să poată merge atât de departe și atât de adânc.

Hoyle a mai adăugat că nu se aștepta ca mulți să creadă ce a spus el la conferința de presă. „Cei mai mulți... vor crede că totul nu este decât o teorie deplasată și pe care o vor lua în râs. Alții se vor arăta îngrijorați și vor încerca să verifice la poliție sau guvern". „Desigur, guvernul va nega totul. Însă cei mai mulți oameni de știință știu multe despre asta și sunt de părere că povestea ar trebui făcută publică pentru

ca oamenii să se poată gândi atent la ea. Puţin câte puţin, vor fi lansate din ce în ce mai multe informaţii, până când toată lumea va avea acces la date de care, deocamdată, dispun doar câţiva oameni de ştiinţă şi oficiali guvernamentali".

Capitolul 1

OZN-urile şi elita puterii: cine controlează, de fapt, planeta Pământ?

Pe măsură ce ne apropiem de anul 2000, a devenit mai evident ca niciodată că nu suntem noi singurii care avem control asupra vieţii noastre; că există o „putere" care pare să ne tragă înspre o direcţie extrem de negativă şi distructivă. Acest fapt nu se aplică doar în cazul nostru ca indivizi, ci la nivelul planetei, ca întreg. Cei mai mulţi dintre noi nu suntem capabili să identificăm sursa acestei puteri, însă ne dăm seama, totuşi, destul de bine că umerii noştri poartă o povară ce pare a se îngreuna cu fiecare clipă.

Iar în timp ce majoritatea oamenilor poate că nu conştientizează încă, OZN-urile se află aici ca modele importante pentru dezvoltarea noastră ca specie, semnalizându-ne de undeva din înălţimi („ceruri") existenţa a ceva mai presus de dezvoltarea umană obişnuită, spre care ar trebui să ne dorim să tindem, atât din punct de vedere spiritual, cât şi tehnologic. Căci dacă am putea dobândi tot ceea ce această „breaslă" şi membrii ei ne-au demonstrat, dacă toate acelea se pot împlini în realitate, atunci am avea

standarde mai ridicate de viață pentru fiecare bărbat, femeie sau copil, indiferent de rasă, credințe religioase sau țara de origine. În schimb, cei aflați la putere - de mii de ani - au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a ține adevărul despre astfel de chestiuni, precum OZN-urile, departe de „omul de rând", dându-le astfel șansa unui avantaj în plus în ceea ce privește stăpânirea totală a acestei planete.

Regretatul savant canadian Wilbert Brockhouse Smith a fost unul dintre cei mai timpurii pionieri contemporani cu noi care au avut sarcina de a răsturna cât mai mult posibil „carul" de forțe negative ce continuă să opereze în spatele scenelor științei, politicii, medicinei și arheologiei și toți ceilalți factori care stabilesc ce avem voie să credem despre istoria și structura acestei planete și a celor care locuiesc pe, sub și deasupra suprafeței sale. Deși a rămas cunoscut mai ales pentru descoperirile sale referitoare la mișcarea continuă și sursele de energie alternativă, mulți dintre admiratorii săi cei mai apropiați nu realizează că Smith a fost adesea inspirat de ideea surselor interdimensionale și extraterestre. În cercurile New Age-ului ar fi astăzi cunoscut ca un „mediu". Potrivit biografiei sale, cercetările l-au condus în domeniile fizicii, filozofiei și religiei. A fost un inginer remarcabil și posesorul a numeroase patente de invenție. Smith a realizat un studiu aprofundat asupra gravitației și a elaborat câteva experimente ce au dat rezultate încurajatoare, deși limitate.

Războiul din mintea omului

Un profet în adevăratul înţeles al cuvântului, Wilbert Smith a prevăzut un mare pericol care va încolţi lumea şi care va încerca să subjuge omenirea. Pe când înţelegea el mai bine ameninţarea pe care comunismul o va putea atrage după sine odată cu răspândirea sa în lume, Smith a anticipat existenţa unui duşman cu mult mai mare, care va încerca să ne controleze mintea şi inima, dar să-l lăsăm pe Smith să vorbească în numele său propriu, ca să nu-i nuanţăm cuvintele.

„Intenţionez să-l previn pe cititor cu privire la grava primejdie cu care noi toţi, mai mult sau mai puţin conştient, ne confruntăm într-o lume în care două forţe importante se luptă să obţină controlul asupra minţii umane. Această luptă se poartă încă din timpuri străvechi, însă confruntarea nu a fost niciodată, în toată istoria lumii, mai aprigă decât în această epocă de haos şi zbucium. În zilele de demult, omenirea a fost adeseori chinuită fizic, lucruri de nedescris înfăptuite în numele puterii, dar astăzi, cu o minte mai dezvoltată şi mai bine educată, omul se confruntă cu perspectiva unui progres de o cruzime psihică şi spirituală chiar mai mare - dacă nu este pregătit să se apere cu ajutorul unui raţionament corect.

Cele două mari forţe implicate în încercarea de influenţare a gândirii umane pot fi descrise ca pozitivă, adică în concordanţă cu conceptul unei iubiri

divine şi al unei fraternităţi umane, şi negativă, aceea cuprinzând imbolduri menite să câştige controlul asupra omului în scopul puterii. Această bătălie pentru mintea Omului se dă pe două fronturi, cel fizic şi cel metafizic, iar ţelul luptei este fie dobândirea mântuirii spirituale, fie nimicirea rasei umane.

Având în vedere mai întâi aspectele fizice, oricât de mult ne-am strădui să acţionăm doar după propria voinţă, afirmându-ne, astfel, individualitatea, tot suntem uşor influenţaţi de cuvântul scris sau vorbit sau de alte forme de exprimare a gândului, în special prin intermediul cărţilor, al radioului, al ziarelor şi al televiziunii. În lumea televiziunii, după cum sponsorii o ştiu prea bine, până şi reclamele joacă un rol important în hotărârea noastră de a achiziţiona anumite produse. În viaţa socială şi profesională, ne lăsăm adesea influenţaţi de ce cred alţii, iar unii oameni, prea apatici ca să îşi poată forma propriile opinii, acceptă ideile mai clare ale altora şi le adoptă ca fiind ale lor personale. În cadrul tuturor contactelor zilnice, câte puţin din ceva bine, rău sau neutru, după cum e cazul, îşi lasă amprenta asupra noastră şi ne influenţează gândirea.

În lumea politicii, caracterizată adesea prin denaturări grave în scopul obţinerii de voturi, se fac simţite din ce în ce mai multe presiuni şi noi suntem de multe ori influenţaţi de retorica aparent convingătoare a unor politicieni abili. Însă primejdia cea mai mare apare pe planul politicii internaţionale, căci aici

sunt miza mare şi setea nepotolită după putere. Din această cauză, mulţi dintre noi au trecut prin cel puţin unul dintre cele două războaie mondiale, dacă nu prin ambele. Dar să analizăm mai întâi cauza izbucnirii acestora.

În cazul fiecăruia din ele, câţiva oameni aflaţi la putere, cu un grozav magnetism personal, au reuşit să influenţeze şi să organizeze minţile oamenilor obişnuiţi până într-un aşa grad de hipnotizare în masă, încât întreaga naţiune a fost convinsă de necesitatea luptei. Mulţi dintre noi am urmărit, iar cărţile de istorie au consemnat instaurarea militară a nazismului şi fascismului şi, din cauza răului pe care l-au provocat, împotriva căruia întreaga lume a trebuit să lupte, am fost într-un final martorii prăbuşirii şi ai dezastrului creat de aceşti oameni dezorientaţi care şi-au lăsat mintea modelată la bunul plac al unor despoţi avari, care urmăreau doar creşterea puterii personale. Unitatea într-o ţară este un lucru bun atunci când este canalizată în scopul binelui poporului, dar când caută să persecute pe alţii pentru a-şi atinge ţelul, devine un obiect al răului şi o biruinţă a forţelor negative.

Cu toate acestea, nimicirea forţelor răului în cel de-Al Doilea Război Mondial nu a adus pace în lume, căci, la scurtă vreme după aceea şi exact din acelaţi motiv, adică o mână de oameni aflaţi la putere controlând masele, ne-am trezit implicaţi în interminabilul «Război Rece» cu URSS şi în drumul

către un al treilea război mondial ce se va sfârşi cu anihilarea totală a tuturor fiinţelor vii de pe planetă. Putem însă găsi o consolare în faptul că probabilitatea ca nimeni să nu supravieţuiască unui război nuclear este atât de ridicată, încât şansele ca vreuna din părţi să dorească a fi prima care să îl declanşeze sunt extrem de slabe şi probabil aceasta este şi cauza pentru care ruşii apelează la o armă mai subtilă - manipularea minţii umane. Succesul lor cu experimentele pavloviene şi tehnicile de spălare a creierului implicite i-au dus cu un pas înainte, la stabilirea unui program extensiv de cercetare fizică care să se concentreze asupra telepatiei mentale şi ESP.[1]

Nu ştim cât de departe s-a ajuns cu acest program, însă un ziarist american renumit a socotit necesar să avertizeze guvernul SUA asupra nou-dezvoltatei tehnici ruseşti de «cloud busting»[2] (o expresie utilizată pentru a descrie producerea efectelor fizice ale unei concentrări mentale intense). Sovieticii îşi dau, evident, seama de potenţialul puterii gândului mult mai bine decât o facem noi şi trebuie să ne amintim că puterea de orice fel poate fi folosită atât în scopul binelui, cât şi al răului.

Aceştia sunt, în plan fizic, câţiva din factorii cu care ne confruntăm în războiul minţii omului. Dar ce se poate spune despre influenţele metafizice ce acţionează asupra noastră, nevăzutele, dar

1 - Extrasensory perception - Percepţie extrasenzorială (n.t.)
2 - Cu referire la capacitatea de a împrăştia norii, de exemplu, cu puterea minţii (n.t.).

atotputernicele forțe din planul pur mental? Fie că realizăm asta în mod conștient sau nu, toți suntem, în mod egal, susceptibili, dacă nu mai mult la nivelul subconștientului, acestor influențe subtile. Creierul uman, care în realitate operează în plan metafizic, se aseamănă unui radio bidirecțional ce transmite și primește mesaje prin intermediul undelor Universului, iar mecanismul său de recepționare este deschis atât gândurilor bune, cât și celor rele, pe care noi fie le acceptăm, fie le respingem, în funcție de stadiul de evoluție în care ne găsim. Cei mai mulți dintre noi suntem foarte conștienți de adevărul telepatiei mentale și mulți dintre noi au avut deja experiențe personale de comunicare la nivelul gândului cu cei dragi, aflați la mii de kilometri depărtare. Însă cum stau lucrurile în cazul gândurilor speciale ce ne sunt transmise în mod deliberat, cu un anumit scop, atât la nivelul conștientului, cât și al inconștientului, dintr-un alt plan de existență?

Mesajele recepționate prin surse ezoterice, pretinse a veni de la niște «Space Brothers»[3] ce se interesează în mod activ de bunăstarea spirituală a locuitorilor acestei planete, ne previn că în plan metafizic, unde ființele inteligente se luptă să obțină controlul asupra minții omului, are loc o confruntare chiar mai mare. Forțele inferioare sau negative, autodamnate prin raționamente greșite, proiectează către Pământ gânduri puternice într-o încercare de

3 - Expresie folosită pentru a denumi extratereștrii (Space Brothers = frații (noștri) din spațiu) (n.t.)

a ne cauza prăbuşirea spirituală. Pe de altă parte, păzitorii spirituali ai planetei noastre se concentrează la fel de mult asupra transmiterii de gânduri pozitive de bunăvoinţă şi dragoste frăţească. Astfel, suntem bombardaţi în plan metafizic de două şcoli de gândire conflictuale, liberal arbitru fiind criteriul progresului spiritual; este alegerea noastră pe care dintre ele o acceptăm. Totuşi, dintr-o perspectivă pur logică, dacă dorim să ne eliberăm de suferinţă atât în viaţa aceasta, cât şi în cea care vine, ar trebui să ne înarmăm împotriva atacului violent al gândurilor negative.

Nu mai este timp pentru o gândire confuză sau indiferentă, ce constituie adesea solul roditor de gânduri negative. Însă nu e bine nici să fim doar receptori şi transmiţători ai gândurilor pe care le primim. Ci, mai degrabă, să intrăm în rolul de transmiţători, proiectând în mod constant gânduri pozitive de bunăvoinţă către toţi. Fiecare gând pozitiv neutralizează un gând negativ, astfel încât vom fi de folos nu doar nouă înşine, ci întregii umanităţi.

În ultimă instanţă, există doar două maxime simple şi clare care, dacă ar fi urmate, ar asigura o protecţie totală împotriva forţelor răului dezlănţuite în prezent asupra planetei acesteia:

(1) conştiinţa că există un Dumnezeu-Părinte al întregii creaţii şi dragostea faţă de El; şi

(2) dragostea frăţească pentru toate făpturile lui Dumnezeu, din tot Universul. Orice lucru care intră în conflict cu aceste două credinţe trebuie respins

categoric. Mai mult, dacă am răsplăti ura cu dragostea, ura ar muri de foame, căci ea trăieşte tocmai din ura dată înapoi. Haideţi să ne rugăm, mai degrabă, ca aceste suflete nenorocite care încearcă să ne facă rău să primească şi ele luminare".

Cei fără de suflet

Abia în ultimul sfert de veac ne-au ajuns la cunoştinţă eforturile acestea sinistre de a controla rasa umană şi mai ales datorită eforturilor unor „luptători" de seamă pentru cauza omenirii cum ar fi William Cooper, Dr. Antony C. Sutton, Riley Crabb, Alfred Bielek, Ray Palmer, Richard Shaver şi încă alţi câţiva, care şi-au riscat viaţa, fără să caute vreun profit personal, încercând să dea pe faţă complotul acesta global la adresa omenirii.

Dar, veţi întreba, pe bună dreptate, cine se află, totuşi, în spatele acestei tentative de înrobire mentală şi fizică şi cum se face că au ajuns să deţină un control atât de mare asupra noastră?

Răspunsul are mai multe valenţe şi necesită o seamă de explicaţii, mai ales din partea acelora care au ajuns să cunoască din interior forţele acestea ale răului, pe care Biblia le numeşte colectiv Fiara, al cărei număr este 666 (vom explica mai pe larg de îndată).

Yahshua ben Yahweh îi numeşte pe aceşti indivizi dementii „cei fără de suflet" şi susţine că aceştia ar fi venit aici cu mult timp în urmă „dintr-un alt sistem solar" şi au ajuns să fie „locuitorii neinvitaţi

ai Pământului. Cu magia lor tehnologică, aceştia au influenţat toate aspectele vieţii noastre. Au manipulat codul genetic. Au distorsionat însăşi textura gândirii. Şi au creat o rasă contrafăcută de roboţi umani fără suflet, programaţi să ne ducă, pe noi şi civilizaţia noastră, pe căile morţii".

Yahshua susţine mai departe că „există un grup mic de lideri puternici care au tras, din umbră, sforile lumii în scopuri proprii de ani buni, dacă nu chiar de veacuri.

Unul dintre aceştia, pe care îl citează, pentru mai multă claritate, Yahshua de la Templul lui Yahweh (Box 412, Ipswich, Old Queenslands, Australia 4305), este un oarecare dr. Anthony C. Sutton, care, în calitate de autor al mai multe volume, „pretinde că ar fi dat peste nişte documente secrete care dau pe faţă o conspiraţie îngrozitoare, de mare amploare, care încearcă să ne controleze vieţile din leagăn şi până la mormânt, obiectiv care, dacă ar fi atins, ar transforma lumea aceasta într-un sistem închis, un coşmar totalitar mai oribil decât orice şi-ar fi putut închipui George Orwell. Mulţi cred că am înaintat deja mult în direcţia aceasta a unui coşmar global, a unui Nou Ev Întunecat".

Haideţi să îi permitem acum acestui reprezentant al nostru să descrie în propriile cuvinte conspiraţia despre care vorbeam.

Conform lui dr. Sutton, aceste elite malefice deţin deja controlul asupra educaţiei, partidelor

politice, întreprinderilor bancare private, cabinetelor principale de avocatură, mass-media și fundațiilor filantropice. Ele exercită o influență dominantă și asupra guvernelor apusene.

Să existe, oare, vreo explicație metafizică pentru răul din lumea în care trăim? Care este forța motrice din spatele tuturor acestor grupuri plutocratice care caută să exercite un control global total? Ce îi mână pe acești oligarhi răsfirați în mijlocul tuturor popoarelor, raselor și culturilor? Ce îi determină, oare, să vrea să înrobească omenirea, să o aducă la cheremul lor? Să existe, oare, într-adevăr, în paralel cu rasa umană, o rasă contrafăcută, programată metafizic să facă rău?

Conspirație cosmică?

Anthony Roberts a scris în *Zeii Întunecați*: „Ideea conform căreia rasa umană a fost afectată consecvent, de-a lungul istoriei sale, de „forțe întunecate", cu siguranță nu este una nouă. Toate religiile fac referire la „puterile răului" și dețin ierarhii elaborate de spirite, îngeri și demoni aflați într-o luptă neîncetată pentru stăpânirea mediului cosmic și, în consecință, a destinului uman. Marile religii păgâne ce au existat înaintea creștinismului și a islamului au fost posedate de o cunoaștere aprofundată a acestor forțe spirituale, împărțindu-le în categorii precum: zei și zeițe, zâne și componente elementare și diverse personificări ale feluritelor energii din natură. Cu mult timp înainte, în adâncurile așa-numitei „preistorii", nu se știe

dacă rasa umană era conştientă şi omagia fiinţele transcendentale care existau în afara graniţelor realităţii temporare, dar care se manifestau înăuntrul acesteia. Peste tot în lume, aceste fiinţe sunt reprezentate diferit în conglomeratul experienţei religioase, lăsând urme în filozofie, artă, arhitectură şi, cel mai important, în sufletele cercetătoare ale celei mai dominante forme de viaţă de pe această planetă. În aproape fiecare cultură, din trecut şi din prezent, etosul religios adoptă în mod consecvent o formă dualistică polarizatoare".

În vechile scrieri ale esenienilor putem citi despre un război între „Copiii Întunericului" şi „Copiii Luminii". Părinţii Bisericii Creştine timpurii au scris şi despre „sămânţa (progenitura) celui viclean (Satana)". Următoarele citate se pot găsi în totalitate în Părinţii Anteniceeni: „Fugiţi, astfel, de aceşti lăstari răi (ai Satanei), care produc fructe purtătoare de moarte... Aceşti oameni nu sunt sămânţa Tatălui, ci sunt un neam excomunicat. Şi spune Domnul, Fie ca toate sămânţele pe care Tatăl meu ceresc nu le-a plantat să fie smulse din pământ. Căci dacă ar fi fost ramuri ale Tatălui, nu ar fi fost duşmani ai crucii gloriei. Feriţi-vă, atunci, de aceste buruieni de care Iisus Hristos nu se îngrijeşte, ci acea bestie sălbatică, distrugătorul oamenilor, deoarece acestea nu sunt plantate de tată, ci sunt seminţele celui viclean".

Unul dintre cei mai importanţi evanghelişti creştini ai acestui secol, William Branham, a predicat,

bazându-se pe Geneză, capitolul 3, versetul 15, că a existat o adevărată seminție a Iahtlui. O „creație falsă" care, sub controlul tatălui ei, Satana, s-a opus Copiilor lui Dumnezeu.

De unde a provenit această doctrină a seminției Iahtlui? Ne confirmă colecția de scrieri străvechi, cunoscută nouă ca fiind Biblia, că există cu adevărat copii ai răului în această lume? Putem afla în aceste Scripturi o explicație a răului din lumea noastră?

Începutul

Fundamentalistul creștin care insistă pe o interpretare extrem de literală a poveștii creației din Biblie, cu tot cu fruct, copaci înverziți și un șarpe șuierător, trece cu vederea, din păcate, peste înțelesul profund metafizic. Originea omului și „decăderea" ulterioară descrise în *Facerea* sunt explicații alegorice a ceea ce s-a întâmplat. Alegoria reprezintă un mod de a descrie ceva profund în termini foarte simpli. O interpretare foarte literală a alegoriei face ca limbajul alegoric simbolic să fie mai important decât ce vrea de fapt să exprime. Pentru a înțelege așa-numita „cea mai importantă întrebare din Sfânta Biblie" trebuie să apelăm la capitolele de început ale Facerii din Vechiul Testament. Prin examinarea înțelesului cuvintelor ebraice folosite în primele patru capitole ale Facerii, putem desluși adevăratul sens.

Iar Iehova i-a spus Șarpelui: „Și voi pune dușmănie între tine și femeie și între sămânța ta și a ei; îți va strâlci

capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul". *(Facerea 3:125)*. Să o luăm de la început. Satana, evident, nu a fost un Șarpe. Lucrul care a amăgit-o pe Eva și a sedus-o nu a fost un șarpe ce se târa pe pământ. Cuvântul ebraic „nachash" înseamnă „vrăjitor" sau „magician". Un înger căzut, care încă și-a păstrat multe din puterile sale angelice, ar fi putut fi fără îndoială un vrăjitor și un magician. Amintiți-vă, Dumnezeu, grăind acestui Șarpe, a spus: „Și voi pune dușmănie între tine și femeie și între sămânța TA și a ei". Aici Iehova se adresează Satanei, arhanghelului căzut, și spune clar că Satana va avea semințe sau progenituri. Mulți creștini cred că acest verset legat de sămânța femeii prevestește sosirea lui Iisus Hristos. Cu toate acestea, par neputincioși sau rezervați în a recunoaște că aici Dumnezeu a declarat că și Satana va avea urmași. Sunt dispuși să admită că sămânța Evei a fost o sămânță umană fizică (care l-a creat pe Hristos); dar susțin că Satana nu are progenituri corporale.

De multe ori, în Noul Testament se spune că Iisus Hristos se referea la anumiți indivizi ca fiind o „generație de vipere" *(Matei 12:34; 23:33)*, ca „ipocriți" *(Matei 22:18; 23:13-39)* și ca „fii lui Satan", adresându-se acestora astfel: „Voi sunteți de-ai tatălui vostru diavolul și îi veți face pe plac acestuia. A fost un ucigaș de la bun început și nu a sălășluit în adevăr, deoarece nu există adevăr în acesta. Când rostește o minciună, o rostește pe a lui: pentru că este un mincinos și făuritorul acesteia" *(Ioan 8:44)*. Această referință face

evident o diferență între toți oamenii și unii oameni. Țineți minte că Iisus a identificat clar descendenți reali ai diavolului. Nu a spus doar că erau simpli supuși ai celui necurat. Nici nu a declarat că erau răi datorită propriei lor orientări religioase.

Controlorii

Autorul cărții *Cel Fără de Inimă* spune astfel: „Lăsați-mă să vă asigur deîndată, atunci, că există într-adevăr pe planetă creaturi care nu provin de la Dumnezeu, care sunt falsuri ale manifestării adevărate. Multe dintre acestea sunt conștient în cârdășie cu scopurile prefăcute ale puterilor întunericului. Acestea în-cearcă, prin conspirație și complot, să extirpe bu-nă-tatea de pe lume, să îi învrăjbească pe frați, să tulbure, să deranjeze și să distrugă armoniile, oriunde acestea există. Aceste creaturi acționează în planul material, folosind și direcționându-și energiile într-o încercare aranjată de a se împotrivi luminii. Cu toate acestea, sunt pionii «răutății spirituale plasate la un nivel înalt». Iar uniunea dintre liga forțelor spirituale negative și acești indivizi ce întrupează răul a dus la măcelărirea a multe suflete nobile de-a lungul veacurilor".

Mai departe în cartea sa, autorul face următoarea observație tulburătoare: „Pe tot parcursul Bibliei, aceste ființe fără inimă sunt pomenite drept «cei vicleni», pentru că aceștia au avut grijă să fie înlăturate toate descrierile mai detaliate ale rasei lor pentru ca

omenirea să nu îi descopere şi să se ridice justificat împotriva conducătorilor lor. Şi astfel moartea lui Ioan Botezătorul şi cea a lui Iisus Hristos au fost instigate de rasa falsă care, timp de mii de ani, a învrăjbit frate cu frate, rasă cu rasă şi care a făcut în aşa fel încât copiii lui Dumnezeu să se învinovăţească între ei pentru uciderile sfinţilor".

Astăzi, ca întotdeauna, ei ocupă poziţii autoritare şi cu puteri financiare. Au căpătat controlul destinelor imperiilor şi încearcă mereu să dejoace scopurile curate ale lui Dumnezeu. Folosirea nesocotită a impozitelor, impusă de aceştia, a pus un jug invizibil la beregata umanităţii.

Sămânţa Şarpelui este implantată astăzi în toate naţiunile, rasele şi popoarele. Din această rasă falsă fac parte adevăraţii controlori ai ordinii lumeşti. De secole au fost ţinuţi în frâu de către forţele lui Iehova, dar acum, în ultimele zile ale acestui ciclu, au fost dezlănţuiţi. „Vai şi amar de voi, locuitori şi suflete ale pământului, de ar fi ca diavolul să se pogoare asupra voastră cu mare mânie, deoarece ştie că nu mai are mult timp". *(Apocalipsa Sf. Ioan 12:12)*

Iisus le-a spus discipolilor Săi că membrii seminţiei diavolului pot fi identificaţi după faptele lor. Astfel, Ioan a scris: „Astfel sunt copiii lui Dumnezeu deosebiţi de cei ai diavolului: orişicine nu face justeţe nu vine din Dumnezeu, nici cel ce nu îşi iubeşte aproapele". Chiar şi în aceste cuvinte se ascunde un mare mister ce nu poate fi total înţeles, decât de cel Ales.

Timpurile noastre sunt, cu siguranță, unele agitate și de separare metafizică. Liniile de bătălie sunt trasate între cele două semințe ale Facerii, ființele adevărate (din sămânța femeii) și ființele false (din sămânța Șarpelui). Identificarea scripturală a acestor două seminții nu face decât să aducă mărețul adevăr metafizic în planul material. Cei care provin din Sămânța Sfântă a femeilor, Copiii Luminii, sunt chiar și acum chemați, treziți, separați și pregătiți pentru slujirea divină.

Originea secretă a omului

Multe dintre lucrurile pe care credem că le cunoaștem despre planeta pe care trăim sunt false!

Mulți dintre cei care fac parte din această „dimensiune controlatoare", pe care noi ne aflăm aici să îi deconspirăm, au distorsionat „faptele istorice" în avantajul lor... Ei au pervertit, în esență, și au remodelat trecutul nostru pentru a obține cele mai multe beneficii pentru ei înșiși. Ei sunt de părere că masele de oameni ar trebui să fie inconștiente de acele lucruri care ar fi mai bine să rămână secrete. Cu toate acestea, printre noi se află câțiva maeștri care s-au împotrivit gândurilor general valabile în vederea destrămării miturilor ce ne-au fost impuse cu forța de secole.

Există, în realitate, o origine secretă a umanității ce a fost înlăturată din scrierile noastre. Aceasta nu este revelată în școlile și universitățile noastre și, cu

siguranță, că autoproclamații noștri „lideri religioși" nici nu s-au gândit să împartă această cunoaștere cu adepții lor, pe care preferă să îi păstreze în neștiință, tot ca strategie a întregii dimensiuni controlatoare.

Să clarificăm un lucru odată și pentru totdeauna: „Michael X" nu este în niciun fel, prin înfățișare ori formă, înrudit cu Malcolm X, liderul spiritual al multor oameni de culoare. Michael X este, în realitate, un lider spiritual al tuturor raselor și credințelor, care s-a luptat timp de mulți ani pentru a înfățișa înțelepciunea ascunsă a celor străvechi unui grup restrâns de studenți răbdători și încrezători, care au dat ascultare acelei chemări lăuntrice către dezvăluirea spirituală ce intervine când realizăm că am fost îndelung oprimați de acei mulți miniștri care susțin că sunt preocupați de bunăstarea și de educația noastră. Michael X este un maestru, un mistic, un călăuzitor, un profet, un suflet descătușat.

El cuprinde toate lucrurile pe care trebuie să le descoperim în căutarea noastră a adevărului universal. Michael X, într-una din „monografiile sale mistice", răspândită în secret, se străduiește să explice originea secretă reală a umanității și rolul pe care l-au jucat ființele de pe alte planete și din alte dimensiuni, la cot cu noi înșine, în străduința noastră de a înainta pe scara cunoașterii spirituale. Cuvintele sale sunt întotdeauna simple și elegante, croite pe înțelesul tuturor:

Cunoştinţe mistice importante

V-aţi întrebat vreodată cum aţi ajuns să existaţi pe această planetă? De unde aţi venit dumneavoastră şi celelalte miliarde de locuitori ai acestui Pământ până la urmă? Care sunt adevăratele împrejurări?

Veţi fi uimiţi şi fascinaţi când veţi afla întreaga poveste a adevăratei origini omeneşti! Probabil veţi gândi în sinea dumneavoastră: „De ce nu mi s-a adus acest lucru la cunoştinţă până acum?" şi „De ce nu am fost învăţat despre aceste lucruri la şcoală pentru a beneficia de ele în toţi aceşti ani? De ce? De ce? De ce?". Ei bine, în primul rând, acestea sunt CUNOŞTINŢE MISTICE. Nu vă puteţi aştepta să aflaţi aceste lucruri la şcoală decât dacă este vorba despre o Şcoală Mistică, desigur. Câte Şcoli Mistice există? Puteţi să le număraţi pe degetele unei mâini. Acestea sunt CUNOŞTINŢE SECRETE. Nu sunt deloc ştiute de multă lume. De fapt, sunt atât de rare şi de neobişnuite, încât de obicei trebuie să scotoceşti cu sârguinţă pentru a le găsi. De aceea vă voi deslusi câteva lucruri, câteva verigi de aur din lanţul BUNĂTĂŢII voastre, care v-au fost îndelung ascunse. Cred că acum sunteţi pregătiţi pentru marile ADEVĂRURI!

De unde a venit omul?

Adevărul este că pământeanul nu este singurul chiriaş al acestui univers. Doar crede că este. Aici comite el o mare greşeală. Există o infinitate de alte sisteme solare în acest univers vast, în care trăiesc

în prezent forme de viață umanoide extrem de inteligente, viețuind și respirând la fel ca noi! Multe dintre aceste sisteme se află nu cu doar sute sau mii de ani înaintea noastră, ci cu MILIOANE de ani și multe dintre ființele care locuiesc pe acele alte „înlănțuiri planetare" au mare legătură cu originea VOASTRĂ secretă.

Potrivit multor învățăminte străvechi, TOATE planetele acestui sistem solar sunt populate de ființe inteligente. Aici nu mă refer la FIINȚE UMANE FIZICE, de seama celor de pe Pământ. Este foarte important pentru dumneavoastră să realizați că unele dintre planetele sistemului nostru sunt locuite doar de FIINȚE IMATERIALE. Acestea nu dețin corpuri materiale ca noi. Dar au un corp imaterial foarte eficient de care sunt foarte mândre și care le deservește bine în diverse feluri.

Toate ființele, fie ele sub formă fizică ori imaterială, se află, bineînțeles, în grade diferite de inteligență sau de „conștiență a ceea ce există". De exemplu, se spune că fiecare planetă din sistemul nostru este, de fapt, o „Școală de Viață" în cadrul căreia ființele inteligente sunt în stare să învețe diverse lecții extrem de esențiale despre arta adevărată de a trăi.

La fel ca în orice altă școală, scopul este ca toț indivizii ce sălășluiesc pe orice planetă să stăpânească diversele „reguli" sau „legi" ale vieții. Acest lucru est înfăptuit, desigur, prin învățarea modului de a extind voit conștientizarea principiilor secrete care n

guvernează mintea, corpul și întregul univers. Când acest lucru este înfăptuit, și DOAR atunci, la nivelul la care individul chiar aplică cunoștințele dobândite, acestuia sau acesteia i se permite să „avanseze" pe o altă planetă mai dezvoltată în schema planetară, unde sunt predate LECȚII NOI. Astfel progresăm gradat în lumină, descoperindu-ne constant puterile dumnezeiești avansate!

Deoarece există un număr de nouă planete ce se rotesc în jurul Soarelui, se pare că noi, pământenii, trebuie să absolvim Nouă Școli înainte de a ne completa „Cursul de Studiu" al acestui sistem solar.

Fiecare „Semestru Școlar" durează 2.500 de ani (calculând în Timp Cosmic nu este atât de mult pe cât ați crede). La sfârșitul acestui ciclu planetar, de obicei are loc un cataclism evoluționar (cum ar fi era glaciară, potopul, o inversare polară etc.) care, în mod evident, îl elimină pe cei „care gândesc la fel" sau pe cei care „nu au promovat" Școala pământeană a Vieții. Totuși, într-un moment crucial, un Prooroc al Luminii și al Iubirii apare pe Pământ. Scopul său este să ghideze și să îndrume noua generație de ființe inteligente care sosesc pe scena terestră pentru prima dată. Iisus, Buddha, Zoroastru, Lao-Tse, Hermes Trismegistus și Sanat Kumara (Străvechiul Timpurilor) au fost astfel de profeți. Puteți să-i numiți și pe mulți alții.

Ce vă voi oferi acum nu este o informație nouă. Mai degrabă are multe veacuri vechime. De fapt, face parte dintr-o colecție de Cunoștințe Secrete numită

Înțelepciunea Veșnic Tânără, pentru că este eternă. Câteva dintre aceste informații sunt mai străvechi decât însăși planeta noastră (adică ne-a fost oferită de către ființe mai inteligente de pe alte planete sau din alte sisteme). Din fericire pentru noi și pentru alți cercetători sinceri, această minunată colecție de cunoștințe a fost păstrată de câțiva mistici rari de pe Pământ, din India, Tibet, Europa și America. „Povestea farfuriei", de pildă, este o poveste foarte străveche, cunoscută anumitor pământeni avansați pe parcursul a foarte multor secole.

Înainte să vă dezvălui întreaga poveste, vă voi „încerca" mințile cu privire la mai multe lucruri despre zborul interplanetar și spațial. Primul lucru care trebuie realizat este că ZBORUL SPAȚIAL ESTE POSIBIL, după cum au arătat incursiunile noastre limitate în orbită, în jurul acestei planete și cele de pe Lună. Cercetătorii noștri științifici de pe Pământ experimentează chiar acum construirea propriilor noastre „discuri".

Acestea fiind spuse, vă întreb: ce ar fi putut preveni ca o altă planetă, mult mai avansată ca Pământul, să fi ajuns la aceeași concluzie mai demult? Și, ajungând la o concluzie atât de definitivă, ce i-ar fi oprit să construiască o navă spațială sub forma logică de disc zburător, care să folosească o putere mai bună decât cea a rachetelor, pentru a cuceri Spațiul?

Să continuăm încă un pic această idee. De ce credeți că este atât de greu, atât de contrar modului

de gândire al cercetătorilor noştri moderni, să accepte ideea cum că farfuriile zburătoare există deja?

Vă spun eu de ce. Dacă oamenii noştri de ştiinţă „învăţaţi" ar recunoaşte existenţa navelor spaţiale şi al fiinţelor din alte lumi, aceştia ar recunoaşte că planeta Pământ NU este singura planetă din Univers care a produs forme de viaţă extrem de avansate. Să recunoşti un astfel de lucru ar însemna un atac teribil la adresa egoului uman înfocat. Ar forţa omul să accepte faptul că Pământul nu este locul considerat atât de avansat de unii dintre noi. Omului de pe Pământ nu îi place să admită acest lucru.

Adevărul, conform scrierilor antice hinduse, este că Pământul este doar un „nou-născut" comparativ cu alte planete din univers. De exemplu, Venus este cu un întreg lanţ (perioadă de evoluţie) înaintea noastră. Astfel, formele inteligente de pe Venus sunt extrem de evoluate. Acest lucru trebuie să fie adevărat, pentru că rasa venusiană este incredibil de antică, în sensul că a fost creată cu multe milioane de ani în urmă.

Cât despre povestea primului om raţional de pe Pământ, aceasta începe cu adevărat în anul 18.617.841 î.Hr. Cu alte cuvinte, datarea epopeei noastre este anul optisprezece milioane, şase sute şaptesprezece mii, opt sute patruzeci şi unu înaintea naşterii lui Hristos.

În acel an de căpătâi, după cum a fost relevat în scrierile antice hinduse, prima navă spaţială a sosit de pe planeta Venus pentru a ateriza aici, pe Terra. De pe Venus, „Tărâmul Zeilor", au venit Sanat Kumara

(Stăpânul Flăcării) cu cei patru Mari Stăpâni ai lui și cu o sută de asistenți. Aceste ființe luminoase au avut grijă ca sufletele omenești să se reîncarneze în corpuri fizice pe Pământ.

Până la momentul sosirii pe Terra a lui Sanat Kumara de pe Venus, omul nu poseda conștiința de sine. El era produsul a lungi veacuri de evoluție lentă pe Pământ. Fizic, acesta semăna cu omul pe care îl vedem astăzi; dar mental, acesta se asemăna animalelor. Cu alte cuvinte, trăia doar în subconștientul său. Secțiunea frontală a creierului său era adormită.

Când Stăpânul Flăcării l-a văzut pe săracul om fără de minte, s-a simțit dator să contribuie în mod direct la dezvoltarea acestuia. Și-a folosit puterile spirituale pentru a trezi centrele individualității din pământean.

Această întâmplare este „veriga lipsă" a evoluției omului pe această planetă.

Stăpânul Sanat Kumara l-a numit pe primul om trezit la conștiință Adam, ca un tribut adus stăpânilor venusieni care au aparținut rasei adamice de pe Venus. La momentul trezirii sale la conștiință, corpul lui Adam era androgin sau bisexual. Era o ființă cu două părți, având atât componente masculine, cât și feminine, perfect echilibrate cu corpul său material. Pentru a ușura producerea de urmași, Sanat Kumara a schimbat polarizarea sexuală a lui Adam, de la bisexual la unisexual. Astfel a fost creată Eva, care a devenit partenera lui Adam.

Adam și Eva

Adam și Eva au fost binecuvântați să aibă copii, iar semințiа adamică s-a extins și a acoperit întregul glob. Noi toți care ne aflăm pe Pământ, indiferent de culoare și de „condiționarea credinței", suntem descendenți direcți ai lui Adam și Eva și descendenți indirecți ai rasei adamice de pe Venus.

După ce Sanat Kumara și ajutoarele sale și-au încheiat truda de a începe o rasă materială a umanității pe Pământ, s-au întors din nou pe Venus și l-au lăsat pe om să evolueze și mai mult pe scara vieții, prin eforturile sale personale și experiențele revelatoare. A fost normal ca Stăpânii Gânditori să-l părăsească pe om atunci, deoarece acele ființe geniale aparțineau unui lanț al vieții complet diferit comparativ cu al nostru.

Pe măsură ce secolele treceau, oamenii de pe Pământ învățau multe secrete ale puterii universale, secrete pe care majoritatea oamenilor din zilele noastre le consideră strict moderne și „noi" descoperiri științifice. Cu toate acestea, adevărul ascuns este acela că ceea ce noi considerăm ca fiind ceva nou este de fapt „ceva vechi" pentru oamenii din farfurii ai planetelor locuite din spațiu. Aceștia sunt maeștri ai unei „științe secrete" a universului care este atât de străveche, încât originea i s-a pierdut odată cu trecerea timpului. Unele dintre adevărurile cunoscute de ei sunt vechi nu de milioane, ci de bilioane și de trilioane de ani. O mare parte din această cunoaștere a fost

răspândită de la o planetă la alta, cum ar fi „formula" pentru succesul zborului spațial, a antigravitației, a telekinezei etc. Nu există nimic NOU sub soare, deși știința modernă dorește ca lucrurile să stea altfel.

Pe măsură ce IQ-ul omului a crescut, civilizații minunate precum cele ale Atlantidei, Lemuriei și Mu au fost create, dar de fiecare dată s-au destrămat sau au fost în special distruse prin folosirea greșită a propriilor lor mari puteri. Pe lângă calamitățile rezultate de pe urma stupidității omenești, natura s-a revoltat, la rândul ei, de multe ori. Au avut loc cataclisme planetare majore, din cauza unei schimbări bruște a polilor Pământului. Marele potop a fost unul dintre acestea. Este important, deoarece face parte din întreaga poveste uimitoare a farfuriilor zburătoare, a extratereștrilor, a identității acestora și a deslușirii scopului lor, ce pare a fi „misterios".

Pe timpul lui Noe, Pământul și-a schimbat polii. Deodată, un val imens, monstruos, a trecut peste toate zonele populate ale lumii de atunci, distrugând aproape toate ființele vii. Toate înregistrările antice minunate, manuscrisele, secretele etc. au fost pierdute de umanitate, iar omul a fost forțat să ia de la capăt urcușul său lung către Lumină. Am spus că TOTUL a fost pierdut? Nu chiar totul. Nu trebuie să uităm fabuloasa „Biblie în Piatră", MAREA PIRAMIDĂ A EGIPTULUI! Să vedem acum în cel fel „se leagă" Marea Piramidă în context. Cu puțin timp înainte de Potopul din vremea lui Noe, Cei din Farfurii și-au dat seama

că un astfel de dezastru era iminent. Şi-au dat seama, prin observaţiile lor făcute din spaţiu, că Pământul era pe cale să îşi SCHIMBE POZIŢIA. În acel puţin timp rămas înainte ca „schimbarea" să se producă, Cei din Farfurii, venusienii, au acţionat pozitiv în numele bunăstării prezente şi viitoare a umanităţii. Stăpânii de pe Venus s-au hotărât să construiască un „altar al Domnului în mijlocul tărâmului egiptean şi o coloană la graniţă, tot în numele Domnului. Şi va fi un SEMN ce va sta drept MĂRTURIE a Domnului Tuturor pe pământul din Egipt". *(Isaia 19:19-20)*.

Fără îndoială cunoaşteţi faptul că Marea Piramidă a fost proiectată de fiinţe extraordinar de inteligente. Cunoştinţele perfecte de astronomie dezvăluite de piramidă au fost cele „originale" deţinute de Maeştrii Spaţiului şi ai Timpului, stăpânii planetei Venus!

Învăţămintele interne dezvăluie că Stăpânul Gânditorilor l-a instruit pe unul dintre cei mai înţelepţi muritori de pe Pământ, regele Thoth, dezvăluindu-i CUM să construiască întregul edificiu. Thoth era un mare mistic şi coopera în totalitate cu venusienii, pentru că înţelesese cele CINCI scopuri vitale pe care avea să le împlinească ridicarea Marii Piramide:

1. Să păstreze Cunoştinţele Secrete pe Pământ.
2. Să prevestească viitorul pământenilor.
3. Să servească drept Templu al Adevărului Mistic.
4. Să fie un SEMN sau un reper pentru navele spaţiale.

5. Să fie MĂRTURIE a Domnului Tuturor.

După cum ştiţi, au fost folosite anumite principii de construire ce sunt încă minuni ale lumii chiar şi în zilele noastre. De exemplu, pietrele au fost cuplate atât de precis în cadrul piramidei, încât, în prezent, abia poţi introduce o cartelă telefonică între ele.

„Domnul Tuturor" se referă la acea fiinţă foarte evoluată şi măreaţă, Iisus Hristos, al cărui regat aparţinea unei „alte lumi" (de pe altă lume), o planetă din sistemul nostru solar care este mult mai avansată decât a noastră în ceea ce priveşte dezvăluirea spirituală. Acest suflet extrem de spiritual s-a născut pe Pământ şi a devenit un Învăţător nemaipomenit al Luminii şi Iubirii.

Aşadar a fost construită piramida, iar cunoştinţele străvechi au fost ascunse în pereţii săi de piatră pentru a persista peste veacuri. Noe, un căutător sincer al Luminii spirituale, a fost contactat de Oamenii din Farfurii şi a fost avertizat cu privire la schimbarea planetară ce avea să-i distrugă pe Oamenii Planetei Trei (Pământ). Aşa că Noe a construit o arcă, după cum a fost sfătuit.

Apoi Pământul s-a cutremurat groaznic

Iar oceanele au VUIT peste pământ, inundând TOATE zonele populate. „Iar apele au triumfat cu măreţie pe Pământ; şi toate colinele înalte, ce se aflau

sub cerul întins, au fost acoperite. Apa a crescut cu cincisprezece coți; iar MUNȚII au fost înghițiți. Și TOATĂ SUFLAREA de pe Pământ S-A STINS, atât a orătăniilor, cât și a vitelor, a jivinelor și a fiecărei viețuitoare de pe Pământ, și TOȚI OAMENII. Toate ființele ce inspirau suflarea vieții, TOATE lucrurile de pe uscat, au încetat să mai trăiască", *Facerea 7:19.*

NOE și puținii săi discipoli credincioși au fost, desigur, cruțați pentru ca rasa să poată dăinui, precum a plănuit Stăpânul Gânditorilor. Și astfel a continuat până în zilele noastre.

Un singur lucru este greșit. Unii dintre noi, pământenii, prea mulți dintre noi de fapt, au refuzat să-și dezvolte partea spirituală a vieții, precum am evoluat în părțile mentale, tehnice și materiale ale vieții. Cât de deplorabil! Ne-a fost spus în repetate rânduri: „Cu toate putințele voastre de a căpăta, căpătați înțelegerea!". Aceasta însemnând ÎNȚELEPCIUNEA SPIRITUALĂ, nu-i așa? De ce anume credeți că are nevoie cel mai mult națiunea noastră, de fapt, lumea întreagă, acum? De mai multe rachete ghidate? De mai multe bombardiere cu turboreactor supersonic? De o „rezervă" mai bogată de bombe atomice și cu hidrogen?

Nu! De un million de ori NU!! Voi cunoașteți răspunsul, la fel ca mine. Avem nevoie de o TREZIRE SPIRITUALĂ dinamică! Trebuie să trimitem o RAZĂ-DE-IUBIRE către frații noștri, oameni din toate țările, și să îi determinăm să aibă o „reacție" mai elevată. Dar

pentru a trimite o astfel de Rază-de-Iubire, trebuie ca noi, la nivel individual, cât și colectiv, să simțim și să experimentăm această TREZIRE SPIRITUALĂ dinamică. Trebuie să încetăm să ne mai înăbușim înțelepciunea spirituală. Trebuie să nu permitem ca aceasta să fie sufocată de atenția risipită pe probleme ce NU au legătură cu Spiritul. Doar adevărata RAZĂ-DE-IUBIRE (pe care ne-au deslușit-o Marii Învățători acum 2.000 de ani) poate anula efectul îngrozitoarei RAZE-LETALE cu care „se joacă" omul.

Acest „Cunoscător" dinăuntrul nostru este revelatorul întregii înțelepciuni adevărate și poate fi contactat prin păstrarea atenției asupra Mărețului Sine Autentic sau asupra Prezenței-Dumnezeiești din sufletele noastre. Doar prin devotamentul acordat acestui centru spiritual dinăuntrul vostru își va revela „Cunoscătorul" adevărata înțelepciune. Cei mai înțelepți oameni care au trăit pe acest pământ și-au căpătat judecata astfel!

Atunci când reptilienii năpădeau Pământul

Dacă putem afirma că Michael X a greșit în timp ce folosea cei mai eleganți termeni pentru a defini originea secretă a umanității, atunci acest lucru se datorează faptului că reușește să creeze o imagine atât de pozitivă a planetei noastre și a sistemului nostru solar, pe care suntem doar rezidenți printre multe trilioane de ocupanți. Să nu uităm că mai

există și o parte mult mai sinistră și foarte negativă a originii noastre istorice de care au vorbit, în paginile anterioare, Wilbert Smith și Yahshua ben Yahweh.

Această istorie ascunsă a Pământului include și existența unei societăți secrete, cunoscută drept rasa reptilienilor, care a coexistat cu umanitatea încă de la formarea planetei noastre. Legenda spune că aceste ființe au ajuns aici de pe Venus și au ocupat suprafața Pământului pentru o perioadă scurtă, dar l-au abandonat din pricina condițiilor nu prea favorabile pentru ele. Acestea aveau dimensiuni mari, corpuri solzoase, ochi ca de broască și erau avansate din punct de vedere mental, deși nu evoluaseră moral și spiritual și se spune că erau extrem de crude și de rele. Pentru a supraviețui pe planeta noastră, s-au stabilit în cele din urmă în interiorul lumii noastre, unde au construit orașe mari și au luat în posesie un sistem de tuneluri existent, construit de cei care au scăpat din Atlantida, când această civilizație s-a năruit.

Lectorul și filozoful Riley Crabb a petrecut mulți ani răsfoind prin texte antice în încercarea de a găsi referințe la adresa acestor ființe reptiliene și a descoperit niște lucruri interesante.

Dl. Crabb spune:

„Dacă Rasa reptilienilor a stăpânit planeta noastră în urmă cu mii de ani, ar fi lăsat vreo urmă a prezenței sale. O găsim în legendele și miturile despre șerpi ale tuturor popoarelor. Dar Șarpele care pășește ca un om pare să-și fi lăsat și portretul, în piatră, în diverse locuri

pe această planetă. Cercetătorul Robert Dickhoff oferă un exemplu bun al acestui lucru într-o poză a unei sculpturi în piatră a zeului babilonian Ashur în cartea sa *Agharta* ce spune: «o zeitate umanoidă, cu cap de vultur şi aripi, dar în rest ca restul oamenilor»".

În cartea sa *Drumul din Cer*, George Hunt Williamson compară o poză a uneia dintre statuile mari de piatră pe care a găsit-o pe platoul Marcahuasi din Peru cu o poză a zeului egiptean Thoueris, aflat în Muzeul din Cairo. Asemănarea este remarcabilă. Capul lui Thoueris are aceeaşi formă generală ca aceea a lui Ashur de pe această pagină, deşi poate ar părea mai similar capului unui hipopotam ca înfăţişare.

De asemenea, Thoueris este burtos şi dezbrăcat şi nu are aripi sau solzi. Scriitorul relativ misterios care preferă să fie cunoscut doar sub numele de „Branton" a scris foarte mult despre acest subiect. Monografia sa secretă, intitulată *Adevărul despre Rasa reptilienilor şi Originea Subterană a OZN-urilor* (disponibilă pentru $25 la Inner Light Publications, Box 753, New Brunswick, NJ 08903), oferă o adevărată lovitură straşnică şi ar trebui să servească, spune el, drept un manual de „utilizare pentru membri ai „Rezistenţei Umane", ca un ghid despre strategia extraterestră!"

În volumul său, Branton se foloseşte de numeroase surse pentru a dezvălui motivele şi cauzele rasei reptilienilor. Câteva dintre cele mai bune citate ale descoperirilor sale sunt reproduse în cele ce urmează:

Oameni creaţi?

Cu ceva timp în urmă, un scriitor numit Robin Collyns a sugerat într-un articol că rasa reptilienilor a avut o influenţă majoră de-a lungul istoriei. Collyns era de părere că rasa reptilienilor l-a creat pe om şi l-a aşezat aici, pe această planetă.

Vechile legende sumeriene, babiloniene, egiptene şi greceşti fac referire la zeităţi asemănătoare „şerpilor", despre care se crede că au locuit odată în „infern"". În acest context, grădina raiului capătă o valoare şi o semnificaţie suplimentare, posibil de o importanţă supremă. Legendele curate din Australia şi din insulele Pacificului oferă referinţe nenumărate în legătură cu zeităţile/fiinţele asemănătoare şerpilor, care erau asociate în Antichitate cu enigma creaţiei în acea zonă. (Notă: De fapt, există relatări despre peşteri australiene, mai ales din zonele Black Mountain, North Queensland şi Nullarbor din sudul Australiei, care au fost locul a numeroase dispariţii. De asemenea, există poveşti despre tuneluri antice, aflate sub insulele polineziene şi cunoscute doar de „kahunase" sau de „vraci", în care se presupune că sălăşluiesc fiinţe neomeneşti. Simbolul şarpelui în spirală este întâlnit în întregul Pacific şi este universal asociat cu enigma creaţiei).

Din cele mai vechi timpuri, simbolul şarpelui se poate întâlni în multe părţi ale lumii, dar indubitabil, cea mai fascinantă portretizare este un detaliu de pe un papirus magic egiptean, expus la British Museum,

înfățișând un șarpe cuprins într-un disc ce emite raze. Cea mai neobișnuită formă a simbolului șarpelui este o spirală reprezentând un șarpe încolăcit; acest simbol a fost descoperit ca petroglifă și sub alte forme pictoriale în Marea Britanie, Grecia, Malta și Egipt, ca model de olărit în New Mexico, ca desene terestre pe Platoul Nazca, Peru, și pe toate insulele Pacificului" (Notă: Aproape fiecare locație menționată aici s-a confruntat cu o activitate subterană intensă).

Collins încheie: Legendele aborigene indică faptul că ființele asemeni reptilelor nu se fereau de război, iar o paralelă identică acesteia este menționată, de asemenea, în legendele hinduse despre poporul Naga, ființe sub formă de șarpe care proveneau din una din cele șapte lumi (Notă: „infernul" din Patala este considerat de hinduși ca fiind cuibul ființelor asemenea reptilelor, care se spune că conține șapte niveluri, aflate sub întreaga regiune a Hindustanului sau a Orientului Îndepărtat).

Legendele aborigene (spun că) ființele asemeni reptilienilor au purtat multe războaie în jurul regiunii Ayers Rock, iar șanțurile verticale de aici servesc drept mărturie a acestor războaie".

În cartea *Slujirea șarpelui*, reverendul John Bathurst Deane a făcut următoarele declarații: „... Unul dintre (cei) cinci constructori ai Tebei era botezat după zeul-șarpe al fenicienilor, OFHION... Primul altar ridicat de ciclopi la Atena îi era dedicat lui „Ops/zeitatea reptiliană"... Slujirea simbolică a șarpelui era atât de

obișnuită în Grecia, încât Justin Martyr îi acuză pe greci de introducerea acestuia între misterele tuturor zeităților lor. Se spune că chinezii sunt superstițioși în alegerea unui teren pe care să construiască un sălaș sau un mormânt: conferindu-l capetelor, cozilor și labelor diverșilor dragoni ce trăiesc sub pământul nostru". Dl Bathurst mai spune că hierogramele sau descrierile unui cerc (reprezentând soarele) cu aripi și șerpi ieșind din acesta sunt caracteristici predominante „în hieroglifele persane, egiptene și mexicane. În China, Hindustan, Grecia, Italia și Asia Mică, acest simbol este reprezentat mai clar, dar mai rar și a fost descoperit până și în Marea Britanie" (*Slujirea șarpelui urmărită în întreaga lume*, de Rev. John Bathurst Deane, Londra, J.G. & F. Rivington, 1833).

În cartea sa Reptile veninoase (Charles Ceaibrer Sons, N.Y., 1969), autorul Sherman A. Minton Jr., un expert în biologia reptiliană și amfibiană, dezvăluie anumite date științifice ciudate în legătură cu reptilele. Aceste date includ următoarele:

A) Toate reptilele au solzi;
B) Toate au sânge rece;
C) Toate depun ouă;
D) Toate reptilele cu membre bine dezvoltate au degete cu gheare;
E) EXISTĂ ȘOPÂRLE CU CORPURI LUNGITE, CA DE ȘARPE, UN FEL DE „VERIGĂ LIPSĂ" ÎNTRE ȘOPÂRLE ȘI ȘERPI;
F) DOVADA MODERNĂ (ȘTIINȚIFICĂ) INDICĂ

FAPTUL CĂ TOȚI ȘERPII DIN VREMEA NOASTRĂ AU POSEDAT ODATĂ (ÎN TRECUTUL ANCESTRAL, ÎNDEPĂRTAT) MEMBRE CARE S-AU ATROFIAT DIN CAUZA NEFOLOSIRII, poate din cauză că au devenit creaturi acvatice sau semiacvatice (Notă: Întâmplător, șerpii sunt atât creaturi de apă, cât și de uscat și pot străbate orice mediu. Eu, personal, am văzut șerpi înotând prin râuri, în trecut. Nu doar Sfânta Scriptură, dar și dovezile științifice arată că șerpii au avut la un moment dat, în trecut, membre);

G) REPTILELE CU „MEMBRE DEZVOLTATE" TRĂIESC DE OBICEI SUB PĂMÂNT.

În *Reptile veninoase* se mai spune astfel: „... Cobrele (conform legendei) sunt descendente ale poporului Naga, zeii-reptilieni ai Bharatului, sau vechea Indie. Slujirea acestora a fost datată în vremurile dravidiene preistorice, înainte de invazia ariană asupra subcontinentului, aproximativ în anul 1600 î.Hr.

Puterea poporului naga de a cauza vătămări corporale disproporționate sau moarte aproape instantanee este explicată în Vedele hinduse ca o paralelă la energia creatoare sau cea a focului". Cartea continuă prin relatarea faptului că poporul naga a apărut, se spune, la nașterea lui Guatama Siddharta, care mai târziu a devenit „Buddha". Observați faptul că „Șarpele" a jucat, de asemenea, un rol important

în legendele formate în jurul unei alte figuri religioase hinduse, şi anume „Krişna". Străvechea „fântână" Sheshna din Benares, India, se spune că ar fi locul tradiţional unde a fost scris ghidul clasic al învăţăceilor yoghini, *Aforismele lui Patanjali despre yoga.*

Această „fântână" se spune că ar fi o intrare într-unul din sălaşurile subpământene ale nagaşilor. Slujitorii „Mielului" propovăduiesc faptul că toţi oamenii sunt egali SUB Dumnezeu, în timp ce „Şarpele", sau „Bestia", proclamă că anumiţi oameni sunt mai „sfinţi" (zei) decât alţii, de aici rezultând atrocităţi îngrozitoare. Observaţi că acelaşi model al înşelăciunii pe care îl întâlnim în această situaţie este, în aparenţă, asemănător cu cel ce a fost folosit împotriva Evei, după cum se notează în capitolul 3 al *Facerii.* Satana i-a inspirat pe aceşti hinduşi derutaţi (urmaşi ai Evei) prin doctrinele hulitoare bazate pe minciuna „Voi toţi veţi fi precum zeii", învăţătură aflată la baza yoga; şi anume, că prin captarea aşa-numitei „forţe universale", sau „forţa şarpelui (Kundalini)", se pot obţine puteri supranaturale şi astfel să devii un „zeu". O astfel de practică ocultă a fost folosită de Adolf Hitler şi de ocultiştii teozofici, rosicrucieni, iezuiţi etc. care îl înconjurau, dar în loc să capteze „forţa universală" mitică, ei s-au îndeletnicit cu puteri demonice, ce se ascundeau în spatele faţadei amăgitoare a acestei „forţe" panteistice. Cum se pot explica altfel atrocităţile îngrozitoare comise de nazişti în cel de-al Doilea Război Mondial? S-ar putea

să existe indicii ale faptului că societățile oculte ale lui Hitler erau în legătură cu acest popor reptilian.

Printre acestea ar fi faptul că Hitler însuși citise cartea *Rasa care vine*, scrisă de marele maestru rosicrucian Bulwer Lytton, care descrie o rasă subterană ce a captat o presupusă forță numită „vril", identică „forța șarpelui (Kundalini)". Apoi, Hitler a organizat numeroase expediții secrete în vederea explorării minelor și peșterilor din diverse părți ale lumii.

Un cult straniu de călugări ocultiști tibetani a fost descoperit sub anumite ruine ale bombardamentelor din Berlin, la sfârșitul războiului, aceștia fiind uciși de explozii. Au existat zvonuri potrivit cărora călugării din munții Himalaya (sub care se spune că există una dintre cele mai mari concentrații de nagași sau membri ai rasei reptilienilor) lucrau în secret alături de Hitler pentru a crea o religie demonică mondială.

În cartea *Reptile veninoase* se mai spune și că, în prezent, fântâna Sheshna poate fi văzută în Benares, India, și, potrivit lui Minton, „are 40 de trepte ce coboară într-o adâncitură circulară și care duc apoi la o ușă de piatră în care sunt sculptate cobre. Se spune că aceasta este intrarea în PATALA, iadul reptilian" (lumea subterană).

Este ciudat faptul că cel mai important centru al misticismului din Tibet este un templu uriaș numit PATALA, zvonindu-se de ani de zile că ar fi construit deasupra unor peșteri și tuneluri de origine străveche.

Ocultiştii budişti precum Robert Dickhoff şi alţii au susţinut că sub Asia Centrală există un tărâm subteran antic, cunoscut sub numele de „Agharta", din pricina căruia s-au luptat fiinţe subterane omeneşti şi reptiliene pentru a stăpâni oraşului antic, care pare să fi fost construit în timpuri predeluviene.

Mai există două alte cărţi, scrise de călători din acea regiune, care descriu acest tărâm subteran; acestea sunt *Bestii, oameni şi zei*, scrisă de Ferdinand Ossendowski, şi *Shambhala*, de Nicholas Roerich.

Părerea mea despre aceste scrieri este că, deşi descriu numeroase relatări ale popoarelor de la suprafaţă, ce au migrat în timpuri străvechi în această lume subterană şi acum locuiesc acolo, folosind o formă avansată de tehnologie, multe dintre acestea sunt umbrite de confuzia şi dezinformarea ce însoţesc adeseori implicarea ocultistă de care dau dovadă, cu siguranţă, mulţi din aceste regiuni.

OZN-uri, fiinţe gray şi reptilieni

În cartea sa *Pe ţărmurile unor lumi nesfârşite*, Andrew Tomas oferă nişte informaţii mai recente privind „nagaşii" sau „poporul reptilienilor". Dl Tomas l-a intervievat pe Nicholas Roerich în cartea lui, care a arătat că „poporul reptilienilor" şi fenomenul „OZN" erau chestiuni strâns legate una de cealaltă. De asemenea, Tomas a introdus relatarea unui tibetan, care se presupune că s-a întâlnit cu „nagaşii" faţă în faţă. Acesta susţinea că fac parte din poporul

reptilienilor sau că erau ființe reptiliene sub formă umanoidă, care trăiau în peșteri, sub pământ.

Sursa afirma că nagașii dețin o bază importantă sau un adăpost aflat sub munții adiacenți lacului Manosowar din Tibet, format din încăperi la fel de mari și de complexe ca „Taj Mahal-ul", dacă nu și mai și.

Câteva legende hinduse susțin, de asemenea, că nagașii se pot deghiza câteodată, folosind forme aproape omenești, uneori fiind dificil de a le aprecia sau deslușì caracteristicile reptiliene, deși ochii acestora și chiar respirația ar putea, din când în când, să îi demaște. Cu câțiva ani în urmă, postul de televiziune NBC a produs un miniserial intitulat *V* ce înfățișa ființe asemeni oamenilor, care veneau pe Pământ deghizate ca „frați din spațiu", cu intenția de a-l salva pe om de la distrugere, asta doar până când unii oameni au descoperit că acești „cameleoni" erau de fapt de proveniență reptiliană și se aflau aici pentru a ne cuceri. Dar toate acestea sunt din domeniul științifico-fantasticului, nu-i așa? În realitate, acest concept nu este deloc recent, ci datează de pe vremea povestirilor din întreaga istorie hindusă privitoare la această rasă reptiliană subterană, cu puteri supranaturale. De fapt (cititorii pot accepta asta sau pot să nu o ia în seamă, după bunul lor plac), un prieten de-al meu care investighează de câțiva ani atât fenomenele aeriene, cât și cele subterane, și mai ales conexiunea „reptiliană" atribuită ambelor fenomene

mi-a spus cam în perioada în care acest serial avea să apară că lucrase cu niște prieteni în Hollywood la producția unui film care, deși era fictiv, se baza pe relatări concrete ce au fost descoperite prin cercetarea în care a fost implicat acesta alături de alții.

Acest tip mi-a spus că un „spion" din cadrul NBC a văzut scenariul înainte ca prietenii săi de la Hollywood să poată strânge fondurile și toate celelalte necesare pentru a produce acest film.

NBC deja rescrisese scenariul, a produs și a transmis minisericalul *V*, care a fost vizionat în toată țara. Astfel este natura competitivă care-pe-care a Hollywoodului. Acum, cititorul va trebui să aprecieze de unul singur cum stau lucrurile. Mi-a spus sursa mea adevărul? Sunt sigur că da. Dar vreau să subliniez aici faptul că astfel de entități „cameleonice" chiar au fost descrise.

John Lear a dezvăluit într-o scrisoare către cercetătorul „Jason Bishop" *(pseudonim folosit la cererea sa)*, datată 6 octombrie 1990, că o sursă de-a lui (un agent de pază care lucra în tunelurile de sub Terenul de Testare Nevada) l-a informat că printre diferitele tipuri de creaturi reptiliene, dintre care cinci au fost menționate, ce se pare că au fost văzute în peșterile întretăiate de mare adâncime, se află una care s-a spus că ar fi foarte asemănătoare celor din minisericalul *V* (care la rândul său, după cum am spus, a fost la început inspirat de cercetări și descoperiri concrete).

Lear, Cooper şi mulţi alţii susţin că există o legătură între lacurile Dulce şi Groom printr-o instalaţie aflată sub Page, Arizona

(**NOTĂ:** O sursă a susţinut că, atunci când se construia barajul Hoover din apropiere de Las Vegas, muncitorii au dat peste peşteri imense în timp ce foloseau explozibil. Ar putea barajul canionului Page-Glen să fie de asemenea legat de peşteri enorme care să conţină o „bază" alimentată hidroelectric?). Dar acest lucru poate fi important mai ales când ne gândim că fiinţe de o natură oarecum asemănătoare au fost semnalate în Dulce, New Mexico.

Rasa reptilienilor, ţinută sub observaţie

O publicaţie rară şi foarte dificil de găsit, ce circula la sfârşitul anilor '40, era *„Manuscrisul Hefferlin"*. Alcătuită din o sută sau mai multe pagini, redactate cu un singur spaţiu între rânduri, monografia era distribuită mai ales de către „credincioşi" care tipăreau câte cinci cópii deodată şi le împărţeau prietenilor şi asociaţilor. Pe parcursul unei perioade de timp, grupul din California, cunoscut sub numele de Fundaţia de Cercetare a Ştiinţelor de Frontieră (Borderland Sciences Research Associates BSRA), a retipărit unele dintre cele mai interesante pasaje din *Manuscrisul Hefferlin*, mai ales pe cele referitoare la o societate subterană vastă şi structura acesteia. Hefferlinii, s-a spus, erau o echipă formată dintr-un soţ şi o soţie care făcuseră parte din Marină şi care aveau cunoştinţă despre existenţa unei civilizaţii

subterane stratificate probabil de când realizau expediții personale sub pământ. În ceea ce privește realitatea rasei reptilienilor, soții Hefferlin au făcut diverse declarații după ce se pare că au observat ei înșiși aceste reptile gigantice, dintre care unele au fost ținute sub observație dintr-un motiv necunoscut (poate pentru a le reînsufleți la un moment dat cu scopul conducerii unui atac decisiv asupra locuitorilor de la suprafață).

Soții Hefferlin au relatat cele văzute astfel:

„În coridorul de la intrarea primului nivel din Templu (Rainbow City, Antarctica), aproape de capătul din spate, sunt trei stâlpi înalți ce susțin plafonul din acest loc. Aproape exact în spatele acestor stâlpi și pe peretele din capătul coridorului se găsesc imagini înfățișând trei funțe, doi bărbați de fiecare parte a unei siluete feminine. Aceste imagini par a reprezenta fețe și siluete umane; dar nu lipsește nici influența reptiliană, ca și cum ar reprezenta o îmbinare subtilă a celor două fizionomii.

„Exact sub această zonă, la primul și la al doilea nivel, există camere plasate central față de subsolul Templului, iar sub aceste încăperi sunt nivelurile trei și patru ale unui sector. Acest sector, de la primul la cel de-al cincilea nivel inclusiv, a fost sigilat ermetic de structura superioară, cât și de restul nivelurilor de la subsolul Templului.

În această încăpere superioară au fost găsite trei corpuri umanoid-reptiliene în containere transparente

verticale, iar în spatele acestora erau încă trei de același fel, fiind evident soți ai celorlalți trei. Primii trei erau originalele celor trei imagini reprezentate mai sus, pe peretele din capătul coridorului. În zona nivelului secundar, chiar sub această încăpere, au fost descoperite multe corpuri umanoid-reptiliene asemănătoare, iar în zona de sub acest nivel, numărul trei și patru, se aflau întinse numeroase astfel de tipuri de corpuri, plasate pe paturi suprapuse, cu patru niveluri. La nivelul cinci erau animale și vegetație.

Acest sector izolat conținea un gaz precum ceața, pentru a păstra toate formele de viață pe care le conținea zona într-o stare de însuflețire suspendată sau de repaus de conservare. Oamenii noștri de știință au depus eforturi de cercetare pentru a descoperi că aceste corpuri umanoid-reptiliene erau recipiente robotice reconstruite, realizate din substanța cărnii corpurilor originale, care fuseseră mai demult corpuri de șerpi cu brațe. Tipurile de animale și de vegetație erau unele de neîntâlnit pe această planetă. Nu aparțin Pământului!

În locuința omului conducător aflat la al cincilea nivel aflat deasupra pământului, bine ascunsă în peretele camerei de zi a apartamentului, este o cameră mică, precum o debara. Printre un sortiment de bobine de forme ciudate și alte aparate stranii, ascunse în pereți, se întâmplă lucruri extrem de interesante și foarte stranii. La un capăt se află un ecran, iar într-o

parte a peretelui sunt un panou de control, gradații, un cadran și o lentilă de cristal colorată în verde. Prin urmărirea manualului de instrucțiuni găsit într-un sertar ascuns al panoului de control, mecanismul a devenit activ; iar în aceasta a constat cheia majorității cercetărilor ce au urmat".

Poporul dero (roboți rănfăcători)

Înainte de moartea sa din anii '70, un mecanic auto din Pennsylvania care auzea „voci" prin mașina sa de sudură a scris milioane de cuvinte profunde despre ființe subterane, despre controlul societății de la suprafață și despre războiul neîncetat ce are loc între un grup sinistru de locuitori subpământeni, pe care acesta i-a identificat ca fiind poporul dero, și poporul mai binevoitor, tero, ambele ocupând peșteri imense aflate chiar sub picioarele noastre.

Deși a fost ridiculizat, batjocorit și luat în derâdere de mulți oameni, Richard Shaver și-a păstrat poziția de-a lungul vieții sale pentru a le spune puținilor curajoși care îl ascultau adevărul despre aceste ființe din interiorul Pământului, despre care a insistat că, de fapt, au răpit mii de oameni în fiecare an, i-au ținut în cuști mici, le-au controlat mințile cu ajutorul mașinilor antice cu raze, au întreținut toate felurile perverse și de neimaginat relații sexuale cu prizonierii lor și efectiv au mâncat carnea direct de pe oasele victimelor răpite. Se pare că poporul dero speră să recapete, până la urmă, controlul suprafeței

şi a învăţat deja cum să controleze minţile multor lideri mondiali pentru a-i face să comită acte inumane la adresa cetăţenilor lor (inclusiv războaie pe scară largă).

Shaver a accentuat faptul că nimeni nu se poate feri de activităţile sinistre ale poporului dero şi ne-a avertizat despre adevărata natură a OZN-urilor; multe dintre care, a concluzionat acesta, provin de fapt din interiorul Pământului, nu din spaţiu. Acum 40 de ani, Shaver chiar a scris despre dispariţia şi răpirea oamenilor atribuite acestor forţe din interiorul Pământului, iar în curând, vom prezenta povestea surprinzătoare despre ceea ce vor de fapt de la noi aceste nave pe care noi le numim OZN-uri.

Probabil cea mai bună sinteză pe care am văzut-o a ceea ce a devenit cunoscut drept „Misterul Shaver" a fost realizată de adesea-citatul Riley Crabb. Deşi Crabb nu a fost de acord cu tot ceea ce a declarat dl Shaver, şi-a dat seama că o mare parte din acest material ar trebui considerată adevărată.

Rasa strămoşească a uriaşilor, zeii străvechi de odinioară

Una dintre descoperirile lui Richard Shaver a fost existenţa unui neam extins de fiinţe care au ocupat această planetă în urmă cu mii şi mii de ani. Planeta noastră, Pământul, se afla atunci în epoca sa de aur. Aceşti superoameni erau mari savanţi, care au construit sistemul de tuneluri din interiorul

planetei și l-au umplut cu echipamente electrice și mecanice nemaipomenite, pe care le-au dezvoltat și perfecționat. De ce nu avem nicio înregistrare a acestei rase măreție, nici a realizării acesteia aici pe suprafața Pământului? Planeta a fost curățată de marele potop. Acest cataclism nu a lăsat nicio urmă, cu excepția celor din peșteri. De asemenea, acest neam măreț avea milioane de sclavi, probabil locuitori ai Atlantidei timpurii. Un război atomic total a precedat această catastrofă naturală. Milioane de sclavi s-au retras în peșteri pentru a se salva, în timp ce stăpânii lor au scăpat, îmbarcându-se pe navele lor spațiale. Suprafața fiind prea radioactivă pentru a menține viața, sclavii au fost nevoiți să învețe să trăiască în peșteri și ulterior a început să le placă.

Aproape cincizeci de miliarde dintre urmașii degenerați ai acestor locuitori ai Atlantidei încă se află acolo, în acele caverne, conform spuselor lui Shaver. Acesta este un număr incredibil de mare. Acesta a mai susținut că există mai mult spațiu de trai în caverne decât cel de aici, de la suprafață. Nu pot să cred așa ceva; deși fără să fi văzut așa ceva cu ochii mei, nu pot să neg această posibilitate. Shaver spune că o mare parte din echipamentul aflat în caverne se află încă într-o bună stare de funcționare.

Nu știu cum poate fi acest lucru adevărat după mii de ani de neutilizare. Ființele umane degenerate nu pot fi buni mecanici; cu toate acestea, Shaver susține că multe dintre problemele noastre, întâmpinate

aici, la suprafaţa pământului, sunt cauzate de echipamentul electronic abandonat al zeilor strămoşeşti. Printre altele, aceştia au lăsat maşini de proiectare a gândurilor, încă în stare de funcţionare şi în continuare folosite de cei abandonaţi, în vederea proiectării de gânduri răutăcioase, creatoare de probleme, în minţile locuitorilor nebănuitori de la suprafaţă.

Membrii poporului dero

Există fiinţe rele şi fiinţe bune în caverne, la fel cum avem noi aici la suprafaţă. Cei răi sunt denumiţi dero, o prescurtare a cuvântului abandondero. În lumea cavernelor, Răul pare să învingă neîncetat binele. Acest fapt nu diferă prea mult de situaţia de la suprafaţă, nu-i aşa? Atât timp cât situaţia va sta astfel, niciun secret sau vreun echipament lăsate de strămoşi nu vor ajunge vreodată la suprafaţă şi nu ne vor aduce vreun beneficiu.

Cum arată aceste fiinţe umane degenerate? Shaver spune că arată ca şi trolii descrişi în romanul scris de Peer Gynt şi Sigrid Undset, *Kristin Lavransdatter*. Putem adăuga şi nibelungii, popularizaţi în operele lui Wagner, şi menehunii din mitologia hawaiană. Legende legate de „oameni mici" diformi se pot găsi peste tot în lume.

Shaver susţine că aceşti membri ai poporului dero sunt spiritele din spatele oracolelor din temple. De asemenea, sunt destinatarii şi devoratorii ofrandelor

lăsate în altarele templelor. Ei sunt păstrătorii averilor şi ai darurilor zeilor în caverne. Să dovedeşti aşa ceva este aproape imposibil.

Shaver despre farfuriile zburătoare

Acesta susţine că există trei tipuri de farfurii zburătoare: cele care vin din spaţiu, cele care vin din interiorul planetei la intrările în caverne şi cele care sunt proiecţii iluzorii. Shaver susţine că cele din a treia categorie sunt doar imagini de diversiune proiectate pe cer de către maşinile cu raze din caverne. Acestea ne fac să privim într-o direcţie, în timp ce altceva se petrece pe cer, ceva ce nu vor ei să vedem.

Degeneraţii care locuiesc în caverne nu construiesc farfurii. Ei doar manevrează maşini de zburat antice, construite iniţial şi lăsate acolo de către rasa strămoşească, ce se află încă într-o stare bună pentru zbor. Aceşti gardieni autoproclamaţi ai comorilor din caverne stau şi aşteaptă sosirea piraţilor spaţiali, sau a vizitatorilor, iar apoi ţâşnesc într-o urmărie aprinsă, cauzând astfel bătălii aeriene. Câteodată există martori ai acestor evenimente, muritori de rând care se târăsc pe suprafaţa pământului şi care privesc cuprinşi de o teamă a necunoscutului.

Câteodată există şi victime în rândul nostru. În secolul al XIX-lea a avut loc una dintre aceste bătălii deasupra zonei Sawmill Run, Pennsylvania. Două

nave spațiale camuflate în nori s-au ciocnit acolo în cer și au stârnit o furtună nimicitoare și o rupere de nori ce s-au revărsat asupra orașului de dedesubt. Cincizeci de oameni s-au înecat. Unii dintre acești vizitatori aerieni nu iau în considerare bunăstarea noastră, precum nici noi nu facem asta pe timp de război.

Richard Shaver spune că pe hărțile vizitatorilor care vin aici din alte părți ale universului planeta Pământ este etichetată drept „Marele Cavou". Solul de sub picioarele noastre este „depozitul de vechituri uitate", o mare magazie ce conține relicve ale trecutului. Este interesant că majoritatea popoarelor primitive consideră interiorul Pământului ca fiind chiar asta, un depozit de vechituri uitate.

Suntem o proprietate

Shaver a reluat cele spuse de Charles Fort cu ani în urmă: „Suntem o proprietate". Fiindcă veni vorba, acest rezumat de concluzii ale lui Fort mi-a fost oferit de către un ofițer al Aviației din Honolulu acum câțiva ani. Cred că a fost nevoit să îl citească pe Charles Fort ca parte din instrucția cu privire la farfuriile zburătoare. În orice caz, acest ofițer al Aviației mi-a povestit cum l-au convins, până la urmă, cercetările asupra necunoscutului făcute de Fort, că suntem proprietatea neglijată a unei rase alcătuite din ființe care au venit pe această planetă cu milioane de ani în urmă. Acești vizitatori străvechi erau interesați să

producă sau să încerce să producă o rasă superioară prin încrucișare selectivă. Reproducerea s-a dus pe celălalt făgaș. Aceștia au fost dezamăgiți de rezultat și au plecat, părăsindu-ne sau mai degrabă i-au părăsit pe strămoșii noștri îndepărtați. Apoi, din când în când, se întorc să culeagă câteva specimene pentru a vedea cum ne descurcăm. Rezultatele sunt încă dezamăgitoare, așa că aceștia aruncă specimenele înapoi în țarc și decolează din nou!

Fort și Shaver nu par a fi singurii care au concluzionat că această planetă este un fel de mahala a acestui sistem solar, cu o colecție aleasă de paraziți, leneși, vagabonzi și oameni ca mine și ca tine. Această imagine nu e prea măgulitoare pentru egourile noastre, nu-i așa?

Dl Shaver e de părere că situația noastră este complet iremediabilă. El crede că nu vom obține niciun secret din peșteri și că ființele de acolo de jos, fie ele umane sau nu, au atâta putere încât, dacă ar vrea să vină la suprafață, pur și simplu ar prelua controlul și ne-ar anihila. Shaver spune că acestea nu fac asta pentru că noi le suntem folositori.

Energia razelor din caverne

Puținele dovezi pe care le avem par să indice că forțele răului domină lumea cavernelor și că sunt extrem de atente cu secretul lor. Această dovadă vine în sprijinul avertizărilor sumbre ale învățătorilor oculți alchimiști de la suprafață: Lăsați lumea cavernelor în

pace! Dacă vă prețuiți viața, sănătatea mintală, nu încercați, în niciun caz, să o cercetați. Experiența unuia dintre asociații noștri BSRA confirmă previziunile groaznice ale alchimiștilor.

Cu ani în urmă, Meade Layne, directorul de pe vremea aceea al Fundației de Cercetare a Științelor de Frontieră (Borderland Sciences Research Associates - BSRA), a primit o scrisoare de la Shaver, în care descria cele întâmplate. Încercarea lui Layne de a lua legătura cu Shaver a fost un eveniment extrem de neplăcut.

„Stăteam întins și respiram ritmic, în încercarea de a-l contacta pe Shaver cu ajutorul minții, în primul rând. Întâmplarea a curs repede. După izbucnirea unei flăcări portocalii, am fost prins de cea mai teribilă forță psihică pe care am experimentat-o în ultimii ani. Eram complet conștient și mă aflam în corpul meu, dar eram paralizat. Auzeam sunete ciudate, dar nu puteam să le localizez sau să le identific. Mă luptam cu forța, dar nu puteam să mă eliberez. Aceasta a fost prima dată când am fost prins în încleștarea unei forțe din care nu mă puteam salva. Dacă această stare există, ar trebui cercetată, dar eu am făcut lucrul acesta pentru ultima dată. Am fost instruit cu pricepere pentru a ști ce capcane să ocolesc în cercetarea ocultă, dar în acest caz nu mă implic!".

A continuat să scrie că, dacă soția sa nu ar fi fost acasă la momentul în care a încercat să îl contacteze pe Shaver, și-ar fi putut părăsi corpul sau ar fi murit. Soția sa, simțind că ceva nu e în regulă, l-a scos

din acea stare. Un alt asociat BSRA, Trevor James, susține că se află în legătură cu farfuriile. Sceptic în privința afirmațiilor lui Shaver, dar curios în privința acestora, James și-a întrebat ființa de legătură, Ashtar, dacă există popoare subterane și a fost surprins să primească un răspuns afirmativ! Și, de asemenea, o avertizare sumbră!

„În miezul planetei voastre, sălășluiește o rasă foarte degenerată, un popor astral, degenerat nu doar din punct de vedere științific, dar mai ales din toate sensurile morale pe care le cunoașteți și le înțelegeți. Sunt capabili să zboare în spațiu, în cadrul regiunilor astrale, dar sunt legați de pământ. Ei reprezintă forțele lui Eranu, căruia voi îi spuneți Satana. Aceștia ies la suprafață la Polul Sud și au aliați fără principii morale și nemiloși. Vă dau aceste informații pentru a fi conștienți de existența lor. Vă poruncesc să nu mai faceți vreodată cercetări cu privire la această activitate astrală, spre siguranța voastră" (din cartea lui Trevor James Constable, *Ei trăiesc în ceruri*).

Avertismente serioase

Eu cred că trebuie să luăm aceste avertismente foarte în serios. Amenințarea forțelor răului din lumea subterană este cât se poate de reală. Ar trebui să fie lăsați în pace pentru totdeauna. Cu toate acestea, nu sunt de acord cu Shaver, care spune că aceste forțe ne vor stăpâni. După cum am spus și mai înainte, cred că principalul motiv pentru care Richard Shaver are

aceste sentimente de deznădejde este ateismul său declarat. Acest lucru înseamnă că nu are credinţă sau speranţă într-un Creator atotputernic. Nu crede în Dumnezeu. Astfel, el nu găseşte vreun scop măreţ, niciun plan de evoluţie pentru omenire, care să tindă către îndeplinirea unei misiuni importante. În el nu arde nicio Flacără a spiritului care să-l îndrume.

Potrivit ultimelor scrisori pe care Shaver le-a trimis, acesta crede acum că poporul dero îl urmăreşte la reşedinţa sa.

E interesant faptul că acelaşi sentiment de deznădejde l-a încercat şi pe H.G. Wells, care a aflat într-un fel de lumea subpământeană devreme în viaţa sa şi a scris despre aceasta în una dintre primele sale povestiri, Maşina timpului. Wells a scris povestea dramatică în 1895. S-ar putea să fi auzit de aceasta sau s-ar putea să fi văzut adaptarea fascinantă a lui George Pal a poveştii popoarelor eloi şi morlock în filmul Maşina timpului (care încă se difuzează noaptea târziu pe canalele TV de filme). În acesta, după cum vă amintiţi, poporul dero din povestea lui Wells, neamul morlock, ajunge să stăpânească pământul şi să îi transforme în sclavi pe locuitorii de la suprafaţă.

Un al treilea scriitor care a făcut referire la această superioritate finală şi copleşitoare a locuitorilor din caverne este lordul Bulwer-Lytton, scriitor metafizic al secolului al XIX-lea în Marea Britanie. Citiţi povestea sa Rasa care vine, în care un miner ajunge în lumea cavernelor printr-un accident, este

descoperit şi întreţinut de aceşti oameni, iar apoi se întoarce la suprafaţă. Din nou, locuitorul terestru este impresionat de puterea acestora şi dramatizează ideea conform căreia locuitorii din caverne vor veni într-un final la suprafaţă şi o vor stăpâni. Deoarece această idee este reluată în mod repetat în literatura occidentală, trebuie să existe un adevăr ascuns care să reprezinte inspiraţia pentru cele imaginate de scriitorul de ficţiune. Nu ştiu cu siguranţă, dar nu mă voi duce în nicio peşteră în încercarea de a infirma acest lucru.

Capitolul 2

Controlorii

Acele forțe subpământene ce caută să ne controleze destinele au mulți asociați ce sălășluiesc la suprafață care să-i ajute să obțină un avantaj asupra noastră.

Acum există destule dovezi care atestă faptul că fenomenul OZN este un „mecanism de control" ce ascunde adevăratul scop al acestei bresle și al celor care fac parte din ea. Asupra acestui domeniu al OZN-urilor este aruncată atât de multă confuzie pentru a tulbura apele, încât acum este foarte greu să separi adevărul de ficțiune. Ceea ce credeam că este realitate este cel mai adesea fantezie. Asupra întregului subiect a fost aruncat un adevărat „văl" pentru a-l face să pară cât se poate de ridicol.

Adevărul este că inclusiv OZN-urile se află în spatele acestor practici înșelătoare. La fel ca guvernele lumii, nu sunt cu nimic mai interesate să arate maselor ceea ce au de gând. Împreună își joacă unii altora în strună pentru a ține publicul în ignoranță cât mai mult timp posibil. Cât timp am fost în armată am învățat un lucru: superiorii nu vor recunoaște niciodată că sunt fără putere când vine vorba de inamicii lor. Cum ar putea să facă public faptul că nu au niciun fel de apărare împotriva acestor obiecte care vin și

pleacă după bunul lor plac, indiferent de numărul încercărilor noastre de a le doborî?

Guvernul american a știut de existența acestor obiecte de la bun început. Am văzut documente secrete care vorbesc de zeci de cazuri în care, în timpul celui De-al Doilea Război Mondial, personalul nostru militar a fost literalmente atacat din toate părțile de așa-numiții „luptători ascunși". Mi s-a spus că multe din avioanele noastre au fost doborâte brusc nu de către germani sau japonezi, ci de OZN-uri, rachete-fantomă sau de orice altceva ar fi identificat armata la acea vreme.

Hitler avea o părere foarte bună despre rasa reptilienilor. Naziștii au organizat multe expediții în zona Polului Sud pentru a găsi o deschidere către centrul Pământului. Se pare că Hitler credea că ar fi putut câștiga ajutorul acestor reptilieni, care l-ar fi urmat la suprafață pentru a-i îndeplini porunca, cu gândul că ei ar fi noii superzei pe care toți cei de pe Pământ ar fi forțați să-i slăvească.

Societatea Thule devenise „brațul spiritual" al partidului nazist și presupunea credință în Atlantis, în mesaje din sisteme stelare îndepărtate și o nouă formă de energie. În realitate, multe din aeronavele văzute în Zona 51 din Nevada nu sunt construite de extratereștri. În schimb, sunt vehicule experimentale construite după planurile secrete ale cercetătorilor germani, dintre care mulți au fost aduși în SUA și li s-a oferit azil politic, deși este posibil să fi luat parte la

crime de război atroce. Acești naziști lucrau la metode alternative de propulsie, antigravitație și deformarea timpului, lucru care i-a adus pe Lună undeva înainte de 1945. Am aflat că erau susținuți de o ramură top secretă, renegată a guvernului, care ulterior a devenit CIA. Chiar și cei mai înalți aleși ai națiunii noastre nu au voie să știe tot ce se întâmplă după cortină. Sunt ținuți în ignoranță sau, precum JFK, dacă află prea multe, sunt „aduși la tăcere" pentru a nu le face probleme celor care cu adevărat fac jocurile.

Întotdeauna pare să existe un „țap ispășitor" menit să poarte toată vina. Ni s-a spus că Lee Harvey Oswald a fost singurul asasin, deși mulți dintre noi văd dincolo de înșelătorie și ne dăm seama că aceasta este o minciună sfruntată.

Exact la fel, la un moment dat evreii, irlandezii, catolicii și masonii au fost nominalizați ca sursă a majorității problemelor noastre. Cei superbogați, precum familia Rockefeller, elitiștii politici precum Kissinger și diferite ordine oculte, au fost scoși în față ca fiind cei în care ar trebui să aruncăm cu pietre sau să tragem gloanțe. Și deși unii dintre acești indivizi chiar sunt vinovați, adevărata putere ce caută să ne controleze pe toți rămâne nevăzută, are o multitudine de aliați și rămâne complet nedetectabilă datorită naturii existenței ei. Foarte mult din ceea ce ne lovește este nedetectabil de către simțurile noastre. Întrucât răul nu este întotdeauna palpabil, ci el provine din toate direcțiile și din toate straturile și componentele

nevăzutului. O analiză a cunoștințelor oculte transmise de-a lungul secolelor ne arată că în jurul nostru există tot felul de forțe ce sunt hotărâte să facă rău și să preia controlul asupra minților și corpurilor noastre.

Aceste grupuri, în sens larg, sunt identificate cel mai bine drept „Controlorii".

Ei au ajuns aici de pe alte planete sau provin din alte dimensiuni și și-au făcut drum către lumea noastră fizică, unde au sperat să creeze dezordine și în final să folosească toate resursele noastre, inclusiv oamenii, pentru propriile lor scopuri meschine. Mint și se pretează la orice altceva pentru a-și atinge scopurile. Nu au conștiință, morală, credință într-o forță creatoare superioară. Sunt aici să violeze și să prădeze suprafața Pământului până când noi ne vom distruge prin orice mijloace.

Oamenii în negru îi întâlnesc pe Illuminați

Zilele acestea auzim atât de des de la Bill Cooper și alții despre apariția unui ordin secret cunoscut sub numele de Illuminați pentru puterea lumii. Se presupune că Illuminații au ajuns aici cu milioane de ani în urmă dintr-o altă lume și au devenit co-conspiratori cu rasa reptilienilor. Mai umani ca înfățișare, s-au integrat foarte bine în societatea noastră umană, dar consideră că este „dreptul lor înnăscut" de a se bucura de bogății și plăceri de care muritorii de rând nu au

voie să beneficieze. Multe dintre „valorile noastre religioase" au fost sponsorizate de ei în numele creștinătății pentru a putea exercita o mare putere și control asupra vieților noastre, realizând pe deplin că cei mai mulți dintre noi nu doresc privilegiul de a gândi singuri, ci preferă să fie ca oile într-o turmă.

Illuminati se află într-o poziție bună de a ne guverna și de a stabili legi. Ei controlează traficul de droguri, permit fluxul liber de arme nucleare către țările subdezvoltate, pun în funcții de putere la nivel local, statal și federal caractere criminale și, de fapt, controlează media, permițând doar acele știri pe care ei le vor făcute publice. De aceea auzim foarte puține lucruri serioase despre OZN-uri, surse de energie alternativă, leacuri pentru cancer, SIDA etc. În plus, suntem grosolan induși în eroare în legătură cu o grămadă de subiecte ce ar putea fi folosite pentru a schimba fluxul disconfortului uman în favoarea noastră.

Alții lucrează alături de Illuminati pe Pământ

Mulți dintre cei care au obținut dovezi palpabile ale existenței OZN-urilor s-au trezit că se trage asupra lor, că apelurile telefonice și corespondențele le sunt interceptate, familiile amenințate. Câteodată sunt vizitați de așa-numite cadre militare, dar de cele mai multe ori acreditările lor sunt false, iar cei intervievați despre observațiile lor află mai târziu că au fost

păcăliți. În timp, entități îmbrăcate în haine negre, cu ochi roșii, aprinși și maniere ciudate îi sperie teribil pe martorii care au văzut OZN-uri, amenințându-i să-și țină gura. Aceste entități conduc adesea mașini negre, pot să treacă prin pereți și posed abilitatea de a citi și controla mințile. Ei sunt servitorii Illuminati și ai rasei reptilienilor.

Cât timp am fost în armată, ne-am întâlnit adesea cu astfel de povești stranii care, trebuie să recunoaștem, ne nedumereau. Superiorii mei direct ierarhici știau foarte puțin despre ocult sau programul secret al Controlorilor, astfel încât nu au știut cum să reacționeze cu cei pe care ulterior i-am identificat drept Bărbații în Negru. Aceia care sunt interesați să afle mai multe despre Bărbații în Negru (BIN) ar trebui să citească frumoasa carte a lui Timothy Green Beckley, *Amortizorii OZN-urilor*, disponibilă cu 15$ de la editura Inner Light, adresa poștală 753, New Brunswick, NJ 08903.

Cei gri

Multe tipuri de OZN-uri sosesc aici în mod regulat.

Slavă Domnului că unii dintre ei sunt ființe iubitoare, spirituale. Dar fiți atenți: MAJORITATEA DINTRE EI NU ESTE! Cu toții am citit rapoarte în care oameni au fost răpiți de extratereștri și au fost supuși la o serie de examinări fizice; se pare că unii dintre ei au întreținut relații sexuale cu extratereștri. În marea majoritate dintre aceste cazuri, creaturile

care efectuează testări asupra cărnii umane sunt mici, aproape de dimensiunile unei păpuși, și sunt de culoare gri. Unii dintre aceștia, inclusiv o femeie din Oklahoma pe numele de Christa Tilton, care pretinde că a fost examinată, susțin că odată urcați în OZN au fost aruncați într-un fel de bază subterană controlată de aceste entități sinistre. Adesea, această bază subterană poate face parte dintr-un complex militar american funcționând, la un nivel inferior, drept ascunzătoare pentru extratereștri. În cartea mea anterioară, *Baze extraterestre subterane* (poate fi achiziționată cu 15$ de la editura Inner Lights), am vorbit în detaliu despre multe dintre aceste povestiri. De atunci mi-au fost arătate documente secrete care spun în esență că „cei gri" sunt un grup cu o inteligență scăzută - într-un fel, nesofisticați -, ființe originare dintr-un alt sistem solar, care au fost puși de către reptilieni să facă experimente biologice cu oameni în schimbul permisiunii de a-și stabili propriile baze aici, majoritatea situate sub suprafața Pământului.

Societăți secrete de savanți

De asemenea, există diferite grupuri care se găsesc chiar la suprafață, unele bune, unele nu atât de bune, care au dezvoltat noi tehnologii pământești fără ca noi ceilalți să fim implicați. Majoritatea aeronavelor ce au fost văzute zburând deasupra Americii în anul 1897 erau de fapt aparate științifice secrete amplasate în aer cu câțiva ani înainte ca frații Wright să reușească să-și

ridice de la sol „lada de ou" la Kitty Hawk. Majoritatea cercetătorilor aflați în spatele unor proiecte atât de avansate au realizat că invențiile lor vor fi preluate de către armată și folosite în scopuri distructive, așa că au decis să continue singuri, dând informații false oricărei persoane care i-ar fi putut întâmpina într-un câmp deschis unde trebuiau să aterizeze din când în când pentru aprovizionare.

Dovezi ce mi-au fost prezentate sugerează că unii dintre acești cercetători creativi și foarte independenți se poate chiar să fi călătorit către planete apropiate timp de ani de zile fără să fi fost detectați și este posibil să fi dezvoltat chiar și un fel de călătorie în timp. Este foarte probabil că sunt în contact cu ființele din spațiul nordic care ne sunt prieteni și care doresc să-și împărtășească cunoștințele cu aceia care pot face față unei astfel de tehnologii fără ca orgoliile lor să le stea în cale. Un raport prezentat de curând într-o publicație australiană, cunoscută drept Nexus, sugerează că putem găsi un astfel de grup de cercetători ascunzându-se într-un oraș secret în Anzi. Următorul paragraf este un extras din acel raport:

• • •

Se spune că într-un crater dintr-o junglă îndepărtată din America de Sud există un oraș secret. Dacă este adevărat, atunci cine sunt cercetătorii care conduc această superfortăreață de tip James Bond? Povestea începe cu marele cercetător italian Guglielmo Marconi (1874-1937), un fost elev al lui Nikola Tesla. Marconi a

studiat împreună cu Tesla teoria transmisiei radio și a făcut prima sa transmisie radio în 1895. Atât Marconi, cât și Tesla sunt considerați a fi inventatorii radioului. Pentru istorica sa transmisie radio, Marconi a folosit un aparat simplu, ce avea să devină ulterior radioul modern, format dintr-o cameră de scântei Heinrich Hertz, o antenă Popov și un coeror Edouard Bramley.

La bătrânețe, Marconi era un om foarte misterios, despre care se știa că face experimente, inclusiv experimente antigravitaționale, la bordul iahtului său Electra. Iahtul lui Marconi era un superlaborator plutitor, de unde trimitea semnale către spațiu și aprindea lumini în Australia în 1930. Făcea aceasta cu ajutorul unui fizician italian, Landini, trimițând semnale de grup prin pământ, la fel cum făcuse Tesla în Colorado Springs.

În iunie 1936, Marconi i-a făcut o demonstrație dictatorului fascist italian Benito Mussolini cu un aparat cu unde sub formă de pistol ce putea fi folosit drept armă defensivă. În anii '30, astfel de aparate erau cunoscute popular ca „raze ale morții", ca în filmul lui Boris Karloff, *Raza invizibilă* (Universal, 1935). Marconi a făcut demonstrația razei într-o după-amiază pe o autostradă aglomerată, la nord de Milano. Mussolini îi ceruse soției sale, Rachele, să fie pe autostradă la exact 15.30 după-amiază. Aparatul lui Marconi a făcut ca toate sistemele electrice ale tuturor mașinilor, inclusiv a lui Rachel, să se defecteze. Motoarele mașinilor nu au funcționat preț de o jumătate de oră, timp în care

șoferul ei și alți conducători verificau pompele de ulei și bujiile. La 15.35, toate mașinile au putut fi pornite din nou. Ulterior, Rachel Mussolini a publicat această întâmplare în autobiografia ei.

Mussolini a fost cât se poate de încântat de invenția lui Marconi, însă se spune că Papa Pius al XI-lea a aflat despre invenția cu raze paralizante și a făcut demersuri pentru ca Mussolini să oprească cercetările lui Marconi. Conform adepților lui Marconi, în 1937, după ce și-a înscenat propria moarte, Marconi s-a dus cu iahtul său în America de Sud.

Se spune că mai mulți cercetători europeni s-au dus cu Marconi, printre care și Landini. În 1937, enigmaticul fizician și alchimist italian Fulcanelli i-a avertizat pe cercetătorii europeni despre pericolele armelor atomice, iar apoi, după câțiva ani, a dispărut misterios. Se spune că s-ar fi alăturat grupului secret a lui Marconi în America de Sud.

Se spune că 98 de cercetători au plecat în America de Sud, unde au construit un oraș într-un crater vulcanic stins din junglele din partea de sud a Venezuelei. În orașul lor secret, finanțat de marile lor averi agonisite în timpul vieții, au continuat munca lui Marconi legată de energia solară, energia cosmică și antigravitațională. Au lucrat în secret și separat de națiunile lumii, construind motoare cu energie liberă și, în final, o navă discoidală cu o formă de antigravitație giroscopică. Se spune că această comunitate este dedicată păcii universale și binelui

general al întregii omeniri. Considerând că restul lumii se află sub controlul companiilor de energie, bancherilor multinaționali și complexului militar-industrial, ei au rămas izolați de restul lumii, lucrând subversiv pentru a facilita pacea și o tehnologie curată, ecologică pe pământ.

Avem informații despre acest extraordinar oraș de înaltă tehnologie din mai multe surse. În America de Sud, povestea este un subiect comun printre anumite grupuri metafizice. Iată ce afirmă scriitorul francez Robert Charroux în cartea sa, *Misterele Anzilor* (1974, 19 77 Avon Books)

„... Orașul subteran din Anzi (OSA), despre care se discută în secret, este pe ruta Caracas-Santiago". Charroux relatează povestea unui jurnalist mexican pe numele său Mario Rojas Avendaro care a investigat orașul subteran din Anzi și a concluzionat că este o poveste adevărată. Avendaro a fost contactat de un om pe nume Nacisso Genovese, care fusese un elev a lui Marconi, profesor de fizică la un liceu din Baja, Mexico.

Genovese era de origine italiană și susținea că a locuit în orașul subteran din Anzi. Cândva la sfârșitul anilor '50 a scris o carte obscură intitulată *Călătoria mea pe Marte*. Deși cartea nu a fost niciodată publicată în engleză, a apărut în diferite ediții spaniole, portugheze și italiene. Genovese susținea că orașul fusese construit cu mari resure financiare, era sub pământ și avea echipamente de cercetare mai bune

decât oricare alte echipamente de cercetare din lume (la acea vreme, cel puțin). În 1946, orașul folosea deja un puternic colector de energie cosmică, componenta esențială a întregii materii, conform teoriilor lui Marconi.

Conform lui Genovese, „în 1952, noi am călătorit deasupra tuturor mărilor și continentelor într-o navă al cărei stoc de energie era continuu și practic inepuizabil. A atins o viteză de aproximativ 804.500 de kilometri pe oră și a rezistat unei presiuni imense, aproape de limita de rezistență a aliajelor din care era compusă. Problema era să o încetinim exact la momentul oportun".

Genovese a localizat orașul într-un crater la aproximativ 4.000 de metri în munții din jungla Amazonului. Genovese susținea că se făceau zboruri către Marte în „farfuria lor zburătoare" și că acest oraș secret încă mai există!

Au existat multe relatări de OZN-uri în America de Sud, în special de-a lungul culmilor junglelor muntoase ale Anzilor de est, din Bolivia până în Venezuela. Este posibil ca unele dintre aceste OZN-uri să fie nave antigravitaționale din orașul subteran din Anzi?

Pe baza unor surse de foarte mare încredere, care susțin că un „ultim batalion" de soldați germani a scăpat cu ajutorul submarinelor în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial către Antarctica și America de Sud, este posibil ca și germanii să aibă

superorașe de înaltă tehnologie în junglele îndepărtate ale Americii de Sud.

Mai mulți istorici militari, ca, de exemplu, col. Howard Buechner, autor al *Secrete ale lancei sfinte* și *Cenușa lui Hitler*, susțin că germanii își creaseră baze în Queen Maud Land, vizavi de Africa de Sud, în timpul războiului. Ulterior, abați germani, după unele rapoarte până la 100, duceau cercetători importanți, aviatori și politicieni la ultima fortăreață a Germaniei naziste. Doi dintre acești abați s-au predat în Argentina la trei luni după război. În 1947, Marina SUA a invadat Antarctica, mai cu seamă Queen Maud Land, avându-l la comandă pe amiralul Byrd.

Americanii au fost înfrânți și se spune că mai multe avioane de pe portavioane au fost doborâte de nave discoidale. Marina s-a retras și nu s-a mai întors până în 1957. Conform cărții *Cronica din Akakor*, publicată inițial în germană de către jurnalistul Karl Brugger, un batalion german se refugiase într-un oraș subteran pe granițele Braziliei și Perului. Brugger a fost asasinat în 1981 în Ipanema, o suburbie din Rio de Janeiro.

Deși se poate ca orașe secrete din America de Sud care construiesc farfurii zburătoare și care se bat cu actualele puteri ale lumii din fortărețele lor ascunse în jungle să aducă un pic prea mult cu intriga dintr-un film cu James Bond, se pare că totul este bazat pe fapte!

Poate că o ultimă confruntare între „ultimul batalion" și actualul sistem politic va fi o bătălie dusă

cu farfurii zburătoare și arme bazate pe un sistem spațial. Ce rol vor juca pașnicii cercetători-filozofi ai orașului subteran secret din Anzi în viitoarele schimbări de pe planeta Pământ?

Capitolul 3

Au sosit să te răpească!

Dacă accesul dumneavoastră în ceea ce privește literatura despre OZN-uri constă în materiale arhivate recent, s-ar putea să credeți că extratereștrii au început să răpească ființe umane abia din anii '60, când Betty și Barney Hill au fost luați din mașina lor în timp ce treceau prin Munții Albi din New Hampshire. La scurt timp, a urmat un val de astfel de incidente similare. La început a fost cazul lui Travis Walton, care a fost „ridicat" cu ajutorul unui fascicul de lumină în prezența a șase dintre prietenii lui cei mai buni, iar apoi a fost rândul bieților Charles Hickson și Calvin Parker, a căror excursie de pescuit a fost întreruptă pentru ca un grup de extratereștri să îi analizeze cu microscopul lor cosmic.

Dar adevărul este că astfel de obiecte coboară din cer de cine știe cât timp pentru a face ce vor cu noi. Charles Fort, care a murit în anii '30, a documentat multe dispariții stranii doar prin cercetarea edițiilor trecute de ziare și jurnale pe care le-a găsit la biblioteci. Acesta și-a exprimat credința că noi suntem doar oi într-un fel de joc de șah cosmic, că zeilor li se pare amuzant să fie în stare să ne controleze după bunul lor plac, din orice motiv stupid pe care l-ar putea avea.

În urmă cu câțiva ani, un preot budist numit Robert Dickhoff (care se identifica drept „cercetător privat de farfurii zburătoare") a ținut o prelegere răscolitoare intitulată *„Marțienii au aterizat - Pământenii dispar"*. Publicul aflat în Steinway Hall din New York trebuie să fi fost extrem de captivat în timp ce primea niște vești tulburătoare:

• • •

În cartea mea *Agharta*, redactată înainte să cunosc punctele de vedere ale lui Charles Fort asupra răpirii spațiale, am citat scurt din cartea *Lo*. Citez din nou: „În cazul în care ființe din alte părți ar captura locuitori ai acestei planete fără motiv, din curiozitate sau cu prilejul cercetării științifice, s-ar putea ca acestea să prefere o operațiune realizată pe apă, departe de privirile altor ființe umane de pe acest pământ. Dacă astfel de entități există, s-ar putea să fie foarte înțelepte într-o oarecare măsură, ceea ce ar presupune că experimentele lor fie ar fi secretizate, fie acestea ar ateriza nepăsătoare în Central Park, New York, și și-ar alege câte specimene și-ar dori". Astfel se explică pe larg răpirea spațială, prin descrierea modelului sinistru urmărit de „străini" pentru a păstra legătura cu posibilul progres al pământenilor, pentru a le examina mentalitatea prin ștergerea memoriei celor care au fost răpiți, eliberându-i apoi în altă parte, într-o stare de amnezie acută. Sau ar putea să îi ducă într-o plimbare chiar pe planeta lor de origine pentru a-i plasa în grădinile lor zoologice, în laboratoarele

lor de disecție, în abatoare sau în orice alt loc pregătit pentru pământeanul capturat.

Întregi echipaje navale au dispărut. Vapoarele Marie Celeste și Carol Deering, nava daneză de antrenament Kobenhaven, nava Atlanta, nava germană Bark Freya; toate au fost supuse unei lovituri misterioase care, în mintea mea, a fost o forță nepământeană, controlată și direcționată de cei care plecaseră în căutare de specimene omenești.

Dacă acești „străini" își vor da seama vreodată că ar putea să adune sute de pământeni printr-o singură operațiune folosind plase de pescuit de oțel, atunci ar deveni nesigur să sărbătorești noaptea de Anul Nou în Times Square, dacă nu dorește cineva să petreacă anul ce urmează altundeva, într-o altă lume.

Eu îmi port teoria în echilibru pe vârful nasului, asemenea unei foci dresate, în ceea ce privește dispariția vasului Marie Celeste, și anume că o ceață paralizantă somniferă s-a coborât asupra navei și a ținuit-o până ce întreg echipajul și-a pierdut cunoștința și a fost apoi ridicat și îmbarcat pe o altă navă, o navă spațială.

Dr. Evington susține că răpirea spațială nu se petrece doar pe Pământ. Acesta crede că oamenii care trăiau pe Lună au fost odată foarte avansați, deținând putere nucleară și nave proprii și că marțienii au eradicat această civilizație, deoarece reprezenta o amenințare la adresa siguranței lor. Și este un lucru aproape sigur că femeile de pe Lună au fost purtate

de către navele spațiale marțiene pentru a fi expuse, în același fel în care Columb i-a expus pe caraibieni pentru a le demonstra ibericilor de acasă că fusese acolo în acea lume nouă.

Acest fapt nu ar fi perceput ca fiind straniu din perspectiva cercetătorilor pământeni care, dacă ar fi să aselenizeze, să aterizeze pe Marte sau altundeva, folosindu-se de rachete pentru a ajunge acolo într-o zi, ar aduce înapoi specimene vii de forme de viață străine nouă, dar, fără doar și poate, creaturi care să ne semene, chiar de noi le-am numi „obiecte".

Leroy Thorpe a scris un articol acum câțiva ani intitulat *„Răpesc farfuriile zburătoare ființe umane?"*. Acesta rezumă totul într-o singură întrebare care sună astfel: „Sunt oare prinși câțiva mai ghinioniști dintre noi, și poate chiar mai mulți decât atât, cu aceeași ușurință cu care noi am prinde fluturi, pentru a fi folosiți apoi ori ca specimene zoologice, ori cu scopul vivisecției sau al altei uciderи oribile pentru ca invadatorii noștri interplanetari să descopere cum funcționăm?".

Oamenii au fost înșfăcați de pe sol prin levitații inexplicabile spre cer, ordonate de forțe invizibile necunoscute, adesea acompaniate de fenomene electrice sau magnetice străine științei de pe Pământ, după cum a fost și cazul lui James Greer, care se afla la ferma sa din apropierea orașului Zanesville, statul Ohio. Acesta a pornit drept în sus, sub ochii fratelui său, Albert, și nu a mai fost văzut vreodată. Apoi, în

afară de asta, a fost observată o sclipire orbitoare în cer, care s-a îndepărtat rapid. Iar în scrierea sa, *Lo*, Charles Fort a povestit despre o fetiță care a dispărut la intrarea în Central Park de pe 72nd Street.

În Pillitsfer, Livonia, au fost semnalate opt ascensiuni umane în decursul a două ore. Aproape de Peshawar, în India, au fost declarate șase astfel de ascensiuni, având ca martori grupuri de oameni. În Brooklyn, New York, o mamă își aduce fiica de la școală, dar o vede cum se ridică în aer sub ochii ei. Mama sare și o prinde pe fată de picioare, trăgând-o înapoi. Aceasta spune că a fost ca și cum un magnet o trăgea pe copilă în sus, dar că nu a avut destulă putere pentru a le ridica pe amândouă.

Leroy Thrope apreciază în mod sumbru că în fiecare an dispar de pe Pământ aproape o sută de mii de oameni, a căror urmă nu a putut fi vreodată găsită. În cartea mea *Agharta*, am estimat că 33.000 este numărul oamenilor răpiți din toată lumea de către străini veniți în navele lor spațiale ciudate, adeseori denumite farfurii zburătoare, pentru a culege în mod voit „cirezi" de oameni, la întâmplare de ici și de colo, pentru cine știe ce scopuri stabilite de aceștia.

Aceștia trebuie să posede un sistem nervos și o mentalitate specifice pentru a ajunge pe Pământ, fără de care nu ar fi fost în stare să construiască un transportator spațial, care încă este o enigmă pentru cercetătorii pământeni. Noi nu suntem doar observați de către acești străini; de asemenea, ei sunt un fel

de pescari, iar vizitele lor trebuie să contribuie la un oarecare guvern planetar căruia îi sunt supuşi, astfel încât trebuie să aducă captivi „vii şi nevătămaţi", să aducă pământeni pentru a demonstra că au fost pe planeta noastră.

Poate cucerirea întregii planete depinde de specimenele adunate de aici, pentru a vedea din ce suntem făcuţi, cât de avansaţi suntem în mentalitate, dacă am avansat într-adevăr în percepţia lor, şi pentru a ne împiedica să folosim bombele cu hidrogen, ce par să le deranjeze modul de călătorie deasupra benzilor de unde magnetice.

Poate că farfuriile lor exploratoare transmit rapoarte bazei locale aproximativ în această manieră: „Specimen colectat, aborigenii (cu referire la noi toţi) ne-au imitat, deoarece şi ei construiesc acum farfurii zburătoare, observaţiile noastre pot continua nedetectate şi nebănuite. Se apropie timpul invaziei totale".

Oricine este capabil să examineze cu mintea mlaştina fragmentării şi a irealităţii emoţiei umane şi, asemenea păsării phoenix, să iasă din această încercare grea nepătat şi neînfricat nu poate fi numit în realitate om - el sau ea trebuie să devină o entitate supraomenească când simte nevoia unei explicaţii a ceea ce aduce cu sine fenomenul „farfuriei zburătoare". „A.F.". continuă să îşi dea cu presupusul asupra necunoscutelor venite de undeva, astfel chinuind mintea pământeană fără să stabilească nimic

ce ar putea fi de folos fie pentru cunoaşterea generală, fie pentru ei înşişi, fie pentru o înţelegere ştiinţifică a modului în care dispar oamenii şi cum devin victime ale „farfuriilor zburătoare", care tind să apară unde te aştepţi mai puţin şi care nu pot fi explicate, de adepţii teoriei ortodoxe, ce susţin că întâi trebuie să vezi ca să poţi apoi să crezi.

Nu e ca şi cum cei din farfurii sunt doar interesaţi de cotlete şi bucăţi umane, un picior de om etc. Aceştia vin în farfurii pentru a testa apa, după cum a fost relatat de către doi mineri din Bush Creek, California, care i-au văzut pe aceşti omuleţi scoţând găleţi de apă, iar apoi intrând în carele celeste să vadă dacă apa e folositoare şi pentru altceva decât pentru spălatul picioarelor. Aţi observat cum de atunci rezervoarele se golesc? Aparent se poate presupune că micii marţieni transportă apa în deşerturile lor marţiene prin teleportare sau prin metode dimensionale.

Prietenul meu Spaulding, din Warrington, Oregon, scrie: „Anumite farfurii zburătoare au aterizat în Rainbow City, Antarctica, provenind dintr-un alt sistem solar, din constelaţia Lebedei, aflată la o distanţă de 200 de ani lumină. Cât timp le-a luat ca să ajungă aici: trei săptămâni. Îi căutau pe Cei Trei Antici (vezi *Agharta*) deoarece aveau o problemă pe care nu o puteau rezolva. Problema lumii îndepărtate rămâne nerezolvată. I-au contactat pe doi dintre Cei Trei Antici". Acum, deci, şi noi avem o problemă, şi anume să construim farfurii care, prin viteza, ascensiunea şi

coborârea lor nemaipomenite pot doborî purtătoarele de bombe cu hidrogen înainte ca acestea să își atingă destinația, marile orașe, în vederea prevenirii anihilării în masă a oamenilor.

În al doilea rând, să construim farfurii cu ajutorul mostrelor marțiene ce ar putea pune capăt răpirilor spațiale a semenilor noștri de aici, cu care să îi alungăm și să le dăm o lovitură atomică, dacă se poate.

În al treilea rând, să construim farfurii care să călătorească în alte lumi și care să le întoarcă vizita marțienilor și venusienilor. Probabil la asta se gândeau și micii marțieni și au realizat deja acest lucru cu un succes extraordinar. Marțienii ar putea suspecta că pământeanul este alcătuit jumătate din maimuță și jumătate din tigru și, dacă ar fi ca maimuța să-l învingă pe tigru, ar imita, după cum fac maimuțele, navele spațiale folosite de vizitatorii cereşti de pe Marte.

Acești omuleți au realizat că, în timp și cu timpul, pământeanul ar uita, distrugându-și semenii din bătaie de joc sau pentru profit, și că ar lansa apoi o nouă industrie de fabricare a farfuriilor de tipul celor de pe Marte, alimentându-le cu energia nucleară potrivită pentru a juca „mimă" inspirați de adevăratele farfurii marțiene, cu scopul de a ajunge pe alte planete, pe Marte, tărâmul liliputanilor.

Din vreme ce Marte este o colonie marțiană de sorginte antică, acești cadeți spațiali marțieni au născocit următorul cântec:

„De la castelul lui al vostru Montezuma, până la

ţărmul canalelor de pe Marte. Vom construi un pod de farfurii pe care oamenii să păşească. Îi preamărim pe cuceritorii spaţiului, ale căror rachete vor fi făurite într-o bună zi, manevrate nu de pământeni de rând, ci de oameni curajoşi".

Nu contează cine crede în existenţa farfuriilor şi cine nu, nici dacă sunt crezute răpirile spaţiale. Străinii, care sunt cel mai probabil colonizatorii de pe Marte, pretind că se află de multă vreme pe Pământ. Nu vor să renunţe la această pretenţie pentru că există pământeni cu funcţii importante şi în alte părţi care se încăpăţânează şi nu vor să realizeze un simplu adevăr, că nu suntem singurii din univers care posedă minţi capabile de raţiune şi de a face ceva pentru a implementa raţionamentul.

Răpirile spaţiale nu vor înceta până ce nu ne vom opri din molestarea intergalacticilor prin efectuarea de teste pentru bombe atomice şi bombe de hidrogen ce interferează cu modul de călătorie specific farfuriilor.

Ei, intergalacticii, au dezvoltat o bandă de frecvenţă fizică şi psihică total diferită şi extraterestră - ce nu aparţine acestei lumi -, o viaţă necunoscută nouă. Dar cine poate afirma că ei nu au fost odinioară ca şi noi şi că odată cu trecerea timpului vom evolua, devenind ca şi ei? Că unul dintre numeroasele motive al acestui control periodic al oamenilor, acest transport al pământenilor, o călătorie fără întoarcere în laboratoarele marţiene, nu este acela de a stabili cât timp mai trebuie să treacă până ne vor accepta ca

fiind egali cu ei? Atâta timp cât distrugem şi deranjăm straturile magnetice utilizate de farfurii pentru a se deplasa şi cu cât testăm pocnitoarele noastre aici, cu atât mai neplăcute sunt călătoriile spaţiale care depind de un principiu ce controlează curenţii şi straturile magnetice folosite de piloţii acestor farfurii pentru a putea menţine deplasarea în spaţiu cu scopul de a-şi vizita coloniile, printre care şi Pământul. Atâta timp cât aceştia nu ne acceptă, vom fi nevoiţi să suportăm controale efectuate de nave spaţiale.

Intergalacticii urmăresc să oprească utilizarea noastră de bombe „infernale" din motive cunoscute de aceşti omuleţi nu pentru că doresc să prevină ca demenţii denumiţi cercetători, de aici şi de altundeva, să se autodistrugă.

Asta este ceea ce cred eu despre farfurii:

Farfuriile sunt nave spaţiale de pe Marte, ale căror piloţi manipulează un principiu energetic de curenţi magnetici planetari. Marţienii pot să creadă că detonarea bombelor atomice şi a celor cu hidrogen sunt semnalizări pământeşti sau că ne aflăm în război cu aceştia. Farfuriile străbat benzile de unde magnetice precum plăcile de surf străbat valurile acvatice.

Mişcarea centrifugă face ca farfuriile să staţioneze, permiţându-le să urce sau să coboare. Atenţie: Un scut încărcat împotriva dezintegrării înconjoară farfuria când este atacată. Trebuie luate în considerare punctele de vedere idioate ale omului cu privire la

ceea ce crede el că ar fi farfuriile zburătoare. Acesta insistă cum că sunt halucinații, manifestări ale unei minți suprasolicitate, posibil bolnavă, născociri ale imaginației. E de neconceput faptul că farfuriile ar putea proveni dintr-o altă lume, că pot exista creaturi undeva în întregul univers care să fie un pic mai inteligente decât se crede pământeanul, care ar putea să îl întreacă pe arogantul pământean prin descoperirea unui mod de călătorie încă neînțeles de către cei mai buni cercetători din domeniul astronauticii de pe Pământ

Până la urmă, cine le-a văzut? Se poate încrede cineva în cei ce afirmă sus și tare că au luat contact cu vizitatori „de știți voi unde"? Pentru pământeanul de rând, credința într-un echipaj de mici marțieni și farfuria lor zburătoare este tabu. Trebuie să fi fost vorba de reflecția unei stele, a unei mașini, a apei în vederea periferică a cuiva, poate un miraj sau să fi avut legătură cu ceva ce observatorul ar fi mâncat sau băut.

Cu toate acestea, aparițiile continuă să fie relatate. Pentru cei din farfurii nu contează dacă credem sau nu în ei ori dacă înființăm un cult sacru bazat pe credința în existența acestora. În cadrul analizei finale, se va observa că un mister rămâne un mister până la rezolvarea acestuia, apoi devenind o proprietate comună, după cum se spune în *Revelația Sf. Ioan:* „Iar când cel de-al Șaptelea Înger a suflat în trâmbița sa, Misterul lui Dumnezeu a dispărut".

Leo Wanger, din East Whittier, California, a scris în urmă cu câțiva ani: „Tocmai ce l-am vizitat pe Van Tassel ieri și am avut multe în comun de discutat. Sunt informat că voi fi ridicat de o farfurie zburătoare". Acest lucru îmi amintește de profetul Elisei, care a fost ridicat de un car de foc și nu a mai fost văzut vreodată, potrivit Vechiului Testament. Acum, dacă vă încredeți în această relatare, ar trebui să credeți, de asemenea, manifestațiile mai recente, farfuriile, răpirea spațială a oamenilor și ce plănuiesc marțienii dacă nu încetăm să ne jucăm cu focul „infernal".

Având un avans de un milion de ani în ceea ce privește evoluția, extratereștrii consideră eforturile stângace ale cercetătorilor pământeni de a ajunge în alte lumi în rachete și risipa uimitoare de energie în crearea pocnitorilor, denumite aici bombe atomice și cu hidrogen, ca fiind muncă a ucenicilor acestora. Marțienii folosesc energia solară direct de la sursă pentru a-și ridica navele spațiale dintr-o lume în alta, fără să îi coste nimic nici pe ei, nici pe contribuabili.

Deci, dacă farfuriile sunt produse ale intelectului marțian și dacă credem în ele cu sinceritate, în felul în care diferite religii își proclamă credințele, subiect la care nu voi adăuga nimic și de la care nu voi răpi ceva, atunci haideți să extindem prin toate mijloacele aceste noi orizonturi pe care omul nu le poate vedea încă, dar în care credem deja. După părerea mea, există doar două posibilități de acționare în privința farfuriilor zburătoare. Fie tratăm cu aceștia sub

condițiile propuse de ei, fie ne luptăm cu ei singuri, dacă și când putem.

Adevărata răpire spațială

Apoi, Dickhoff continuă să povestească încă câteva incidente de răpiri spațiale de care ar trebui să avem cunoștință și pe care poate câțiva dintre noi deja le cunosc!

Așadar, avem aici o altă poveste adevărată fără sfârșit, după cum nici „răpirea spațială" nu va avea vreunul; cel puțin nu unul fericit, deoarece doar unul de genul acesta ar putea avea loc sub o astfel de influență negativă.

Echipajul și căpitanul navei Mary Celeste dispar pur și simplu, lăsând în urmă vasul ce va fi găsit în mijlocul oceanului, în apă liniștită, fără să lipsească vreo barcă, iar toate lucrurile de la bord sunt bine puse la punct: nu sunt urme de răscoală, iar micul dejun este pe jumătate mâncat. Au fost găsite două șanțuri adânci, tăiate în prova navei deasupra nivelului apei, singurul indiciu al faptului că ceva s-a ancorat de navă sau că a atins-o. Ceva a sosit și ceva a plecat, iar echipajul a plecat cu acest ceva, plus cronometrul de care căpitanul trebuie să se fi agățat când a plecat în strania călătorie. Nu se poate oferi niciun motiv pământesc pentru care echipajul ar fi părăsit vasul aflat în stare bună pentru navigație, în mijlocul Atlanticului, decât dacă se presupune că aceștia au mers pe apă.

Orice ar fi acest ceva care răpește oamenii de pe navele lor ar trebui să facă acest lucru extrem de rapid și de silențios, deoarece există în permanență o santinelă la bordul oricărei nave. S-a spus că șerpi marini sau calmari uriași ar fi putut să iasă din apă și să îi ia pe membrii echipajului, dar în cazul vasului Mary Celeste nu există urme ale unei lupte, nicio dezordine care să demonstreze că a avut loc vreo bătălie între echipaj și un monstru marin.

Acum intră în scenă Albert Richard Wetjen, ofițer de gradul trei pe corabia Doyon, care, navigând de la Sydney la Callao, s-a îmbarcat pe una dintre aceste nave misterioase ce a fost jefuită de întregul său echipaj, acesta aducând nava în Callao după o experiență cutremurătoare. Vasul se numea Robert Sutter și era din San Francisco. Nu a avut loc vreun incendiu, nu au existat urme ale vreunei revolte și tot ce a mai rămas în viață pe acel vapor a fost un papagal bătrân în cutia sa.

Pe punte era o pisică moartă, strivită complet, ca și cum un elefant trecuse peste ea sau ca și cum tentaculul unui calmar urias a zdrobit-o dintr-o lovitură. Un revolver cu toate gloanțele trase și un miros ciudat, ca și cel de pește rânced uscat, plutea pe întreaga navă, ceea ce îmi amintește de „străini", venusieni și mirosul insuportabil pe care îl lasă în urma lor, același miros care a însoțit observarea „monstrului din West Virginia", după cum a fost descris în câteva cărți despre OZN-uri.

Căpitanul vasului Doyon a decis că nava Robert Sutter putea fi salvată, și așa s-a și întâmplat, cu un echipaj format din șase oameni, comandat de Matthews, chiar dacă misiunea îi înnebunea complet pe acești oameni câteodată, mai ales pe Matthews, căruia nu i-a surâs ideea de la început.

Echipajul de pe Robert Sutter, 14 oameni în total, au fost toți dispăruți fără ca vreo barcă să lipsească. Ce i-a răpit?

Individul care s-a alăturat misiunii de salvare, A.R. Wetjen, avea propriile sale speculații și teorii, dar cea pe care a omis-o sau pe care nu a dorit să o menționeze din teama de nu a fi luat peste picior era „răpirea spațială".

Era ceva foarte straniu în legătură cu toată situația; ceva impenetrabil, fragmentar și cu totul nepământean s-a petrecut când tot echipajul s-a trezit deodată, auzind un țipăt sfâșietor și pe cineva urlând: „Oh Doamne, Collins!" Acest incident a făcut să înghețe sângele tuturor celor care s-au angajat să salveze nava Robert Sutter. Fusese o voce străină care nu aparținea nici unui membru al echipajului nostru format din șase oameni. Alte țipete, pe o altă voce: „Vine la pupă. Vine la pupă!". O voce ce trăda o groază disperată. Matthews, foarte cutremurat, a fugit la ceilalți, întrebând cine naiba scoate aceste sunete. Din nou aceste țipete: „Vine la pupă. Vine la pupă!". Bucătarul l-a identificat pe cel care urla ca fiind papagalul, care se reînsuflețise cu fiecare pană

ridicată, la fel cum unui om i se face părul măciucă când este speriat. Ochii săi erau ficşi, fără să clipească. Din nou, papagalul, care trebuie să fi văzut ce s-a întâmplat când acest „ceva" a pornit înspre pupă şi după oameni, scoate un ţipăt cu o altă voce aflată sub influenţa terorii şi a durerii: „Nu poţi să-l împuşti! Nu poţi să împuşti aşa ceva!".

Matthews a realizat atunci că pasărea fusese martoră la cele întâmplate. A vrut să îi facă să înţeleagă ce oroare văzuse, ceva ce nicio fiinţă în viaţă nu a văzut până acum, ceva monstruos, straniu şi înverşunat, iar singurul mod în care putea face asta era să scoată aceste ţipete neîncetate ce îţi îngheţau sângele în vine; până când Matthews a salvat pasărea de la agonie şi a pus capăt ţipetelor nesfârşite din timpul zilelor şi a nopţilor, într-un mod neobişnuit pentru firea sa, şi anume, ucigând pasărea cu un topor, astfel pierzându-se singurul indiciu în viaţă pentru oamenii de ştiinţă din Callao, care ar fi putut să ofere o judecată sănătoasă în legătură cu glăsuirile unei păsări care îi văzuse pe răpitorii spaţiali, piraţi dintr-o altă lume, care i-au ridicat pe oameni şi i-au dus în lumea lor din motive aparţinând raţionalului extraterestru.

Ce altceva ar fi putut fi, care să nu poată fi împuşcat, care „venea la pupa", decât o creatură într-un costum de protecţie în cazul căreia gloanţele nu îşi aveau rostul, ce se îndrepta spre pupa să îi culeagă pe pământeni unul câte unul, precum tu sau eu am culege flori pentru o colecţie, plantate într-un loc,

incapabile să reacționeze.

Wetjens încă mai pretinde că aude țipetele papagalului atunci când se trezește acoperit de transpirație rece în timpul nopții. Acesta încă mai încearcă să își dea cu părerea în legătură cu ceea ce ar fi putut sau nu să fie, ce nu i-a fost permis nici unui om să povestească, despre ceea ce VĂZUSE pasărea și nu a putut să descrie nici prin cuvinte ca: „Nu poți să ucizi „așa ceva!"".

Clasificat top secret

Unul dintre numeroșii mei „spioni" a prezentat recent o copie a unui document CIA presupus secret, legat de dispariția personalului militar. Dacă este un document adevărat, puteți fi siguri că băieții „de sus" își vor agita spadele din cauza publicării acestuia pentru mult timp de acum încolo:

12 Iulie 1947

CLASIFICARE TOP SECRET ULTRA

Grupul Central de Inteligență

RAPORT DE URGENȚĂ ASUPRA PERSONALULUI MILITAR DISPĂRUT

Redactat de către Unitatea Sediului
de Sector Los Alamos

Grupul Central de Inteligență
Copia 1 din 1

PENTRU TRANSMITERE URGENTĂ

CIRCUIT: Președintele, Secretarul Apărării, Șefii Comuni de Personal; Director, Biroul Federal de Investigații; Director, Grupul Central de Inteligență

De înmânat personal și apoi distrus la întoarcerea la GCI

SCOP: Scopul acestui raport este de a stabili semnificația dispariției a două cadre militare în conexiune cu activitatea extraterestră desfășurată în interiorul granițelor Statelor Unite Continentale.

CONTEXT: Burleson, Charles, PFC 0998721943, SUA, Infanteria 53 staționată la Fort Bliss. Dispărut în timpul operațiunilor nocturne din Fortul Bliss 7/8/47.

6. Flaherty, Michael, PFC 549112174, Compania de Poliție Militară 1395, Baza **Forțelor Regale Aeriene Australiene** (RAAFB). Dispărut în timp ce executa santinela la locația prăbușirii unui disc extraterestru în sudul statului New Mexico la orele aproximativ 0335, în noaptea de 7/10/47.

Analiza detaliată

1. PFC Burleson. PFC Burleson a dispărut în timpul sau după o noapte în care s-a înregistrat o activitate luminoasă neobișnuită sau legată de semnale luminoase, raportată de către o echipă detașată a Platonului 4, Compania D, pe timpul operațiunilor de antrenament de teren. Nu a existat niciun indiciu al vreunei probleme morale.

Soldatul Burleson a fost absent la apelul echipei la orele 0600, în data de 7/9/47. S-a efectuat o căutare în zona taberei echipei, care nu a condus la niciun rezultat. Echipa a continuat căutarea în zona prăpastiilor și a tranșeelor din apropiere, dar cu același rezultat.

Deoarece nu existau drumuri care să ducă în afara zonei, s-a presupus că soldatului i s-a întâmplat ceva rău. Nu s-a găsit nicio urmă a acestuia.

2. PFC Flaherty PFC Flaherty a fost detașat cu atribuții de santinelă și de pază la locul prăbușirii unui obiect extraterestru în apropiere de Maricopa, New Mexico. Acesta făcea parte dintr-o unitate formată din șase oameni sub comanda sergentului Peter Dickson. PFC Flaherty avea o experiență de 4 ani ca polițist militar și deținea o serie de evaluări foarte apreciative.

Avea Autorizație de Securitate de tip K și a fost acceptat să facă serviciu militar pe postul santinelă la depozite de armament nuclear și în locații securizate de depozitare a armamentului nuclear înarmat. PFC Flaherty nu avea acuzații sau comentarii negative în dosar, nu fusese absent fără permisiune sau sub vreo acuzație de orice fel. Era un burlac de 23 de ani. Nu obișnuia să bea sau să fumeze.

Își obținuse diploma liceală și plănuia să studieze ingineria civilă după terminarea stagiului militar. Acesta se afla în a doua etapă a stagiului. În noaptea de 7/10/47, PFC Flaherty a dispărut, aparent în cerul întunecat. Deși s-a efectuat o căutare în aer și pe uscat care a durat 72 de ore, nu s-a găsit nicio urmă a PFC Flaherty.

CONCLUZIE: Concluzionăm că ambele dispariții au fost rezultatul posibil al activității extraterestre necunoscute. Această concluzie este bazată pe cunoscutul lor obicei de a cauza dispariții bizare, potrivit documentului „Evaluarea Serviciului de Spionaj cu privire la Cauzele Discurilor Zburătoare" pregătit pentru distribuție limitată Top Secret 7/ 8/47. În ambele cazuri se pare că a avut loc activitate extraterestră în zonă.

Recomandare.

Se recomandă urgent să se ia următoarele măsuri.

1. Să nu se efectueze manevre militare nocturne în zonele în care activitatea discurilor zburătoare este urmărită de armată, în urma rapoartelor civile.

2. Toate atribuțiile de santinelă din timpul nopții și din cadrul tuturor comandamentelor militare să fie plasate sub statutul de alertă de război până la următorul ordin. Toate santinelele să fie informate și înarmate și să se deplaseze doar în formație completă.

Alte dispariții tulburătoare

Deși are reputația de a fi cam „uzat", am considerat întotdeauna că Gray Barker este unul dintre cei mai buni ozenologi din toate timpurile. Cartea sa de pionierat pe tema oamenilor în negru (MIB), *Ei știu prea multe despre farfurii zburătoare*, le-a băgat frica în oase multor cititori când a fost pentru prima dată publicată în 1957 și continuă să facă asta pentru cei care reușesc să mai dea de câte una din cele câteva cópii rare, aflate încă în circulație.

De fapt, l-am cunoscut pe Gray Barker cu puțin timp înainte să moară, dar nu și-a dat niciodată seama cine sunt. Am mers cu mașina până în Cleveland, Ohio, la o conferință OZN doar ca să îl ascult. Asta se întâmpla cu mulți ani înainte de a realiza scopul subiectului ori când îmi erau străine documentele și materialele secrete care mi-au ieșit în cale mai încolo. Dl Barker avea peste 1,80 m, vorbea un pic afectat de accentul sudic și avea un caracter liniștit. Pentru că, în timp ce lua problema OZN-urilor în serios, a realizat că pentru a supraviețui în acest domeniu trebuia, de asemenea,

să ai și un simț al umorului și să îți dai seama de absurditatea situației. Barker a fost, de asemenea, un bun prieten al editorului Tim Beckley, care avea propria rubrică, *„Pe urmele farfuriilor zburătoare"*, în edițiile vechi ale publicației sale, Revista OZN, după ce Ray Palmer a scos-o din propria lui publicație, pare-se din cauza presiunii nedezvăluite, exercitate de aumite surse. Un om care dorea să ne expună adevărul, Barker a scris adesea despre Experimentul Philadelphia, despre oamenii în negru (MIB), dar unul dintre cele mai faimoase subiecte ale sale a fost despre disparițiile misterioase ale oamenilor care au avut un fel de întâlnire neprevăzută cu un OZN.

Un exemplu este acest articol, unul destul de tipic în exprimarea gradului de fascinație a lui Barker în legătură cu aceste subiecte:

Dispariții misterioase

În anul 1977, mai mult de 51.000 de persoane de pe teritoriul Statelor Unite și Hawaii au dispărut fără urmă, fie în drum spre serviciu, supermarket, fie în timp ce își plimbau câinele ori în timp ce adunau rufele de pe sfoară.

Deși aproximativ 23.000, din care făceau parte în primul rând fugari adolescentini, au fost găsiți sau prinși, un număr enorm de cazuri, 18.000 reprezentând 55%, n-au fost vreodată rezolvat, conform declarației lui Marvin Jeffreys, un purtător de cuvânt al Institutului de Executare a Legilor Naturale.

Un studiu independent al acestor date efectuat de un executor oficial, cu care corespondăm în mod regulat, sugerează o teorie uimitoare care susține că OZN-urile ar putea fi direct responsabile pentru multe dintre aceste dispariții surprinzătoare.

„Este încă în stadiul de teorie, una ce merită să fie aprofundată prin studiu. Descoperirile rezultate în urma cercetării mele independente arată că numărul acestor dispariții este foarte crescut în lunile în care sunt raportate valuri de OZN-uri, a dezvăluit într-o scrisoare recentă căpitanul poliției dintr-un mare oraș metropolitan, care a cerut să îi fie ascunsă identitatea.

Pe bună dreptate, omul legii a indicat că metodele de detecție ale poliției moderne sunt îmbunătățite constant și că în fiecare an procentajul cazurilor închise crește. „Cu toate acestea, statisticile dovedesc că cei responsabili cu aplicarea legii se descurcă mai bine cu rezolvarea crimelor decât a dispariţiilor.

„Nu spun că „farfuriile zburătoare" i-au răpit pe toți acești oameni, dar nu cred că ar trebui trecută cu vederea nicio posibilitate, fie ea comună, fie fantastică".

Corespondentul nostru ne-a schițat scurt cazul lui Travis Walton, adâncindu-se și mai mult în teoria sa. „Walton, șeful unei echipe de muncitori forestieri, a dispărut timp de aproape o săptămână în anul 1975, după ce colegii săi de muncă l-au văzut doborât de o lumină orbitoare provenită de la un OZN. După ce oamenii care au plecat fugind și-au făcut curaj să se

întoarcă, Walton dispăruse. Căutarea și investigația intensive, la care se zvonește că au participat și ofițeri federali, nu au dus la descoperirea vreunei urme a lui Walton până ce acesta a apărut din nou, pe neașteptate. Walton a susținut că ocupanții OZN-ului l-au răpit, l-au supus unor examinări medicale, iar apoi i-au dat drumul de bunăvoie. Dacă nu l-ar fi eliberat, Walton s-ar fi alăturat celor mai bine de 16.000 de persoane dispărute în anul 1975 care nu au mai fost găsite", a dezvăluit oficialul responsabil cu aplicarea legii.

„Mai multe astfel de răpiri au fost relatate de victime. Aceste cazuri au fost rezolvate chiar de acestea. Există motive de a suspecta că în multe dintre cazurile nerezolvate ar putea fi vorba despre răpiri efectuate de ocupanții OZN-urilor care nu le-au permis victimelor să se întoarcă".

Eu, ca și scriitor, am insistat intenționat pe aceste statistici întocmite de o autoritate criminalistică notabilă pentru ca dumneavoastră, cititorul, să nu înlăturați din start un incident legat de o aterizare a unui OZN, caz pe care îl voi relata acum și care este plasat pe lista celor mai fantastice cazuri pe care le-am semnalat vreodată.

Acest caz arată că o persoană publică națională, care a dispărut pe neașteptate în urmă cu mai mult de un an, ar putea să fi fost victima unei răpiri extraterestre, implicând cu totul alte ființe decât cele de pe Pământ care ar fi fost invidioase pe puterea pe care acesta o deținea.

Această mărturie a aterizării și a ocupației a fost prima oară relatată de jurnalul *Pelham*, un săptămânal conservator și de încredere, apărut în Mitchell County, în sud-vestul statului Georgia. În afara faptului că incidentul a fost menționat într-o rubrică de către Glenn Eberhardt, editor managerial al ziarului *The Sun*, publicat în Warner Robins, Georgia, acesta a fost ignorat de mass-media națională de știri și de investigatorii OZN-urilor în general.

Întâlnire stranie

Pe data de 6 august 1977, Tom Dawson, un comerciant de automobile pensionat în vârstă de 63 de ani, făcea tururile de rutină la mica sa fermă, când a observat o strălfulgerare orbitoare de lumină. Deodată, o mașină ciudată circulară a coborât în fața lui și a plutit la 60 cm de sol.

Lui Dawson i-a venit să fugă instinctiv, dar și-a dat seama că nu poate să miște niciun deget. De fapt, era complet paralizat, cu excepția funcțiilor sale interne. Într-un mod incredibil, vitele din jur și câinele său, „Bătrânul John", erau afectați într-un mod similar, stând neclintiți ca într-un „tablou cu natură moartă". Nava a continuat să plutească chiar deasupra solului, timp în care acesta a putut să îi observe caracteristicile. Părea să aibă 9 m în diametru, să fie sub formă de disc cu o protuberanță în mijloc și a descris-o în cuvinte simple ca fiind „precum două farfurii lipite una de alta". Un rând de orificii mici, cu

un diametru de aproape 15 cm, era plasat pe marginea exterioară şi putea vedea o lumină strălucitoare înăuntru. O porţiune mică ieşită în afară la un capăt i-a amintit de o antenă. Dar observarea navei a fost curând întreruptă de o desfăşurare nouă şi mult mai înfricoşătoare. O trapă s-a deschis, iar cinci fiinţe cu o înfăţişare stranie au coborât repede la sol. Trei dintre ele erau bărbaţi, iar două erau femei, era sigur de genul acestora deoarece un bărbat şi o femeie erau complet dezgoliţi şi, a adăugat el, fără urmă de păr pe ei.

Deşi ceilalţi erau îmbrăcaţi toţi la fel în ceea ce a numit el „îmbrăcăminte frumoasă", îşi putea da seama de sexul fiecăruia prin forma generală a corpurilor acestora. Costumele lor din două piese erau realizate din material sclipitor ce se schimba în nuanţe de albastru şi verde când lumina se reflecta pe aceştia, amintindu-i omului de uniforme, cu caracteristici de gen neutru. Încălţările lor, diferite de uniforme, păreau să fie făcute din material mătăsos, iar capetele erau răsucite în sus.

Dawson continuă să-i descrie pe vizitatori: „Pielea lor era albă ca sacii de făină, aveau nasurile ascuţite şi întoarse în sus. Aveau urechi ascuţite, iar capetele le stăteau direct pe umeri".

Primul, care părea să fie conducătorul, a păşit pe sol ca şi cum l-ar testa, iar apoi le-a făcut semn celorlalţi să îl urmeze. În acel moment, alţi doi masculi au coborât prin deschiderea navei şi şi-au ocupat poziţiile la intrare, ca şi cum ar fi fost paznici.

Au urmat cele două femei. Ultima ființă care a ieșit din navă ținea un obiect ce i-a amintit omului de un cerc de gimnastică. Era legat de un fel de calotă craniană printr-o serie de corzi. Cercul avea cadrane pe care extratereștrii le-au citit după ce au pus calota pe capul său.

În același timp, aceștia au continuat prin a-i îndepărta pantalonii și a-i ridica cămașa peste cap, în timp ce acesta stătea nemișcat, în starea sa de „îngheț". Apoi i-au aplicat dispozitive mici în formă de ventuze de aspirație, care păreau din cauciuc și de o coloare vie portocalie, pe diferite părți ale corpului, de la picioare până la piept. Pe durata acestei examinări bizare, martorul nu a simțit nicio durere. De fapt, după ce i-au aplicat calota craniană, acestuia nu-i mai era atât de frică, ca și cum i-ar fi fost administrat un tranchilizant.

O victimă faimoasă a răpirilor extraterestre

În acel moment lucrurile au luat o turnură și mai ciudată. Această parte a investigației mele m-a făcut să descriu acest caz ca fiind unul dintre cele mai fantastice pe care le-am relatat vreodată:

Extratereștrii i-au smuls calota craniană de pe cap în timp ce o voce răsunătoare a izbucnit deodată din navă.

„Sunt Jimmy Hoffa! Sunt Jimmy Hoffa! Să mă ajute cineva! Sunt Jimmy Hoffa! Sunt...".

O a patra încercare de a-şi striga numele a fost oprită, iar vocea a fost înăbuşită, ca şi cum cineva ar fi acoperit cu mâna gura victimei.

Cele cinci fiinţe s-au retras în grabă şi s-au grăbit să urce în navă, ducând dispozitivul de examinare desfăcut, cu firele şi ventuzele de aspiraţie atârnând în urma lor. Apoi s-au adunat într-un grup strâns, întorcându-şi din când în când capetele şi privind înspre el. Când i-au înlăturat calota, spaima l-a revenit şi a devenit şi mai înfricoşat, deoarece a simţit că se decideau dacă să îl răpească şi să îl ia cu ei.

Dar tot nu se putea mişca. Din fericire, se pare că aceştia s-au decis să nu îl răpească, iar grupul s-a despărţit şi părea că pe jumătate săreau, iar pe jumătate pluteau în timp ce urcau pe trapa maşinăriei. În timpul consiliului, acesta le-a auzit vocile, care erau foarte ascuţite şi stridente. Deşi glăsuiau într-o limbă de nerecunoscut, acesta susţine că la un moment dat a înţeles cuvântul „Jupiter".

Nava a început să se ridice încet într-un unghi până a ajuns la aproape 23 m de sol, moment în care a dispărut „într-o clipită", potrivit martorului, care şi-a dat seama atunci că se poate mişca. În timp ce se uita cu coada ochiului în sus şi îşi ridica pantalonii, a observat că vitele se mişcau şi ele, iar „Bătrânul John" a început să latre furios şi să alerge în cerc în jurul locului de aterizare.

Am discutat cu Linda Kolbie, cea mai apropiată vecină a lui Dawson, la casa căreia a fugit acesta

după întâmplare. Dna Kolbie mi-a spus că, atunci când a ajuns, a încercat să îi povestească experiența, dar era prea „agitat pentru a putea vorbi. După o vreme, s-a liniștit și m-a condus la locul unde a avut loc întâmplarea". Vecina nu își amintește să fi văzut vreo urmă sau vreo dovadă în locul în care aterizase obiectul, dar a mărturisit în legătură cu buna reputație a lui Dawson. „Dl Dawson nu consumă alcool și merge regulat la biserică. Nici măcar nu fumează și nu folosește niciun fel de tutun. Și sunt sigură că nu ar lua droguri de niciun fel. El spune că i s-a întâmplat, iar eu îl cred!".

Apar vizitatori ciudați

Atât Dawson, cât și Kolbie povestesc că un grup restrâns de investigatori OZN a fost și a examinat locația. Investigatorii s-au identificat ca făcând parte din MUFOC (femeia scrisese numele). Am crezut că făcuse o confuzie în legătură cu grupul MUFON, un alt grup de cercetare OZN, dar aceasta era sigură de ultima literă. Aceasta a dedus că trebuie să reprezinte un grup cunoscut ca și Clubul OZN Macon, din vreme ce unul dintre ei i-a spus că este din Macon County, Georgia. Mi-a spus că au luat mostre de sol și au făcut măsurători de radiații, dar au raportat că nu au găsit nimic neobișnuit, dar că vor efectua cercetări suplimentare pe mostrele de sol. Niciun membru al grupului nu purta uniformă și aceasta a presupus că făceau parte dintr-un grup civil, deși nu i s-au părut

a fi locuitori nativi din statul Georgia. „Aveau pielea măslinie şi păreau străini. Trebuie să fi fost mexicani", crede aceasta.

Deşi orice întâlnire cu fiinţe extraterestre poate fi considerată fantastică, în mod normal că pe mine m-a emoţionat pretinsa identitate a vocii ce venea dinăuntrul navei.

Cu câteva luni în urmă, liderul de sindicat James Hoffa dispăruse în timpul unei călătorii. Din pricina renumelui său şi din cauză că dispariţia sa înclina înspre o crimă ce putea fi comisă de către alte persoane care încercau să curme puterea pe care Hoffa încă o deţinea asupra sindicatului său, au fost efectuate cercetări federale de mare anvergură. Propriu-zis, mai mult de un milion de dolari, cumulând folosirea forţei omeneşti şi a altor resurse, au fost cheltuiţi în căutarea fără succes a lui Hoffa, care nu a fost găsit niciodată nici mort, nici în viaţă -, şi în investigaţiile minuţioase ale vieţilor şi faptelor celor suspectaţi. Deşi au fost găsite nişte rămăşiţe omeneşti în octombrie 1977, care sugerau cu ajutorul investigaţiilor dentare elaborate că ar putea fi resturile lui Hoffa, experţii care au analizat amprentele dentare au infirmat că ar fi vorba despre acesta.

Desigur că l-am întrebat pe martor dacă auzise vreodată vocea lui Hoffa la radio sau la televizor. Acesta şi-a amintit că a auzit şi a văzut ştiri despre acesta, dar a spus că asta s-a întâmplat cu prea mult timp în urmă pentru a-şi putea aminti dacă vocile

erau asemănătoare. Nu a putut descrie vocea ce se auzea din navă, decât că tonul era mediu, dar un pic ridicat și rugător.

Deși această relatare nu poate stabili cu exactitate că un fermier pensionar a auzit chiar vocea lui Jimmy Hoffa, a cărui dispariție poate fi soluționată ca fiind o răpire extraterestră, este greu să trecem cu vederea peste acest incident. Dacă vocea nu ar fi fost a lui Hoffa, asta ar arăta că extratereștrii au creat intenționat iluzia cum că faimosul lider se afla la bordul navei. Dar prin faptul că au părut agitați când vocea a început să strige, se pare că întreruperea a fost neașteptată. Și-au scurtat examinarea martorului numaidecât și s-au pregătit de plecare, deși au stat câteva momente, se pare, ca să se decidă dacă să îl răpească și pe el.

Indicii vitale

Acest caz ar putea reprezenta o descoperire importantă în procesul de rezolvare a enigmei OZN-urilor. Ar putea dovedi nu doar faptul că extratereștrii au răpit oameni pe care i-au eliberat apoi, dar ar putea să demonstreze și faptul că aceștia sunt responsabili pentru multe, dacă nu pentru majoritatea, dintre disparițiile anuale a mii de oameni. Ar putea reprezenta de asemenea prima descoperire a unei răpiri a unei persoane faimoase, spre deosebire de oamenii obișnuiți care au relatat răpiri petrecute în trecut. Poate ozenauții au evitat în trecut persoanele foarte cunoscute de frica unei frenezii publicitare pe

care dispariţiile acestora le-ar crea, iar răpirea lui Hoffa a fost fie o greşeală, fie a dat start unei noi tendinţe mai îndrăzneţe.

Din întâmplare, propria mea analiză a locului aterizării nu a dezvăluit vreun indiciu neobişnuit. Este posibil ca membri „MUFOC", un aparent grup civil ce ar putea proveni din Macon County, Georgia, să fi adunat dovezi însemnate în timp ce urmele erau încă proaspete, dar cercetările nu au condus la aflarea existenţei vreunei astfel de organizaţii în acea zonă. Descrierea dnei Kolbie cu privire la vizitatori, în care spune că „păreau străini", ridică, de asemenea, suspiciuni în privinţa identităţii dezvăluite de aceştia. Într-adevăr, descrierea ei se potriveşte cu cea a legendarilor „oameni în negru" (MIB), indivizi misterioşi care nu se îmbracă întotdeauna în haine închise la culoare, dar care sunt descrişi de obicei ca fiind străini cu pielea măslinie, fără vreo caracteristică etnică definitorie. Poate că „investigatorii" aveau legături directe cu înşişi extratereştrii din OZN, deşi păreau să fie cu siguranţă umani. Poate că au venit să determine dacă OZN-ul a lăsat vreo urmă definitorie care ar putea duce la identificarea lor.

Putem găsi o semnificaţie adevărată?

Dawson a declarat că nu a fost vreodată interogat de către poliţişti sau de alte persoane (deşi nu a anunţat poliţia despre incident, doar ziarul). De fapt, cei mai mulţi dintre oamenii care au auzit despre incident au

râs și nu l-au crezut, după spusele sale, și că preferă să uite despre asta. Iar extratereștrii ar fi putut plănui lucrurile astfel. Vocea lui „Jimmy Hoffa" ar fi putut fi a unui impostor sau o înregistrare adevărată culeasă din monitorizarea transmisiunilor radio și TV. Ar fi putut reprezenta o încercare de distragere a atenției, introdusă pentru a genera neîncredere în cazul relatării unei astfel de povești bizare.

Sau poate că altundeva pe o altă planetă ori într-o altă dimensiune incredibilă, James Hoffa, dintr-un motiv inexplicabil, ar putea să fie încă prizonier al ocupanților „farfuriei", încă sperând că strigătele sale de ajutor întrerupte ar putea fi auzite.

Misterioasa „piatră celestă"

Înainte să finalizeze rubrica pentru revista OZN, Barker a continuat cu un alt subiect care pare atât de oportun acum, încât nu ar trebui să îl trecem cu vederea, deoarece descoperirile comandantului Alvin E. Moore se leagă atât de bine cu teoria noastră despre un fenomen multifațetat și cea conform căreia farfuriile zburătoare provin chiar de sub nasurile noastre:

• • •

În seara zilei de 19 iulie 1952, operatorii de radar ai aeroportului național Washington au depistat ținte stranii în cadrul sferelor lor de acțiune. Aceștia și-au dat seama curând că orașul-capitală al țării fusese invadat de un escadron de OZN-uri.

Armata a ordonat avioanelor turboreactoare să intercepteze şi a organizat o secretizare naţională. Până şi căpitanului Edward Ruppelt, conducătorul proiectului „Bluebook" al forţelor aeriene, i-a fost interzis să cerceteze şi a fost trimis înapoi într-un mod grosolan când a ajuns la Washington. Când ştirea s-a scurs în presă, guvernul a explicat incidentul ca fiind o „inversiune de temperatură". Dacă studiaţi fenomenul OZN cu seriozitate, cunoaşteţi deja toate acestea. Dar e ceva ce s-ar putea să nu ştiţi:

A doua zi, dimineaţa devreme, un om care se îngrijea de domeniul comandantului Alvin E. Moore, în apropiere de Herndon, a observat ceva foarte ciudat: crengile copacilor fuseseră rupte, iar apoi a văzut o gaură largă din care emana un miros sulfuros. Omul a fugit să îşi găsească patronul, care nu plecase încă la Departamentul de Informaţii Tehnice din cadrul Biroului de Aeronautică din Washington, unde era şef de divizie.

Îngrijitorul şi comandantul Moore au extras cu grijă un obiect încă cald şi vizibil fabricat. Ofiţerul naval de şcoală veche a fluierat realizând că obiectul nu putea fi un meteorit şi că era fără doar şi poate un obiect fabricat, deoarece avea trei părţi prelucrate şi o a patra părea să fie ruptă. În timp ce ducea obiectul înapoi la casa sa, sprânceana i s-a ridicat de curiozitate, fiindcă anii săi de experienţă tehnică în domeniul aeronauticii îi spuneau că obiectul acesta nu provenea de la o navă, într-adevăr, avea impresia că acest lucru era dintr-o

altă lume! Biroul Național de Standarde a analizat obiectul denumit de comandantul Moore „piatra celestă" și a semnalat că nu era de origine naturală. Apoi a înaintat cilindrul proiectului Bluebook, după aceea l-a împrumutat unui ofițer al serviciului de informații canadiene care avea legături cu CIA și care l-a supus unor analize în cadrul proiectului Magnet al Canadei, condus de regretatul Wilbert Smith. Ambele agenții și-au exprimat nedumerirea în privința originii obiectului. Comandantul Alvin E. Moore nu este un trăsnit. Înainte de căderea obiectului care i-a schimbat viața, acesta își conturase o carieră impresionantă. Și-a format educația la Academia Forțelor Navale a Statelor Unite, la Universitatea Americană, la Facultatea de Drept „George Washington", la Facultatea de Drept „John Marshall" din Atlanta etc.; deținea aproape îndeajuns de multe credite pentru a urma un doctorat. Ca ofițer de linie în Marina Statelor Unite se specializase pe ingineria aeronautică și era inginer patentat și avocat al echipei Von Braun de cercetători spațiali din Huntsville, Alabama. A fost, de asemenea, operator de informații CIA și pe durata stagiului la agenție a fost impresionat de rapoartele OZN, observând interesul pe care CIA părea să îl acorde în astfel de cazuri.

Piatra celestă „dispare"

La momentul prăbușirii pietrei celeste, acesta nu lucra la CIA, dar în 1953, acesta s-a întors la această

agenție de informații, unde a devenit operator în cadrul Departamentului de Informații Științifice. Pe durata ocupației deținute înainte acolo, a fost rugat să își vadă de treabă când a propus un proiect de cercetare a OZN-urilor, astfel că a fost surprins când directorul CIA al Informațiilor Științifice l-a rugat dacă poate să analizeze cilindrul. O săptămână mai târziu, oficialul a returnat obiectul fără să facă vreun comentariu și, pentru că lucrând la CIA a fost învățat să își vadă de treabă, nu a pus întrebări despre rezultatul analizei. A depozitat „piatra celestă" în seiful aflat în biroul său, unde o ținea de când a fost adusă din Canada.

După două săptămâni, a deschis seiful și a descoperit că cilindrul lipsea! Șocat și consternat, a deplâns dispariția a ceea ce posibil ar fi fost cea mai importantă descoperire din istoria științei spațiale!

Știind că nimeni cu excepția sa și a ofițerilor de pază nu cunoștea codul seifului, comandantul Moore și-a dat seama că obiectul fusese confiscat de personalul CIA. Nu a mai văzut piatra vreodată. Două mici mostre pe care Biroul de Standarde le cioplise au rămas în posesia lui, dar acestea au fost luate pe sus într-un uragan.

Jurnal secret

Dar nu totul a fost pierdut. Peste ani, comandantul Moore a ținut un jurnal secret, lucru știut doar de el și de soția sa. Acesta conținea un raport meticulos cu privire la „piatra celestă", alte incidente misterioase,

investigațiile sale private legate de rapoartele OZN și atitudinile guvernamentale legate de OZN-uri. După ce s-a pensionat la reședința sa din Mississippi, a petrecut mulți ani editând aceste documente și însemnându-și propriile teorii despre originea și scopul OZN-urilor.

Nu se pot înșira toate teoriile comandantului Moore în acest articol. Sunt foarte curios ce are de spus. Am citit „jurnalul secret", care a fost transformat într-o carte voluminoasă și care am aranjat să fie publicată și distribuită limitat.

Pe scurt, comandantul Moore, alături de Charles Fort, regretatul Ray Palmer și dr. M.K. Jessup, susține teoria conform căreia OZN-urile există pe misterioase „insule celeste", mai aproape de Pământ decât credem. Guvernul, susține acesta, ascunde acest secret parțial pentru a preveni panica în masă, pentru că unii dintre cei mai răi „Oameni ai Cerului" cauzează incendii, explozii, accidente aviatice, de tren, auto și navale; boli, răni, arsuri și omoruri. Deși unii dintre Oamenii Cerului nu cauzează mult rău, toți exploatează Pământul pentru a-și repara insulele celeste, deteriorate de radiațiile provenite din testele nucleare efectuate de noi.

Dero și MIB (oamenii în negru)

Desigur, există teorii „radicale" ce garantează apariția de controverse în rândul celor care studiază OZN-urile. Mai ales atunci când Moore descrie un

grup demonic de oameni ai cerului care se ocupă cu răpiri. Unii dintre ei oferă informații false celor care îi contactează, în timp ce evită contactul cu oameni de știință și lideri mondiali care i-ar putea deconspira. Operatorii MIB se ocupă cu furtul și recuperarea de vehicule OZN sau fragmente din acestea.

De asemenea, acești oameni în negru îi sperie și îi hărțuiesc pe martorii OZN-urilor pentru ca aceștia să păstreze tăcerea. Moore crede că pe unii dintre acești martori îi fac să păstreze tăcerea, ucigându-i!

Capitolul 4

Copii extratereştri

Avem un vecin nou, jumătate om, jumătate extraterestru, şi se pare că există milioane de astfel de exemplare ale unei specii noi care trăiesc în mijlocul nostru sau care ar putea popula Pământul.

În lucrarea mea anterioară, *Baze extraterestre subpământene*, am documentat cazurile unor femei care simţeau că pântecele le era folosit pentru a da naştere unor odrasle extraterestre, că erau folosite de rasa Gray sau de cea a reptilienilor ca incubatoare umane. De asemenea, ele au observat cum creaturi ciudate erau create în eprubete uriaşe din laboratoare subterane şi au simţit un motiv sinistru în spatele răpirii lor de aceste specii extraterestre.

De secole, oamenii au fost obligaţi să întreţină relaţii sexuale cu entităţi spirituale. Subiectul este cel mai bine lămurit de Brad Steiger în cartea sa *Demon lovers*, iar în domeniul extraterestru, toate tabloidele au scris despre câteva cazuri mai vechi ce includeau întreţinerea de relaţii sexuale cu extratereştri ale unor sud-americani răpiţi. Acum, în sfârşit, un bărbat a recunoscut că a creat copii extratereştri. Acest reportaj realizat de Bruce A. Smith a apărut, pentru

prima dată, în ediția cu numărul 92 a publicației oficiale a Centrului Internațional de Contact a OZN-urilor, *The Missing Link (Veriga Lipsă)*, și ne indică în ce măsură sunt dispuse aceste entități să împâzească lumea, de cele mai multe ori fără a avea permisiunea noastră.

Paternitatea în noua eră. Povestea răpirii de către extratereștri a unui om în scopul hibridării. În zilele noastre, mulți oameni au copii. În 1 aprilie 1990, în jurul orei 5 după-amiaza, am aflat că devenisem tată pentru prima dată. De fapt, așa cum aveam să aflu în scurt timp, eram tatăl a 34 de copii, având încă 8 sub formă de embrioni. Știți, am aflat că fusesem răpit de OZN-uri (Obiecte Zburătoare Neidentificate) sau extratereștri în scopul hibridării.

Am avut această revelație în timpul unei prezentări a cunoscutului cercetător al răpirilor, Budd Hopkins. Făceam parte din public în calitate de simplu om care fusese toată viața interesat de OZN-uri. Întotdeauna am crezut că OZN-urile există, dar această credință a mea fusese una relativ scăzută. Niciodată nu am avut temeri legate de (i)existența lor. De fapt, de multe ori mi s-a părut greu de înțeles că unii oameni nu credeau în OZN-uri. Nu am vreo explicație pentru care mi-era atât de ușor să cred. Nu văzusem niciodată o farfurie zburătoare și nu cunoscusem pe nimeni care să fi văzut una până de curând. Și niciodată nu am crezut că aș fi fost răpit sau contactat, asta până la Budd Hopkins. Totuși, în toamna anului 1989, începusem să am o

serie de visuri intense cu OZN-uri și extratereștri. În unul se făcea că vedeam un OZN plutind deasupra copacilor în apropiere de casa prietenilor cu care locuiam la vremea aceea. Acesta era bombat în partea superioară și conic în cea inferioară. Era destul de mare. La exterior vedeam multe lumini colorate, multe ferestre asemănătoare hublourilor în partea conică și ferestre dreptunghiulare, normale, în cea inferioară. Vedeam destul de clar întreaga navă.

Îmi aduc aminte că mi-am spus cât de frumoasă era. Într-adevăr era, iar eu mă simțeam fericit că o puteam vedea. Dar apoi, imediat după acel sentiment de fericire, în timp ce stăteam întins în pat pe partea stângă, m-am simțit paralizat. M-am gândit: „M-au prins?". Eram destul de speriat. Aș putea descrie sentimentul care mă încerca prin expresia „împietrit de teamă". Am încercat să mă mișc, dar nu puteam. Am simțit că încep să mă panichez. Refuzam să devin o victimă, așa că am rostit cuvintele: „De la Dumnezeul ființei mele, invoc putința de a mă mișca.

Am reușit cumva să-mi mișc gura pentru a rosti aceasta. Am reușit să-mi ridic brațul drept. Știam că aveam controlul din nou. În acel moment, OZN-ul a dispărut brusc. A dispărut pur și simplu. Nu a zburat, pur și simplu s-a făcut nevăzut. Apoi a revenit în locul inițial, dar, de data asta, era de un gri stins, o imitație alb-negru a frumuseții reale pe care o văzusem prima dată. Apoi a dispărut pentru a doua oară și a revenit repede, intens și frumos ca înainte. L-am mai văzut

pentru un moment sau două, apoi a dispărut a treia și ultima oară.

A doua zi, le-am povestit prietenilor despre acest vis.

Prietenul meu mi-a spus: „Pare a fi mai mult decât doar un vis intens. Pare destul de intens pentru a fi real". „Nu, am răspuns eu, n-am văzut niciodată un OZN, a fost doar un vis".

În următoarele trei nopți, cât am mai stat în Washington, am visat că doream să întrețin relații sexuale cu o femeie-extraterestră. Aceasta făcea parte din specia gray - acea specie cunoscută în domeniul extraterestru ca având capete mari și ochi mari, negri; aceea despre care Whitley Striber vorbește în cartea sa, *Communion (Comuniunea)*. Dar această femeie era relativ înaltă, nu avea doar 1 metru și 20 de centimetri, așa cum descrie Striber. Și, deși avea capul mare și ochii asemănători gray-ilor, mie îmi părea atrăgătoare. De asemenea, în mod neobișnuit, am văzut-o purtând o perucă neagră. Mă trezeam noaptea excitat, având erecție și dorind cu nerăbdare să fac sex cu ea. Obișnuiam să șed în pat și să mă uit pe geam în pădurea din apropiere. Știam că ea și alți gray erau acolo în pădure.

Ea era acolo, dorindu-mă pregătită. Nu trebuia decât să i-o cer și ar fi venit la mine. Aveam sentimente contradictorii. Eram înfierbântat, o doream, dar eram buimăcit de dorința mea de a întreține asemenea relații. Mi-am spus că am atins un nou stadiu al

depravării. Dar, mai presus de toate, eram pur și simplu speriat. Prea speriat pentru a face ceva. Așa că nu am făcut nimic.

Îmi dădeam seama că reușiseră să pătrundă în erosul și în somnul meu, să mă înfierbânte și, apoi, așteptau ca eu să iau o decizie conștientă de a face sex cu ei. Niciodată nu am luat o asemenea hotărâre. Simțeam, cumva, că ei voiau ca eu să-mi dau acordul.

Eram conștient, de ceva timp, de zvonurile legate de programul de hibridare al gray-ilor. Din câte îmi dădeam eu seama, gray-ii nu puteam percepe emoțiile, așa că strângeau spermatozoizi și ovare de la oameni ca material genetic pentru crearea bazei psihologice a vieții emoționale. Așa că, șezând în pat, m-am adresat celor din pădure: „Știu că aveți nevoie de sperma și chiar mi-aș dori să vă ajut. Dar nu pot acum. De ce nu reveniți în 6 luni? Sunt sigur că atunci voi putea". Două săptămâni mai târziu mă întorsesem acasă în Long Island, New York. Am avut un vis foarte real despre un raport cu o femeie gray în patul meu.

Avusesem o imagine clară despre venirea a trei entități în dormitorul meu noaptea, în timp ce eu și soția mea dormeam.

Femeia gray era din nou acolo, purtând peruca neagră. Îi dădea un aer oarecum oriental. Peruca era neagră până la umeri și avea breton drept. I-am asociat imaginea anilor '60, asemănătoare unui personaj excentric al lui Suzy Wong. Era flancată de două entități în timp ce intra în cameră. Nu-mi amintesc

dacă erau gray sau tipul soldaților albaștri pe care îi văzusem în filmul *Communion (Comuniunea)*.

A încălecat deasupra mea, iar când am întrebat-o despre soția mea, mi-a răspuns că ea nu făcea parte din acea experiență.

Mi-am amintit mai târziu și am completat în notițele mele legate de acest incident (deși acum nu-mi mai amintesc) că femeia rânjea în timp ce era deasupra mea; „era un rânjet între plăcere și tortură maniacă".

Nu-mi amintesc să fi ejaculat, nici dacă ea avea sau nu vagin. Nu-mi amintesc să fi făcut sex, doar partea cu călăritul. Nu a durat mult până a terminat. Îmi amintesc cum cele trei entități au părăsit camera. Din ușă, unul dintre ei s-a întors și m-a privit un moment care mi s-a părut foarte lung. Apoi au plecat.

A doua zi mă simțeam foarte distras din cauza acestui vis. Eram agitat de ideea de a face sex cu această extraterestră. Am început să am fantezii. Deși îmi plăcea să mă gândesc la asta, această plăcere mă speria. Credeam că erosul meu o luase razna. De obicei, mă simt vinovat când mă masturbez, merg la un spectacol în Times Square, New York, sau citesc reviste porno. Dar sexul cu extratereștri și plăcerea generată de acesta îmi depășea cu mult limitele controlului și normalului. „Ce se întâmpla cu mine?", m-am întrebat. Aveam fantezii legate de sexul cu extratereștri. Mi-am înșelat nevasta, iar ea era chiar acolo. Mintea mea o lua razna. Din fericire, am găsit un specialist cu care puteam vorbi despre toate astea, dar

nu fără a avea emoţii. Până la urmă, una e să vorbeşti despre cum ţi-a distrus mama viaţa şi cu totul alta să-ţi expui dorinţa de a avea o amantă extraterestră. În opinia terapeutului meu, visurile mele erau manifestarea dorinţelor sexuale nesatisfăcute şi sentimentul de prizonierat. A speculat chiar că m-aş fi simţit atât de prins în propria-mi viaţă că numai o manifestare sexuală cu un extraterestru m-ar fi putut satisface complet. M-am simţit uşurat pentru că această interpretare părea a avea sens.

Aşa am înţeles eu lucrurile înainte de a-l auzi pe Budd Hopkins. Până în acel moment, începusem deja să fac schimbări în viaţa mea. Divorţasem, îmi vândusem afacerea şi plănuiam să-mi împlinesc dorinţa dintotdeauna de a mă muta la ţară în Washington. Intrasem chiar într-o relaţie cu o femeie pe care o găseam atrăgătoare din punct de vedere sexual şi personal, dar faţă de care eram, în mod ciudat, impotent. Nu puteam ejacula. Dar, visurile scăzând în intensitate şi frecvenţă, am crezut că sunt pe calea ce bună.

Totuşi, perspectiva mea asupra naturii visurilor mele avea să se schimbe atunci când Budd Hopkins a descris cazul unui tip de 23 de ani care avea visuri răscolitoare despre relaţii sexuale cu extratereştri. Am început să plâng încet din toată fiinţa de îndată ce am auzit detaliile. Partenera mea, care ştia despre visurile mele şi se afla lângă mine, m-a ţinut strâns de mână şi a ştiut că ceva se întâmpla cu mine. Atunci

când Hopkins a dezvăluit faptul că omul său devenise impotent, m-am zăpăcit emoțional. A fost nevoie de toată puterea mea pentru a-mi stăpâni suspinele pentru a nu-i deranja pe cei din jur și a nu atrage atenția asupra mea și a temerilor mele.

Simțeam dorința de a mă prăbuși la podea și a mă zvârcoli, a mă strânge în brațe și a mă legăna înainte și înapoi pentru a mă calma.

Lacrimile îmi spuneau că ceea ce eu credeam a fi vise erau de fapt evenimente reale. Nu erau doar fantezii sau manifestări psihologice care îmi apăreau în vis. Întreținusem, într-adevăr, relații sexuale cu extratereștri. De ce plângeam? Nu sunt sigur, nici în ziua de azi. Oare eram trist, nervos, scandalizat? Astea sunt lucruri care îmi vine în minte, dar știu că nu sunt altceva decât intelectualizări.

Poate că încă sunt sensibil când vine vorba de această experiență. Consider că e probabil să fie așa. Poate că, înăuntrul meu, încă sunt atât de oripilat de ceea ce mi s-a întâmplat, încât continui să mă protejez neamintindu-mi sau chiar nesimțind care sunt adevăratele mele sentimente.

Atunci când lacrimile mi s-au oprit, eram vag conștient de faptul că fusesem schimbat. Viața mea luase amploare. Răpirile și întâlnirile nu mai erau doar lucruri care li se întâmplaseră altora, nu mai erau doar povești despre care citisem sau auzisem, mi se întâmplaseră chiar mie. În mod straniu, am început să mă simt ca și cum aș fi trăit mai intens. Bineînțeles

că eram speriat, chiar furios, dar totul părea minunat, fabulos.

Dar, spre sfârșitul prezentării lui Hopkins, am realizat că, dacă într-adevăr mă împerecheasem, trebuiau să existe urmași. „Dumnezeule, am copii undeva în spațiu!", m-am gândit deodată. „Sunt tată?". Și, probabil ca toți tații dinaintea mea, profunda realizare a pătruns în mine ca un val. Un sentiment între „nu-mi vine să cred, poate nici nu-mi doresc, dar mă bucur, totuși, că e adevărat" mi-a umplut inima și mintea. Apoi m-am mâniat, m-am uitat înspre tavan și am îndreptat un deget amenințător într-acolo. „Ați face bine să mă teleportați la voi", le-am poruncit. „Copilul meu e la voi și ar fi bine să ajung acolo urgent să am grijă de el. Dumnezeu știe că voi nu puteți. Nu sunteți altceva decât o adunătură de idioți spațiali, hoți de oameni și de copii. Ați face bine să mă duceți acolo sus să am grijă de acei copii. M-ați auzit?".

Zilele următoare am fost distras. Ce-mi făcuseră? Îmi furaseră sămânța, pasiunea, capacitatea de a ejacula și îmi puseseră relația cu partenera mea în pericol prin frustrarea pe care mi-o provocau în timpul relațiilor intime. Eram furios, frustrat. Nenorociții, se jucaseră cu mine!

Și totuși, știam că eram parte a acestui eveniment. Eram înfierbântat în „visurile" mele; și îmi plăcuse. Eram excitat în timp ce mă uitam pe fereastra casei prietenului meu, o doream, dar eram prea speriat atât de ea, cât și de implicațiile dorinței mele. Nu puteam

face față extratereștrilor, așa cum nu puteam face față dorințelor mele sexuale. Eram o epavă.

Întotdeauna am simțit multă vinovăție sexuală. Ce era de făcut? Viața merge, pur și simplu, înainte? E greu. Cum fac să înțeleg ce mi se întâmplă? Credeam că a strânge mai multe informții despre acest subiect ar fi un bun punct de plecare. M-am interesat de hipnotizatori care m-ar fi putut ajuta să mă întorc în acele nopți. Dar, pentru că urma să mă mut la Washington, căutarea hipnotică avea anumite limite. S-a dovedit că nu aveam să reușesc a contacta vreun hipnotizator.

Am lăsat baltă subiectul până când am ajuns la Washington. Tot din cauza timpului scurt pe care aveam să-l mai petrec în New York, nu am participat la nici un grup de ajutorare a răpiților.

Conducând din Long Island înspre noua mea casă, am simțit cum temerile mele legate de extratereștri dispăreau. Furia a pălit, iar eu am devenit mândru de noul meu statut de tată al unor copii spațiali. Mă simțeam special. „Extratereștrii m-au ales pe mine, dintre toți oamenii, pentru lucrarea lor măreață", am gândit. Îmi plăcea să mă simt special. Gândul că mă aflam într-o misiune specială de a salva o specie de creaturi extraterestre era palpitant. Și da, „nu puteau reuși fără mine". Astfel de sentiment special era un elixir puternic.

În plus, am început să simt că extratereștrii mă ajutaseră să-mi înfrunt dorințele și frustrările sexuale

cele mai adânci de care mă temeam cu adevărat. De-a lungul lunilor când am avut visurile, mi-am dat seama că depindeam prea mult de alții. Aveam nevoie să mi se poarte de grijă și să simt prietenie mult mai mult decât aveam nevoie de o relație sexuală puternică, complexă.

Soția mea fusese mult mai în vârstă decât mine. De asemenea, își făcuse histeretocmie, așa că era un partener sexual foarte sigur, deloc amenințător. Partenera mea de mai târziu era destul de activă sexual, dar, cel mai important, era oaza mea de liniște în mijlocul uraganului dezlănțuit de schimbările mele personale. Poate că impotența mea a fost influențată de absorbția energiei mele sexuale de către extratereștri, dar principala cauză a fost, cred eu, faptul că nu doream să-mi împart sămânța cu ea. Nu o iubeam și nu o doream destul pentru a deveni atât de intim cu ea.

Deveneam conștient de atâtea lucruri, conștient că visurile mele erau evenimente reale, conștient că relațiile mele intime erau bazate pe nevoie, și nu pe dorință. Șocul realizării întreținerii de relații sexuale cu extratereștri mi-a deschis ochii în ceea ce privește insatisfacția generată de relațiile mele pământești.

Așa stăteau lucrurile în timp ce eu călătoream prin țară, până când am ajuns la Santa Fe. Acolo am avut o altă experiență care mi-a deschis o nouă perspectivă asupra experiențelor mele cu extratereștri. Gray-ii m-au dus la copiii mei pentru a avea grijă de ei.

În cea de-a treia noapte petrecută în Santa Fe, dormeam în rulota mea în campingul Tusque Indian. M-am trezit brusc şi panicat. Ştiam că se întorseseră. Mintea mea ţipa: „Asta este! E pe bune! Nu e un vis!". Eram îngrozit. Stăteam pe spate în pat cu picioarele întinse. Îmi amintesc două mâini prinzându-mi ferm, dar nu brutal, picioarele, chiar deasupra gleznelor, ca şi cum ar fi vrut să mă cumințească. Entitatea care îmi ţinea picioarele mi-a spus: „Nu te speria, este tatăl tău". Deodată m-am relaxat. Ştiam că eram prea panicat pentru a călători sus, în spaţiu, aşa că trebuia să fiu calmat. Am simţit cum eram împins spre o rază pentru a fi ridicat în spaţiu, asemenea unei ridicări pe targă.

Voiam să merg, să iau parte în mod conştient la ceea ce se întâmpla, orice ar fi fost, dar îmi era prea frică. Tot ce am putut face a fost să rostesc: „Dumnezeului meu îi cer puterea de a fi sigur că nu voi fi rănit". Nu voiam să ratez aşa o aventură.

Ştiam că, reuşind să rămân conştient, aveam să mă simt şi mai special. Abia atunci aveam să fiu o parte cu adevărat importantă din jocul extratereştrilor. Dar fusesem inconştient pe perioada întregului eveniment. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram din nou în patul meu, conştient că se terminase.

Oricât de înfricoşat aş fi fost, îmi doream să se întoarcă. Eram supărat că experienţa se terminase. În mintea mea, i-am întrebat: „Vă veţi întoarce?".

Tot în mintea mea am auzit răspunsul: „Sigur, abia devii interesat!". M-am îndoit de mine însumi în acel moment și mi-am spus că vorbesc cu mine însumi, dar, scriind acestea, cred că mesajul a fost real. Nu-mi aminteam nimic exact din această experiență. Nu am văzut pe nimeni și nici nu-mi amintesc ce am făcut, asta dacă am făcut ceva. Dar știam, cumva, că sexul nu fusese implicat. Nu-mi amintesc să fi experimentat vreun sentiment sexual și, cu siguranță, nu am avut erecție. Dar după ce se terminase, am întrebat cinic: „Ați găsit ceea ce v-ați dorit?", referindu-mă la sperma și energie sexuală. Poate că nu-mi aminteam vreo întâmplare sexuală pentru că îmi absorbiseră toată energia și, astfel, neavând energia de a pune în aplicare biochimia memoriei, nu-mi puteam aminti nimic.

A doua zi mi-am amintit destul de bine experiența. Nu mai mult decât am descris deja, dar o simțeam proaspătă și reală. M-am gândit la ea toată ziua. Ce s-a întâmplat? Cine sunt ei? Ce vor? De ce mă vor pe mine? Pe parcursul zilei am avut un puternic sentiment că mă duseseră acolo pentru a avea grijă de copii. Aveau nevoia de grija unui tată.

Țineam neapărat să aflu care era treaba cu acești extratereștri. De ce fac ceea ce fac, orice ar fi asta? Știam că nici nu se mai punea problema hipnozei, de vreme ce călătoream. Să-i întreb pe gray de asemenea, pentru că eram prea speriat de fiecare dată când îi întâlneam. Dar, în lumina zilei, mă simțeam puternic,

îndrăznoț. M-am gândit că avea să fie bine dacă îi voi întâlni în timpul zilei, că aș putea face față contactului. Întrebarea era cum să îi contactez ziua? Era de datoria mea să inițiez contactul, așa că am făcut-o.

Cunosc un tip de meditație asemănătoare meditației Kundalini, care mă ajută să intru în legătură cu viața din afara conștiinței zilnice. Așa că am plecat în căutarea gray-ilor.

I-am găsit. Pe parcursul următoarelor zile, în diminețile dinaintea călătoriei mele pe autostrăzile din New Mexico și Arizona, aveam să călătoresc în spațiu pentru prima dată, să-mi văd copiii.

Vizitele erau la fel. Mă simțeam coborând într-o cameră metalică. Simțeam că eram într-o navă spațială. Camera în forma literei „D" era destul de mare. Îmi amintea de camerele de zi ale spitalelor psihiatrice în care lucrasem. În fața mea vedeam un rând de leagăne și paturi sau incubatoare. În dreapta mea, în bucla literei „D", se aflau câșiva gray adulți. În stânga mea și în spatele camerei, nu departe de o scară care ducea în altă cameră din și în care ieșeau și intrau copii, se aflau câțiva copii între 4 și 9 ani. Aproape de mine, în stânga, erau copiii mai mari, despre care credeam că sunt adolescenți.

Știu că mă aflam într-un mediu extraterestru. Totul era diferit: aerul, mirosul, priveliștea, sunetele, texturile. Nimic, în afară de mine și de sămânțam mea, nu-mi amintea de Pământ. Copiii arătau destul de umani, doar că ochii și capetele lor erau mai mari. Față

de mine erau reticenți. Nu le era teamă, dar păstrau distanța, de parcă aș fi fost un profesor înlocuitor care intra în clasa lor din liceu. Am simțit cum mă măsurau și nu-mi acordau deloc credit.

I-am întrebat pe adulți: „Câți sunt ai mei?". „30-40", mi-au răspuns ei.

„Cum adică 30-40, nu știți exact câți?". Eram consternat că produsesem atâția copii și furios că ei erau atât de nepăsători față de număr.

„Exact treizeci și patru, dacă trebuie neapărat să știi, și încă opt embrioni din care unii ar putea să nu supraviețuiască. De asta ți-am spus un număr imprecis". „Câți copii hibrizi aveți în total?", am întrebat. „Treizeci și patru de milioane", a venit răspunsul.

„Wow!", mi-am spus, „asta e mult!". Și, iată, iar numărul 34.

„De ce e numărul 34 atât de special?". Începusem să mă îndoiesc de corectitudinea transmisiei mentale.

„Vrei să spui 34.000.000 sau 340.000 sau 34.000?", am întrebat. Răspunsul primit era confuz, lăsându-mi sentimentul că numărul nu era chiar 34 de milioane, dar că aveau totuși foarte mulți copii în spațiu.

„De ce 34? Ce are numărul acesta atât de special?"

„Numerele 3 și 4 alcătuiesc piramide", mi s-a spus. Am văzut imaginea a trei blocuri deasupra a patru blocuri.

„Numărul doi este prea universal, iar unu este parte din tot. Așa că folosim trei și patru".

Fiecare vizită dura aproximativ 10-15 minute. De fiecare dată când ajungeam acolo, copiii mă așteptau. Am început să mă întreb „Cum de mă așteaptă? Știu, oare, că vin? Este posibil ca această experiență să fie plănuită special pentru mine? Poate fi o hologramă sau un alt tip de program telepatic în care sunt inclus?". Experiențele erau însoțite de îndoieli, dar vizitele îmi păreau reale.

Obișnuiam să-i adun pe copii în cerc și organizam scurte sesiuni de terapie prin mișcare/muzică; acel tip de dans în cerc care are ca scop exprimarea fizică a sentimentelor. Muzica pe care ne mișcam era muzica folosită de mine în timpul meditației și pe care continuam să o ascult printr-un walkman. Știam că și copiii puteau auzi muzica. Nu mai auziseră muzică până atunci. Melodia „Out of silence" a lui Zanii a fost prima lor experiență muzicală.

Nu simțeau nici un ritm. I-am rugat să se miște ușor în înainte și înapoi pe muzică. Nu știau cum să facă asta. Așa că m-au privit și, imediat, o cunoștință interioară și-a făcut loc și au reușit să se balanseze puțin pe loc.

Apoi le-am cerut să-și dea mâinile. Nu se mai ținuseră niciodată de mâini. Nu se mai atinseseră niciodată. Bineînțeles că simțiseră un anumit contact fizic, dar nu o atingere directă, comunicativă, senzuală. După încă puțină mișcare și atingere a mâinilor am simțit că era de ajuns pentru toți și am plecat. Întors în lumea mea conștientă, am fost mișcat de experiență.

Aproape plângeam. Copiii mei aveau nevoie de atâta ajutor, iar eu mă simțeam atât de nepotrivit. Cine sunt eu să-i învăț despre sentimente? Abia învăț să simt propriile mele sentimente. Poate faptul că învăț conștient mă face un bun profesor. Simțeam, însă, că acești copii aveau nevoie de un specialist, cineva care lucrase cu autiști. Ei nu erau autiști, ci doar neexpuși. Voiam să dau anunț în ziar: „Caut terapeut de mișcare, dispus la deplasări, pentru copii înapoiați din punct de vedere emoțional". Experiența mea de 10 ani ca terapeut de agrement în camera de gardă a unui spital general nu părea adecvată acestei sarcini. Aveam totuși câteva aptitudini de bază și, deși nu era perfect, era bine în lipsă de altceva.

A doua zi m-am întors. Am reluat cercul. Le-am cerut copiilor să se prezinte, pe rând, să-și spună numele. Nu aveau nume. În cultura gray nu se folosesc nume. În conștiința lor de grup nu e nevoie de nume. Mi s-au comunicat următoarele:

„Așa stau lucrurile: atunci când un robinet se strică, noi nu spunem cuiva să telefoneze instalatorului. Nu e nevoie de cineva pentru a chema pe altcineva, individ sau vreo ocupație. Aici, faptul că un robinet s-a stricat este pur și simplu cunoscut, iar cei care se ocupă cu asta vin și îl repară".

Într-un fel, mi-am dat seama că totul este o afacere pentru ei. Nimănui nu i se mulțumește pentru un lucru bine făcut. Nicicând, în contactul meu cu extratereștrii, n-am văzut vreun zâmbet, n-am simțit

că ar fi fericiți. Nu se cânta, nu se murmura, nu se fluiera, nici măcar nu se înjura. Nimic. Toată lumea își vede de treabă.

În acea zi, în timp ce dansam, le-am cerut copiilor să se aplece și să-și atingă degetele de la picioare cu mâinile. Făcând aceasta, i-am întrebat cum se simt. Unul dintre ei a spus că îi era greață.

M-am oprit și m-am ridicat. Copilul nu știa ce să facă; i-am spus să se ridice, să se așeze și să se relaxeze și că senzația va dispărea în curând. Mi-am dat seama că nu știa să identifice sentimentele, nu știa ce să facă, nu știa ce erau, de unde venea sau ce să facă pentru a le contracara.

Copilul nu știa că îi era greață din cauză că se aplecase și că, dacă avea să se ridice și să se așeze, avea să se simtă mai bine. Cred că nici unul dintre copii nu ar fi știut cum să acționeze în condiții similare.

Așa că le-am vorbit despre sentimente. Le-am spus că sentimentele nu sunt rele sau bune, ele doar există. Reacționăm în mod diferit la sentimente, putem chiar să le ignorăm, dar că asta nu prea este de folos. Chiar și își ignoră, de multe ori, sentimentele, iar asta poate declanșa boli fizice și/sau deficiențe psihice. Le-am spus că ar trebui cel puțin să-și recunoască sentimentele, să fie sinceri față de ei înșiși și abia apoi să hotărască ce e de făcut.

Mai târziu, după ce mă întorsesem la conștiința mea lumească, m-am dus să văd monumentul național Bandolier din nordul New Mexico-ului. Mă plimbam

printre ruinele abandonate ale indienilor anasazi, când, brusc, mi s-a comunicat ceva foarte important. În mintea mea a apărut o imagine clară, completă a ceea ce fac extratereștrii și care este finalitatea programului lor. A fost ca și cum mi-ar fi strecurat un CD într-un CD-player din mintea mea. Asta este ceea ce am auzit:

„Ideea este următoarea. Copiii-hibrid vor popula Pământul odată cu anii 2020 sau 2030 sau cel puțin vor avea o experiență fizică a acestuia. Până atunci, Pământul va fi un loc extrem de schimbat. Acești copii-hibrid sunt pregătiți să locuiască în acest mediu nou, cu noua frecvență spirituală pe care o va avea Pământul. Toate ființele de pe Pământ trebuie să se adapteze acestor schimbări și să trăiască în armonie cu noua planetă. Toate organismele vii care trăiesc acum pe Pământ și care nu se vor ridica la nivelul noilor condiții mai evoluate din punct de vedere spiritual vor părăsi experiența pământească".

„Tu vei continua să existi, dacă alegi asta, pentru că avem nevoie de tine și de alții ca tine pentru a-i ghida pe noii noștri descendenți pe Pământ. Tu vei fi puntea dintre vechi și nou, dintre planeta veche și cea nouă, dintre Homo sapiens și noul tip de gene. Cunoști atât de bine oceanul de emoții al poporului tău; acesta se va revărsa asemeni unui potop asupra nou-născuților. Îi poți ajuta să se adapteze, să înțeleagă, să accepte și să se integreze, să-i ajuți în perioada de tranziție". Eram entuziasmat că luam parte la o

asemenea misiune epică. Apoi am devenit îngrijorat. „Voi avea 80 de ani atunci". M-am gândit că ar fi bine să găsesc o modalitate de a comprima timpul pentru a nu îmbătrâni și a fi în formă să pot avea grijă de acești copii în 2030.

Apoi am simțit că sunt folosit. Trebuia să trec prin schimbări catastrofice ale Pământului pentru a putea fi „bunic" al acestei rase noi de copii. Le-am transmis telepatic: „Eu cu ce mă aleg?". Răspunsul a fost: „Te vom ajuta să supraviețuiești schimbărilor de pe Pământ". Deși nu suna minunat, era rațional, așa că am acceptat să fac parte din program în continuare.

În zilele următoare am început să cred că implicațiile erau mai complexe decât ceea ce auzisem prin „CD-player". Am început să dezvolt o explicație mai complexă a ceea ce voiau extratereștrii să facă. În primul rând, eram convins că nu aveau nevoie de spermatozoizi.

Fusese un truc. Își pot procura tone de la băncile de sperma sau o puteau produce în propriile laboratoare. Însfăcatul spermei nu a fost decât o modalitate de a mă introduce în program. Aveau nevoie ca eu să țin la acești copii. Aveau nevoie să simt că sunt un tată pentru acești copii. Mi-am dat seama, cu tristețe, că acești copii nu erau ai mei. Erau ai lor. Gray-ii concepuseră un plan pentru a-și prăsi propriii copii. Mi-am dat seama că, dacă voiam propriii copii, va trebui să-mi întemeiez o familie normală, ca orice alt Homo sapiens. Nu aveam de gând să-mi direcționez

nevoia de paterninate în programul de hrănire a sentimentelor creat de extratereştri. Ideea pierderii energiei sexuale mă frământa. Oare o păstrau pentru copii? Pe lângă sămânţă, era nevoie şi de pasiune pentru a face un copil? Poate că mi-au băut pasiunea ca pe un elixir. Poate că nu am reprezentat altceva decât o fărâmă gustoasă de „hrană pentru suflet". Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai mult îmi displăcea.

Faptul că acei copii erau întotdeauna pregătiţi pentru venirea mea pe navă mă îngrijora. Oare eram conectat la un aparat video telepatic, „fiind un tată pentru copiii mei", tată pe care gray-ii îl înregistrau şi il puneau copiilor ori de câte ori aveau nevoie de o doză de atenţie paternă? M-am gândit la o femeie pe care am auzit-o vorbind la o conferinţă OZN despre faptul că era răpită în mod regulat, duminica, o dată la două săptămâni, dacă îmi amintesc bine. Şi ea simţea că avea un copil în spaţiu şi că era răpită pentru a-i oferi „dragoste de mamă". Extratereştrii au conectat-o, chiar, la o maşinărie, iar ea se simţea secătuită de sentimentele materne şi credea că ei puteau să le înmagazineze. Acei extratereştri îl răpiseră chiar şi pe fiul său pentru a se juca alături de copiii hibrid, dar că acesta nu voia să meargă, copiilor acelora neplăcându-le jocurile lui.

Poate că extratereştrii m-au conectat, făcându-mă să cred că sunt special, în timp ce îmi furau pasiunea şi mă violau. Poate că sufeream de sindromul Stockholm.

Răpitorii mei extratereştri m-au determinat să cred că ei sunt personajele pozitive şi că eu îi ajut. „Nu aveţi sentimente? Ce păcat! Ce pot face să vă ajut?". Poate că nu sunt nimic mai mult decât nişte hoţi interplanetari foarte inteligenţi. Totuşi, m-am mai întors o dată pe navă pentruă că îmi păsa de copii. În timp ce ne aşezam în cerc, m-am întrebat: „Pot vedea trăsături specifice ale copiilor? Cum arată? Pot vedea ce păr au?"

Am observat că nu ştiam dacă aveau păr sau nu. Mi-am dat seama că nu puteam deosebi trăsături. Nu ştiam dacă erau băieţi sau fete. Într-un fel, eram limitat la a vedea numai ceea ce auzisem din cărţi sau de la alţii care fuseseră răpiţi. Simţeam ca şi cum aş fi trăit o experinţă de imagistică dirijată, că nu era „cu adevărat reală". Simţeam că era o înscenare. Mă simţeam folosit, am început să ţip la gray-ii adulţi. Ei păreau a fi „mânuitorii" mei.

Mi-am grăbit să ies

După câteva zile, furia mi-a trecut şi am început să mă gândesc din nou la tot ce se întâmplase. Atunci când eram mânios, nu voiam să mă gândesc sub nici o formă la extratereştri. Apoi, într-o zi, mi-am dat seama că exista posibilitatea să am un implant. Poate chiar două. Era doar un gând.

Pe interiorul antebraţului stâng am o umflătură aspră, imediat sub piele. Îmi aduc aminte că am observat-o într-o dimineaţă, la 20 de ani. Ştiu că

mi-am spus: „Hei! Ce caută asta aici?". La început, am crezut că e un coș și am încercat să-l strâng, dar nu am reușit niciodată. În următorii 20 de ani, umflătura, culoarea și locația ei au rămas aceleași.

Apoi mi-am amintit cum, acum câțiva ani, în timp ce mă scărpinam la ceafă, am dat peste o altă mică umflătură în spatele urechii, lângă osul temporal. Din nou, am crezut că e un coș și am încercat să-l storc. Din nou, fără rezultat. Pe parcursul ultimelor luni, am început să simt dureri intense ale mușchilor din zona umflăturii. Realizând că exista posibilitatea să am două implanturi, am început să mă supăr. Una e să fii răpit în mijlocul nopții pentru o oră sau două, dar e cu totul nefast să fi monitorizat 24 de ore pe zi. E ca și cum ai fi violat și ar trebui să trăiești zilnic cu urma violatorului pe corp.

E amuzant, totuși, că nu sunt sigur că vreau să scap de implanturi. Nu știu dacă vreau să renunț la oportunitatea de a fi „foarte special". Presupunând că voi avea nevoie ca extratereștrii să-mi salveze viața, de unde aveau să știe că sunt în pericol?

Sunt într-o adevărată dilemă legată de stăpânirea propriei persoane. E foarte important pentru mine a fi propriul meu stăpân, independent și sigur pe mine. Cum pot împăca asta cu faptul că permit cuiva să implanteze chestii în mine și să mă înhațe fără avertizare sau chiar fără a fi invitați? Nu pot; ceva va trebui cedat. De ce scriu toate astea? Poate că e o încercare de a trece de la împlinirea nevoii mele de a fi

special, de la a fi tatăl unor copii extratereştri la aceea de a deveni un povestitor scandalos. Am început să visez că spun această poveste în cadrul unor talk-show-uri televizate. De multe ori, simt că nu fac altceva decât să trec de la o dependenţă la alta. În loc de a face parte dintr-un grup al celor răpiţi, poate că ar trebui să mă înscriu la alcoolicii anonimi pentru oamenii care simt nevoia de a se îmbăta din sentimentul de specialitate. Poate că o voi publica. Mă întreb dacă are rost să o împărtăşesc, dacă are destulă importanţă. Cu siguranţă că valoarea lucrării psihologice la care am fost supus diferă de cea a oricărei alte răpiri despre care am citit. Mai mult, nu ştiu de nicio altă persoană răpită care să fi încercat să-şi recontacteze în mod conştient răpitorii. Într-un fel, simt că povestea mea ar putea fi o piesă importantă, asemeni multor altor astfel de piese, în înţelegerea puzzle-ului despre OZN-uri. Scriind aceasta, am un sentiment puternic şi clar legat de înăsprirea relaţiei mele cu extratereştrii. Mă simt mai apropiat de decizia de a-mi examina implanturile şi a le îndepărta dacă sunt, într-adevăr, implanturi. Dorinţa de a fi propriul stăpân devine mai puternică decât nevoia de a mă simţi special.

Capitolul 5

SIDA, OZN-uri naziste, contrabandă cu arme și Noua Ordine Mondială

Citatul următor este extras dintr-un anunț care descrie cartea lui „Michael X" (nu are legătură cu „Comandantul X"), intitulată *„We want you Hitler alive"*, publicată la editura UFO Review:

„A CAPTURAT HITLER UN ECHIPAJ EXTRATERESTRU ȘI ȘI-A CONSTRUIT PROPRIA FARFURIE ZBURĂTOARE? Avem dovada că Hitler a scăpat de la moarte și a încercat să-și reorganizeze forțele în baze subterane de la Polul Sud... Abordăm pentru prima dată subiectul misteriosului „domn Michalek" care a făcut înconjurul Europei povestind despre contactele lui cu extratereștrii și despre înființarea marelui guvern al „Republicii Mondiale a Pământului", dar și despre cum Moscova și Washingtonul vor fi „nimicite" dacă nu dau crezare altui sfat lumesc. Vorbea în numele Führerului?"

Cele ce urmează sunt citate ale unor personalități de seamă (mulțumim ODYSSEY GROUP., Suite 1402-C, 270 N. Canon Drive., Beverly Hills, CA 90210):

„Cred că acești extratereștri și echipajele lor vin de pe alte planete pentru a o vizita pe a noastră... Într-adevăr

am observat multe zboruri de-ale lor". - col. Gordon Cooper (astronaut);

„O coliziune aeriană cu un OZN fusese pe punctul de a avea loc. Mi-a smucit elicopterul pe o distanță de aproape 300 de metri". - Lt.-col. Lawrence Cozne (Armata SUA);

„Fenomenul raportat nu este închipuit sau fictiv, ci este real". - Gen. Nathan Twining (șef de Personal, Aviația Americană);

„Era risipit pe o distanță de aproape o milă... Nu știam ce era". - Maior Jesse Marcel (ofițer al Inteligenței, Armata Americană);

„Trebuie să obțin accesul deplin la discurile recuperate... Armata a pus mâna (pe unul) și nu ne-a permis examinarea de rutină". J. Edgar Hoover (director FBI);

„Piloți ai Aviației, Marinei și piloți comerciali mi-au împărtășit cazuri când un OZN a zburat foarte aproape de avioanele lor... Există investigații ale guvernului strict secrete legate de OZN-uri despre care noi nu știm nimic". - Sen. Barry Goldwater;

„Părea că se îndreaptă către noi, apoi se îndepărta puțin, se întorcea și iar pleca. Era albăstrui, roșiatic și luminos". - Jimmy Carter (președinte al Statelor Unite)

„Avea așa o formă, încât nu cred că era construit de om" - Dr. Bruce Maccabee (fizician cercetător al Marinei Americane);

„Deși oficialii au negat de multe ori că ar lua farfuriile zburătoare în serios, documente desecretizate recent

descoperă îngrijorarea considerabilă a Guvernului". The New York Times

Informațiile care urmează sunt dezvăluite în numărul din octombrie-noiembrie din revista Nexus în articolul „UK radio programme on UFO coverup":

„Urmează un exemplu a ceea ce putem recepta din rețelele de calculator. În acest caz, este vorba de rețeaua EarthNet, ce aparține Pegasus Networks din Byron Bay". Tema: Extratereștrii din spațiu...** ** Scrisă în 15 august 1991, la ora 12:14, de către huw in peg:sci.astro **

„De curând am ascultat un program al postului Radio One din Marea Britanie care includea un interviu cu un susținător al binecunoscutei teorii conform căreia guvernul american ține extratereștri închiși și face experimente cu navele lor spațiale. Însă acest individ părea foarte cumpănit, nu a făcut vreo afimație scandaloasă și, mai mult, a dezvăluit unele date foarte interesante. Mai exact, a menționat câteva întâmplări verificabile:

„Pentru acest an (1991), Rockwell International și NASA plănuiseră o expoziție de mari proporții pe tema explorării spațiale, dar a fost amânată pentru anul următor fără nici o explicație. În afișul oficial al acestei expuneri era anunțată clar prezentarea unei 'nave extraterestre'. Întrebată despre asta, NASA a redirecționat interogarea către Departamentul de Apărarea al Statelor Unite. Un purtător de cuvânt al Pentagonului a indicat, neoficial, că ar fi existat câteva

asemenea mașini spațiale din care puteau alege..."
„Pentagonul a ținut o conferință de presă legată de acest subiect și a refuzat să răspundă la întrebări. De fapt, reporterii au afirmat mai târziu că Pentagonul a pus cele mai multe întrebări și că toate răspunsurile se refereau la reacția publică dacă..."

„Individul de la radio a vorbit pe larg despre doi ingineri consultanți ai NASA care spuneau că au studiat sisteme de propulsare într-o navă extraterestră amândoi beneficiau de un nivel înalt de securitate în State..."

• • •

În viitor, pe măsură ce conflictul dintre rasele umană și cea a reptilienilor se va înteți, cu siguranță că adepții reptilienilor cărora li s-au spălat creierele și adoratorii „bestiei" vor face tot ceea ce le va sta în putință pentru a dejuca orice șansă a oamenilor de a contraataca (prin intermediul luptătorilor pentru libertate și al patrioților creștini) vermina draconică care a infestat planeta. Asemeni angajatului guvernului corporativ din filmul Aliens sau asemeni societății „de elită" din filmul *They live*, regizat de John Carpenter, acești trădători ai rasei umane își vor vinde propriii semeni pentru a nu-și risca „idolii" sau „aranjamentele comerciale" foarte profitabile cu acești prădători (punând în joc întreaga umanitate).

Probabil că vor argumenta că rasa reptilienilor este o formă de viață precară îndreptățită să aibă „drepturi constituționale" cum avem și noi sau vor spune că sunt

o „specie pe cale de dispariție" care trebuie protejată. Deși rasa reptilienilor nu mai populează planeta așa cum se întâmpla pe vremea strămoșilor lor reptilieni bipezi, asta nu înseamnă că nu există în număr mare. Chiar dacă mulți dintre ei au dispărut în subteran cu milenii în urmă, iar alții au părăsit planeta, chibzuit ar fi să presupunem că, indiferent dacă viețuiesc deasupra sau dedesubtul scoarței terestre (ambele regiuni fiind aproape în totalitate neexplorate și necunoscute de umanitatea internațională pământeană), numărul lor atinge lesne ordinul milioanelor, dacă nu pe cel al zecilor sau sutelor de miliarde în acele regiuni, mai ales că este probabil să se fi multiplicat de-a lungul mileniilor din motive evidente.

Indiferent de argumentele folosite, există nenumărate legi care vin în sprijinul uciderii animalelor de pradă (iar cei din rasa reptilienilor SUNT animale sau fiare) care omoară animale domestice ca de exemplu vite sau oi. Acestea ar trebui aplicate în cazul „mutilării vitelor", dar mai ales în cazul „mutilării umane". Afirmația că unele rase reptiliene sunt mai prietenoase decât altele pare a contraveni „conștiinței colective" al acestor rase (poate cu excepția hibrizilor care se află în posesia unor matrice ale sufletului uman la care nu ar trebui să ne referim ca fiind „în totalitate" afiliate ireparabil „colectivului" reptilian). Ne-am putea întreba dacă politica de „dezarmare" este influențată chiar și foarte puțin de cultele reptilienilor și de conducătorii lor reptilieni.

În plus, așa cum Națiunile Unite au consimțit intrarea Americii în războaiele din Coreea și Vietnam, tot ele au împiedicat Statele Unite să le câștige din cauza infestării vizionarilor-comuniști. La fel, orice viitor conflict cu rasa reptilienilor care ar putea fi înfăptuit de NATIUNILE UNITE infestate și controlate de reptilieni ar putea duce la o nouă ordine mondială, ce va fi cu siguranță încă un conflict „fără posibilitatea de a fi câștigat".

De fapt, răuvoitorii ar putea sprijini într-o anumită măsură un „joc al războiului" împotriva Grayilor (sau într-o înscenare și mai sumbră, împotriva „binevoitorilor" umani) purtat de slujitorii pământeni Iluminiști ai „Noii lor Ordini Mondiale" și ar putea sacrifica și câteva „marionete" de-ale lor pentru a îndeplini condițiile și unitatea-prin-forță necesară pentru a fortifica națiunile sub un guvern mondial mai ușor de controlat, exact așa cum conflictele din Coreea, Vietnam etc. au fost aparent folosite pentru a realiza o sinteză în cadrul unui dictaturi mondiale anume. Un atac de succes împotriva rasei reptilienilor va trebui efectuat de naționalități individuale (contra „fortărețelor" extraterestre intramontane și subterane din interiorul și de dedesubtul șărilor respective) la nivel local, FĂRĂ „ajutorul" organizației noii lumi infestate de Clubul Noii Lumi a Cultelor Romei-Iluminiștilor-iezuiților-masonilor-reptilienilor.

Acesta ar putea fi unul dintre motivele pentru care Illuminati au încercat, prin intermediul socialismului, să distrugă nu numai creștinătatea, dar și societatea

tehnic-industrială, ambele necesare pentru ca masele să se apere atât din punct de vedere spiritual, cât și fizic de influențele reptiliene care ne-au zdruncinat lumea literalmente.

• • •

Indienii nativi din Alaska fac referire la un trib bun care a dispărut cu mult timp în urmă în săli mari subpământene de sub munții din nordul orașului Tanana. Tradiția spune că, din când în când, un membru tânăr al unuia dintre satele de la suprafață se simte atât de descurajat de viața sa, încât pleacă într-o călătorie în căutarea acestor pasaje și dispare pe tărâmul subteran, unde are parte de o viață mai pașnică și mai împlinită.

Ar fi încurajator dacă cele mai multe descrieri ale acestor colonii subpământene ar fi astfel. Poate că acum câteva sute de ani așa era, dar infestarea și compromiterea continentelor de către forțe draconice a crescut atât de mult în ultimele secole, încât influența lor ar putea fi dominantă în subteran.

Totuși, este încurajator că, în ultima parte a secolului XX, înaintarea reptilienilor pare a se fi oprit în câteva zone ale lumii, așa cum indică numeroasele „rezerve", iar în unele cazuri, forțele reptiliene au fost întoarse din drum și învinse pe măsură ce tot mai mulți oameni, care și-au dat seama de propaganda și de înșelăciunea draconică ce erau în trecut unelte foarte utile în cucerire, refuză să renunțe la posesiunile lor.

În 1990, astronomii pretindeau că au găsit „dovada" unei explozii străvechi în urma căreia a apărut universul,

explozie cunoscută sub numele de „Big Bang". Deşi unii teoreticieni au sugerat asta în trecut, alţi cercetători sunt de părere că Universul nu dispune de materia necesară pentru a provoca un asemenea episod şi că, cel mai probabil, Universul va continua să se extindă la nesfârşit şi că, deşi această expansiune va continua să încetinească, ea nu se „va opri" niciodată.

Niciodată nu vom şti care dintre aceşti teoreticieni au dreptate deoarece va dura miliarde de ani (având în vedere modul nostru de măsurare a timpului) până când o asemenea implozie va avea loc. Totuşi, un fenomen interesant descoperit de cercetători este acela numit schimbarea culorii stelelor, aglomerărilor de stele, galaxiilor şi aglomerărilor de galaxii înspre roşu (infraroşu) şi înspre albastru (ultraviolet). Schimbarea spectografică înspre „roşu" indică îndepărtarea unei stele de noi, în timp ce schimbarea în „albastru" indică apropierea. Practic, totul se referă la viteza luminii şi la modul de percepţie a acesteia.

Ştiind că stelele mai apropiate de centrul cataclismic al galaxiei se rotesc mai repede decât cele din ramurile galactice mai îndepărtate de centrul galaxiei, astronomii au reuşit să determine viteza şi direcţia acestor stele apreciind „schimbarea" spectrului luminos.

Totuşi, este incredibil că galaxia noastră pare a se afla în sau foarte aproape de epicentrul Universului şi rămâne relativ fixă în timp ce galaxiile „roşiatice" (sute de miliarde) se află departe de această idee generală de Univers, lăsându-ne să credem că „Big Bang-ul" a

avut loc mai aproape de casă decât am fi crezut. Legat de afirmațiile din publicația The Cosmic Patriot Files referitoare la răpirea copiilor de membri (atât umani, cât și extratereștri) ai cultului reptilienilor, emisiunea televizată America"s most wanted a dezvăluit colaborarea dintre compania IBM și corporațiile Lotus și Sony în vederea extinderii unei baze de date computerizate despre copii dispăruți, bază care în curând va putea fi accesată prin intermediul unui modem.

O importantă organizație de computere din Las Vegas este și ea implicată într-un asemenea proiect. Mai multe informații legate de persoane dispărute pot fi obținute de la National Center for Missing and Exploited Children (Centrul Național pentru Copii Dispăruți și Exploatați).

• • •

Din spusele fostului preot iezuit Alberto Rivera, cele mai ascunse activități, inițieri și planuri iezuite se desfășoară în catacombele enorme de sub Piața Sf. Petru din Roma. Acestea sunt și sediul Bibliotecii de Vaticanului - alcătuită din mai mult de 40.233 de metri de rafturi aflate în această rețea uriașă de tuneluri și camere.

Există, cu siguranță, multe secrete ascunse în această bibliotecă, pe care Vaticanul nu le va dezvălui NICIODATĂ. Următoarele sunt citate din lucrarea lui Lynn Dumniel, Freemasony and american culture (Francmasoneria și cultura americană): „Un alt indiciu referitor la predispoziția MASONILOR către rasism și

antisemitism în acea perioadă (începutul anilor 1900) era simpatia clanului Ku Klux. Deşi nu avem date solide, se pare că acest clan a recrutat cu succes masoni. În Oregon, spre exemplu, clanul număra mulţi membri masoni. Un fost membru a afirmat că 50-60% dintre primii înscrişi în Ku Klux Klan din Oregon erau masoni şi că, odată ce liderii masonici şi ai altor fraţii s-au afirmat, ataşarea de clan a devenit contagioasă şi s-a extins ca o epidemie în aceste organizaţii. Deşi influenţa sa în lojele locale era probabil diferită, infiltrarea clanului era destul de însemnată pentru ca marii maeştri, determinaţi de opinia publică nefavorabilă şi de teama legată de intrigile promovate în interiorul masoneriei de clan, au crezut necesară blamarea KU KLUX KLAN sau NEGAREA legăturii dintre acesta şi masonerie".

Informaţiile următoare sunt extrase din cartea lui Ralph Woodrow Babylonian Mistery Religion (Religia misterioasă din Babilonia) şi fac referire la „Marele Altar" babilonian din Baal, un obelisc falic care era, în mod tradiţional, înălţat spre aşa-zisul zeu al „soarelui" şi care ar fi simbolizat venerarea panteistă a forţelor naturii. Obeliscul este divinizat şi în francmasonerie, „religie" care datează din timpul „iluminismului" egiptean, şi are o configuraţie asemănătoare „Monumentului lui Washington": (Marele altar") a fost mutat de la Heliopolis la Roma între anii 37-41 d.Hr. de către Caligula, în piaţa sa de pe Colina Palatină *(vezi Harper"S Bible Dictionary, pag. 500 şi Catholic Encyclopedia, Vol. 13, pag. 371).*

În 1586, pentru a asigura amplasarea acestui obelisc exact în centrul catedralei, a fost mutat la ordinul Papei Sixtus al V-lea pe o distanță scurtă până în locația actuală: Piața Sfântului Petru. În acele zile, mutarea acestui obelisc masiv era o sarcină extrem de dificilă, mai ales dacă ținem cont de PEDEAPSA CU MOARTEA pe care papa o promisese oricui ar fi fost vinovat de căderea sau vătămarea lui... În fine, un bărbat numit Domenico Fontana a acceptat responsabilitatea mutării și ridicării obeliscului din Vatican. Cu ajutorul a 160 de cai, a unei echipe de 800 de muncitori, după 45 de zvâcniri, mutarea a început! Era 10 septembrie 1586. O mulțime de oameni umplea piața.

Sub amenințarea pedepsei cu moartea, mulțimea a așteptat în liniște în timp ce mutarea avea loc. În final, după aproape un eșec, obeliscul a fost ridicat în uralele mulțimii, sunetul clopotelor și bubuitul tunurilor. Romanii au sărbătorit, iar papa a binecuvântat muncitorii și caii acestora *(vezi Ancient Monuments Of Rome de Teodore Pignatorre, pag. 177)*.

Obeliscul babilonian aflat odată în Heleopolis, centrul cultului egiptean al soarelui, era o copie a obeliscului din centrul Babilonului, dacă nu obeliscul însuși. Există multe simbolistici oculte asociate acestui obelisc, în jurul căruia antica religie misterioasă din Babilon a fost țesută, unul dintre acestea fiind o reprezentare simbolică a Turnului Babel. Obeliscul se afla în mijlocul unei păduri circulare (pădure circulară de piatră, în cazul Romei), sugerând venerarea uniunii

dintre „principiile" bărbătești și cele femeiești, mai degrabă decât a CREATORULUI, acesta este indicator al divinizării CREĂRII (sau „Creației).

Într-adevăr, simbolul falic, și întregul Vatican, a fost ridicat pe același deal numit „loc de divinație" (Vaticinia) în Roma antică precatolică. Se spune că numele vine de la numele unui „zeu" păgân antic numit „Vaticanus" așezat pe sau sub acest deal, căruia profeții antici i se împărtășeau. *(vezi Ancient Monuments Of Rome, pag. 75)*

Mai târziu, pe colină se desfășurau festivalurile dedicate lui Attis sau Tammuz, fiul „Marii Mame". (Foarte evident, imaginea „Zeiței Mame" și a „fiului" său, împreună cu statuile asociate lor, au fost mai târziu creștinizate pentru ca păgânii să poată continua cultul lor, rezultatul deloc sfânt al relației dintre Semiramida și Nimrod, regele Babilonului. Accidental, Nimrod a fost dezmembrat de Cush, unul dintre nepoții lui Noe, care a continuat să creadă în învățăturile divine împotriva cărora Nimrod întorsese lumea, atrăgând astfel mânia lui Dumnezeu asupra acelei civilizații antice.

Liderii sângeroși ai lui Nimrod au fost trimiși să avertizeze toate provinciile, dar Semiramida, poate cea mai rea dintre vrăjitoarele și vrăjitorii din istorie, a dezvoltat ingenioasa idee că Nimrod se va întoarce sau se va reîncarna în fiul său Tammuz, pe care îl purta în pântece la moartea lui. Această minciună a fost crezută de o mulțime de adepți fanatici și astfel această familie bolnăvicios de decadentă a reușit să mențină controlul

satanic asupra poporului prin intermediul „religiei misterioase" din Babilon, care reprezintă originea vrăjitoriei, astrologiei, idolatrizării, masoneriei etc.

• • •

Cartea CIA: Cultul inteligenței pretinde că unul din scopurile „Agenției Centrale a Inteligenței" (CIA) este înființarea unui guvern mondial unic. Să fie asta o amprentă Illuminati? Având ca temei documente secrete, unii oameni consideră că CIA s-a infiltrat în „Mișcarea Creștină a Identității" (Christian Identity Movement) printr-un proiect secret cunoscut sub numele de EARL OF DYSART, al cărui obiectiv este favorizarea creării unui astfel de guvern. Cartea „Mafia Kingfish" face referire la un anumit Carlos Marchello (capul celei mai vechi familii mafiote din America, numită de multe ori „prima familie a Mafiei"), spunând că organizația lui nu primește mai mult de două miliarde de dolari pe an și controlează sistemul politic din Louisiana prin intermediul spaimei, al mituirii etc. Marchello a ocupat locul doi pe „lista neagră" împotriva crimei organizate a lui Robert Kennedy și acesta a scris chiar și o carte numită The Enemy Within (Dușmanul din interior), unde prezenta în amănunt conspirația mafiei. În Mafia Kingfish se amintește un anume Edward Becker, care a depus mărturie că în cadrul unei întâlniri cu Marcello la care luase parte l-a auzit pe Carlos spunând că plănuia să-l omoare pe președinte pentru a-i opri asalturile asupra Mafiei. Oswald a fost ales ca „țap ispășitor" și a avut întâlniri atât cu mafiotul Jack

Ruby, cât și cu Marcello. Aceste date au fost dezvăluite din documente secretizate anterior, care au fost obținute prin intermediul Legii libertății informației. De fapt, se pare că J. Edgar Hoover, șeful FBI, a ținut aceste documente departe de Comisia Warren și a lăsat analizării doar pe acelea care ar fi indicat un presupus „asasin solitar" cu mobil „de stânga".

Nu încape îndoială că această animozitate, deși și-ar fi putut avea originile în răzbunarea Mafiei pe Kennedy, a fost folosită de Illuminati pentru a lovi în secret America. Iar cercetătorii care cred în conspirație ar putea cunoaște și legăturile dintre Mafie și francmasoneria Illuminati.

De asemenea, este de remarcat că asasinii din Dealy Plaza trebuie să fi avut contact din interior cu cel mai înalt nivel al guvernului, din moment ce cu trei zile înainte de asasinare Serviciul Secret a schimbat traseul pentru a include această locație. Nimeni în afară de Serviciul Secret nu trebuia să știe despre schimbare.

• • •

Pentru cititorii revistei Far Out, aceasta ar putea părea o publicație captivantă la o primă privire, devotată studierii serioase a fenomenelor neobișnuite. Însă nu vă lăsați înșelați de aparențe, căci odată deschisă, veți găsi o gamă întreagă de articole scrise de Phil Klass, James Oberg și William Moore. De fapt, coperta extravagantă a revistei pare a fi simplă „momeală" pentru căutătorii nebănuitori ai adevărului, având rolul de a-i atrage în vârtejul spulberării nefondate a orice, începând de

la OZN-uri până la conspirații guvernamentale. Cei care au citit The Cosmic Patriot Files și au o fărâmă de minte vor recunoaște că aceasta dezvăluie prea multe dovezi că „ceva" straniu are loc. Dar Moore se repetă, deși A RECUNOSCUT CĂ LUCREAZĂ PENTRU AGENȚII GUVERNAMENTALE SECRETE ȘI CĂ A VEHICULAT NEADEVĂRURI ȘI MESAJE PROPAGANDISTE.

Dacă vă aflați în căutarea adevărului legat de mutilările vitelor, interacțiuni dintre „guvern" și extratereștrii din rasa „gray", informații despre baze subterane, răpiri și alte fenomene documentate așa cum sunt cele dezvăluite în revista The Cosmic Patriot Files, mă tem că nu le veți găsi în Far Out.

Dar pentru cei care fac față adevărului, Far Out ar putea oferi informații interesante, căci pentru a spulbera ceva publicațiile trebuie să elaboreze ceea ce spulberă. Cu toate acestea, trebuie să fim atenți la „propaganda inversă", adică istorisirile false care ar putea fi crezute și pe care agenții falsei informări le-ar putea dovedi greșite și folosi drept „battering ram" pentru a destrăma încrederea în relatările DOCUMENTABILE. Un exemplu clasic al acestei elaborări necesare despre ceea ce se destramă este povestea despre un sistem străvechi subpământean care ar exista sub Valea Morții din California. Relatări distincte confirmă existența acestor grote.

Totuși, povestea care urmează a apărut în numărul din iarna anului 1992 al revistei Far Out, în articolul intitulat „The Legend Of The Death Valley Mummies"

(„Legenda mumiilor din Valea Morții"), scris de H. Leo O'Neal, și reprezintă o încercare evidentă de a plasa această expunere în rândul închipuirilor, deși autorul menționează că MAI MULȚI au fost chipurile în aceste camere străvechi. Dar, clasificând povestea drept fantezie, revista îi acuză pe toți acești „martori" de complot. În același timp, trebuie să se convingă pe sine că MIILE de oameni care vorbesc despre „răpiri" și evenimente de acest fel sunt inplicați într-o farsă sau o halucinație colectivă. Cu alte cuvinte, ei trebuie să creadă într-o „conspirație" mult mai stranie decât cea pe care o demască! Evenimentele din Valea Morții sunt menționate în articol după cum urmează:

Noi lăsăm cititorii să se convingă de autenticitatea relatărilor în baza altor relatări apărute în The Cosmic Patriot Files. În 1946, dr. F. Bruce Russell, fizician pensionat din Beverly Hills, a avut o conversație cu un anume domn Howard E. Hill din Los Angeles. Russell i-a dat informații lui Hill despre descoperirea unei caverne subterane cu ocazia săpării unui puț în Valea Morții.

Observând lumini, a intrat și și-a dat seama că se afla într-o grotă cu două pasaje, una înspre „stânga", iar cealaltă înspre dreapta. Explorând pasajul stâng, a ajuns într-o cameră aflată la 23 de metri de locul pe unde intrase. Însă pasajul din dreapta cobora abrupt încă vreo 400 de metri. Deși pasajul părea a fi natural, existau unele locuri care dădeau impresia că fusese lărgit pentru a face deplasarea mai comodă. Russell afirma că la capătul acestui tunel descoperise o încăpere mare din

care mai multe tuneluri se ramificau în toate direcțiile. A fost surprins să găsească torțe care se aprindeau cu ajutorul unui tip de păcură, dar și recipiente din pământ care păreau umplute cu această păcură în care locuitorii străvechi ai peșterilor probabil că își înmuiau torțele. De asemenea, el a observat oase de animale împrăștiate în cameră. Unul dintre tuneluri ducea către o altă încăpere mare, care avea și ea tuneluri ce se ramificau în diferite direcții. În această cameră se aflau 3 mumii și câteva artefacte neobișnuite; unele păreau a fi de origine egipteană, iar altele mai degrabă asemănătoare celor ale indienilor din America. Trăsătura neobișnuită a acestor mumii era înălțimea fiecăreia, de aproape 2,5 metri! Russell a descris sistemul subteran ca pe un „oraș subteran".

Russell și-a dat seama că locuitorii săi trebuie să fi fost foarte avansați și era convins că descoperirea era mai importantă decât chiar mormântul lui Tutankhamon. Urmând calea tunelurilor, el a descoperit și alte ieșiri înspre suprafață, dar majoritatea se aflau în locuri ascunse. Totuși, tot ceea ce explorase el se întindea pe o rază de aproximativ 11 kilometri de „puțul" prin care pătrunsese în complex. În final, Russell a descoperit 32 de peșteri în acea zonă. El presupunea că multe dintre acestea trebuie să fi avut la un moment dat legătură cu suprafața, dar nu putea dovedi asta deoarece multe dintre ele se surpaseră. Aceste caverne se aflau în Valea Morții, în regiunea din sud-vestul Nevadei, și între ele exista o distanță de 460 de kilometri. El a descoperit și o

sală mare, pe care a numit-o „sala ritualului", în care se aflau semne și simboluri ciudate. Din această cameră, un tunel ducea înspre o alta, unde în adâncituri de-a lungul pereților se aflau oase de dinozauri, tigri cu dinți sabie, mastodoni și alte animale dispărute. În 1946, după ani întregi de investigații particulare și taină, Russell a hotărât să dezvăluie descoperirea.

El a invitat câțiva potențiali investitori la o întâlnire în cadrul căreia a expus unele artefacte din sistemul subteran. Condiția ca domnul Hill să ia parte la întâlnire era sa contribuie ca investitor. Organizația s-a numit „Amazing Explorations" („Explorări uimitoare"), investitorii s-au întâlnit într-un apartament din Beverly Hills și au jurat discreție absolută. După încheierea întâlnirii, Hill și ceilalți au mers în grotele subterane, iar Russell a redat artefactele peșterilor, convins că climatul acestora avea să le protejeze.

Grupul a fost dus în grota unde se aflau „oasele" și „templul". Din relatările martorilor reiese că era „plină ochi de artefacte ciudate de tot felul". Conștient de necesitatea păstrării lor în condiții cât mai apropiate de original atât din motive arheologice, cât și financiare, Russell le-a spus să nu atingă nimic. În 4 august 1947, în calitate de purtător de cuvânt al organizației „Amazing Explorations", Howard Hill a dat presei un comunicat scurt pentru a anunța descoperirea. Spre surprinderea sa, povestea nu a avut parte de prea multă atenție, apărând în numai câteva ziare în care era „echilibrată" prin fraze peiorative și sceptice din partea comunității

„ştiinţifice". În consecinţă, Russell a aranjat o conferinţă de presă în care avea de gând să expună un schelet şi unul sau mai multe artefacte care aveau să „convingă pe cel mai sceptic reporter".

Astfel, aceştia ar fi putut descoperi ei înşişi autenticitatea descoperirii. În acest scop, Russell a trebuit să se reîntoarcă în peşteri pentru a recupera artefactele necesare. De asemenea, el şi-a propus ca înainte de plecare sau la scurt timp după întoarcere să deschidă un cont la banca Barstow pentru a vărsa capitalul pentru investiţie. Russell a plecat înspre Valea Morţii, dar nu a mai fost văzut niciodată. Maşina lui a fost descoperită într-o regiune a văii prin care se călătoreşte rar şi avea radiatorul ars. Deşi unii sunt de părere că a plecat cu banii investitorilor, este puţin probabil să fi fost aşa, căci banii pe care îi avea în acel moment nu erau suficienţi pentru a-i garanta dispariţia sau discontinuitatea intenţiei de a comercializa situl drept una dintre minunile lumii care i-ar fi putut aduce bunăstare.

Investitorii au încercat să regăsească aceste camere subterane pe care Russell li le arătase, dar au afirmat că nu şi-au putut aminti cu exactitate drumul parcurs fiindcă în timpul călătoriei iniţiale nu acordaseră mare atenţie reperelor, iar, în plus, lumina schimbătoare, umbrele şi uniformitatea întinsului peisaj făceau această sarcină şi mai dificilă. Acesta este sfârşitul evenimentelor interesante, dar scurte care ar fi putut deveni una dintre cele mai cunoscute minuni ale lumii,

un potențial muzeu de neprețuit pentru arheologi, antropologi și totodată istorici, dar și pentru milioane de turiști.

William Hamilton susține că John Lear a dezvăluit un incident cu un domn în vârstă, cunoscut doar ca Domnul „K", al cărui fiu a fost ținut prizonier într-o bază subterană din Utah. Anterior, fiul lucrase în baza Dulce, din New Mexico, și se poate să fi fost transferat la baza Utah printr-o rețea subpământeană.

Contactat în legătură cu acest incident, domnul Lear a spus:

„Se pare că fiul, al cărui tată l-am cunoscut și care a murit acum câțiva ani, este ținut prizonier într-o bază din apropierea sau din jurul muntelui Sleeping Ute, din Utah. Nu mai știu cum am dat peste această informație, dar știu că avea legătură cu niște cercetări pe care le desfășuram în căutarea bazei Project Blue Light de lângă Dolores (bază pe care nu am găsit-o niciodată)".

• • •

Informațiile următoare provin din publicația Would You Believe (numărul este nesigur): „În romanul cu Doc Savage numit The Spook Legion (aprilie 1935), Lester Dent creează un personaj care poate face ca oamenii să devină translucizi prin intermediul unui proces chimic. Din păcate, acest proces reacționează cu orice metal care s-ar putea afla pe corpul omului: „Asigură-te că înlături orice urmă de îmbrăcăminte... Inclusiv ceasuri de mână, inele și dinți falși, dacă e cazul. Ține minte că

cea mai mică urmă de metal poate avea efecte fatale". (pag. 86). Un efect secundar neplăcut al acestui proces este că poate cauza senzația de arsuri interne.

„Flacăra grozavă din trupurile lor părea a sări și a clocoti și a-i mistui, lăsând în urmă doar învelișul inert al cărui interior fusese ars". (pag. 88)

Toate acele lucruri la care se referea Lester Dent par a apărea în cartea lui Charles Berlitz și William Moore, The Philadelphia Experiment (Experimentul Philadelphia) (1939). Marinarii care dispar, rigiditatea corpului (adică „înghețarea" sau „răcirea rapidă"), pericolul purtării metalelor pe corp, combustia umană spontană - toate se regăsesc acolo. Berlitz și Moore sunt de părere că, în literatura sa, Leste Dent ne oferă detaliile Experimentului Philadephia cu cel puțin opt ani înainte ca acesta să fi avut loc". Există posibilitatea ca poveștile cu Doc Savage să fi fost inspirația pentru cunoscute legendă de la Philadephia? Poate că povestea a devenit din ficțiune folclor, iar în final, a devenit „fapt" în mințile unora. Această este o variantă, deși ar putea exista și o altă posibilitate.

James Raymond Wolfe și amiralul Rickover. Mă consider un „cercetător fortean", adică un cercetător de mistere care este dispus să investigheze multe posibilități. Și, după cum a spus și dr. Michael Swords, „dă-i unui cercetător fortean destule fire și se va spânzura". Astfel, vreau să evidențiez existența unor piste care nu se încadrează în ideea simplă de ficțiune devenită fapt". Mai este un fir prin intermediul căruia

vă pot transmite niște sfaturi. De exemplu, cu doar câteva zile înainte de a muri în 1984, publicistul Gary Barker a tipărit o cărticică neobișnuită, intitulată After the Philadelphia Experiment (După experimentul Philadelphia). Cartea lui Barker conținea informații și scrisori pe care le primise după publicarea cărții lui Berlitz și Moore.

O parte a acestui nou material făcea referire la soarta stranie a unui ofițer naval pensionat numit James Raymond Wolfe. El era autorul unei cărți despre criptografie, Secret Writing (Scrieri secrete; 1970), și, de asemenea, se spunea că era lector în domeniul fizicii cuantice la Universitatea Clark. Wolfe a devenit interesat de experimentul Philadelphia și a început să apeleze la vechile sale contacte din Marină pentru a-l ajuta să descopere piste noi".

Din cartea lui Berlitz și Moore reiese că el a dispărut brusc și că ar fi fost asasinat. Cartea lui Barker sugera că nu ar fi fost mort, ci că, în urma unei traume pe creier și în sistemul nervos central, fusese dus într-un spital din Canada.

„Înainte de nefericita sa ieșire din scenă, Wolfe a relatat, chipurile, că un experiment naval avusese loc într-adevăr în 1943". Dar efectele secundare ale procesului, printre care și vătămarea diatermică a creierelor membrilor echipajelor, câteva morți și alte consecințe neexplicabile ar fi determinat un anumit om puternic din Marină să se simtă stânjenit. „Unii l-au arătat cu degetul pe amiralul Hyman George Rickover,

binecunoscutul „părinte al marinei nucleare". Rickover a fost puternic implicat în cercetarea şi dezvoltarea domeniului electric în cadrul Marinei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Ruthless era considerat necruţător, dar capabil de a dezvolta relaţii de prietenie puternice, chiar fanatice. La un moment dat, el a comandat atât de multe cabluri electrice, „în valoare de zeci de milioane de dolari", încât, după încheierea războiului, depozite pline au fost vândute la licitaţii cu obiecte salvate".

A îngropat Rickover un experiment naval, poate cea mai mare greşeală a vieţii sale, pentru securitatea naţională sau interesul propriu?

„Există dovezi că ceva a zguduit Marina în anul 1943, anul în care, potrivit legendei, a avut loc experimentul. Această informaţie poate fi găsită în seria cărţilor Mathematics: People, Problems, Results (Matematică: oameni, probleme, rezultate), editată în trei volume de Douglas M. Campbell şi John C. Higgins, la editura Wadsworth International, Inc. CA, în anul 1984.

Până în 1943, Marina formase un grup experimental şi teoretic foarte avansat din care făceau parte geniul matematician John von Neumann, asistentul său J.W. Clakin, Marshall H. Stone (matematician la universitatea Harvard), Francis Bitter (unul dintre fizicienii în magnetism ale acelor vremuri) şi alţii. Chiar şi Albert Einstein desfăşura o activitate în legătură cu Marina, activitate care încă este strict secretă. Dar deodată, spre sfârşitul anului 1943, grupul părea a se fi

destrămat. S-a ales praful de el. Unii dintre ei, cum a fost cazul lui Von Neumann, au plecat în Los Alamos pentru a se ocupa de bomba atomică, alții au fost mutați în alte departamente ale Marinei, iar alții au fost redați vieții civile. Ce s-a întâmplat? Care a fost cauza cutremurului din Marină din anul 1943? A EXISTAT VREUN EXPERIMENT? Am oferit posibilitatea transformării unei povești fictive în „fapt" folcloric drept o posibilă interpretare a Experimentului Philadelphia. Totuși, vreau să iau în considerare o altă posibilitate , aceea că acest experiment a avut loc într-adevăr.

În timp ce scria romanele cu Doc Savage, Lester Dent era la curent cu literatura fenomenelor stranii, cum ar fi relatările despre teleportări. Deci, trebuie să fi cunoscut multe dintre efectele secundare care apăreau în mod frecvent, EFECTELE Schoenherr, ASOCIATE CU ANECDOTELE DESPRE TELEPORTARE".

(Pentru exemple mai recente ale efectului Schoenherr, vezi numărul 181 al revistei Search, din iarna anilor 1989-1990). Poate că geniul creativ și apartenența savantă a lui Dent au fost cele care l-au determinat să ghicească atât de precis fenomenele asociate mai târziu Experimentului Philadelphia. Asta s-a întâmplat de nenumărate ori de-a lungul istoriei: bomba atomică, radarele, laserele, zborul Apollo către lună, chiar și naufragiul Titanicului etc., toate au fost chipurile descrise de autorii de ficțiune înainte de a deveni realități.)

Poate că Dent contura literalmente viitorul ficțiunii sale. „Dacă amiralul Rickover a îngropat într-adevăr un

experiment eșuat pentru a-și proteja cariera în marină... atunci poate că într-o zi acea enigmă va fi redescoperită, sau reinventată, și cu siguranță mai bine înțeleasă, astfel încât teleportarea nu va mai fi doar o colecție de anecdote, ci un fenomen care va putea deveni folositor speciei noastre.

POSTSCRIPTUM: DOC SAVAGE ÎN VERSIUNEA SOVIETICĂ „În anii '50, rușii au infiltrat un spion în interiorul celor mai secrete servicii militare americane. Spionul era un colonel din rândul Forțelor Aeriene Regale Suedeze, pe nume Stig Wennerstrom. În mod straniu, acest spion era identic versiunii lui Doc Savage concepută de un artist pentru coperta primelor ediții ale seriei cărților Bantam (versiunea Bama). Singura diferență era că adevăratul Wennerstrom avea o calviție, în timp ce versiunea artistică a lui Doc Savage cel fictional avea o alopecie androgenetică, iar părul în formă de «v» îi cobora pe frunte într-un mod mai neobișnuit".

„Wennerstrom era cunoscut în cercurile militare suedeze și americane pentru „poziția sa pro-americană" . Fiind un înalt diplomat și prieten de vază al Statelor Unite, spionul a obținut cu ușurință cantități impresionante de informații despre secrete militare referitoare la arme nucleare, locurile unde se aflau bombele, performanțele avioanelor și elemente de proiectare și mii de documente și fotografii detaliate.

Povestea sa poate fi citită în cartea lui Andrew Tully, White Tie and Dagger (1967). O fotografie a acestui

spion care îi semăna atât de mult lui Doc Savage poate fi găsită la pag. 29 din revista Saga, numărul de noiembrie 1967".

• • •

Cele ce urmează sunt cărți și publicații despre epidemia de SIDA care au fost anunțate în Catalogul „AMOK", ediția a 4-a: SIDA - război biologic, scris de Thomas E. Bearden: „Oricât de șocant ar suna, sunt convins că rușii au umplul paharul celui de-al Treilea Război Mondial. Și nu e genul de război la care ne așteptam...

Prima mare grevă sovietică a fost lansată odată cu un război biologic ascuns, nu cu arme nucleare sau forțe armate... Stimulat de holocaustul cauzat de SIDA ce se întrevede și la (cererea) insistentă a colegilor mei, am hotărât să public anumite informații despre cum poate evolua vindecarea electromagnetică, esențială împotriva oricăror și tuturor bolilor, inclusiv a cancerului (și) leucemiei (etc.). (Notă: „socialismul-comunist" nu se limitează la o singură națiune. Deși această plagă politică a câștigat controlul sau a pălit în unele țări din întreaga lume, nu a fost cu totul exterminată. Încă există oameni care se încred în falsele sale promisiuni". Există posibilitatea ca SIDA să fie un produs al socialismului mondial proiectat pentru a reduce populația lumii la o cifră „controlabilă"? Și se poate ca, odată slăbită până la punctul unei minime rezistențe de epidemii asemănătoare SIDA - și orice altceva ar mai fi fost aruncat de către țările comunist-

socialiste împotriva celor libere - să aibă loc invazia reală a țărilor democratice sau republicane libere? De asemenea, există posibilitatea ca ceea ce cred unii referitor la promovarea de ani de zile a homosexualității în America de către socialiști cu scopul de a diviza și slăbi pentru ca în final, să distrugă o mulțime de oameni folosind ca paravan „judecata lui Dumnezeu" să fie adevărat? SIDA - un raport extraordinar, de „Noebel": autorul The Marxist Minstrels (views) AIDS as „God's will". și Aids And The Doctors Of Death—An Inquiry Into The Origin Of The Aids Epidemic, de Alan Cantwell:

„Dr. Robert Strecker și alți cercetători sunt de părere că SIDA este un virus creat de om prin ingineria genetică ce a fost inoculat intenționat și accidental în anumite grupe de populație în cadrul unui experiment științific secret despre războiul biologic".

„O ecranare masivă din partea organismelor științifice și a guvernului a ținut această informație departe de publicul american. Afirmațiile înfricoșătoare ale lui Strecker despre conspirația SIDA l-au determinat pe autor să cerceteze fapte științifice puțin cunoscute legate de noua epidemie, în special legăturile dintre SIDA, experimentele pe animale cu virusul cancerului și bioinginerie genetică a virusurilor ale căror țintă e distrugerea sistemului imunitar". (HB/240/$ 18.95)

Legat de „mișcarea new age și era barbarismului ce va urma", avocatul Constance E. Cumbey scrie în cartea sa (The Hidden Dangers of the Rainbow, 1983): „Benjamin

Creme, David Spangler, Alice Bailey, Helena Petrovna Blavatsky şi alţii au afirmat cu toţii că „iniţierea" va sta la baza „Religiei Noii Lumi". David Spangler a definit iniţierea ca pe o punere în slujba lui Lucifer, iar cei care nu pot accepta „noul Zeu" vor fi trimişi într-o altă dimensiune, alta decât cea a reîncarnării fizice. (Un mod frumos de a spune „Dacă nu vă închinaţi noului Mesia al New Age (Anticristul), te vom urmări şi te vom ucide pe tine şi pe copiii tăi!!!)

Creme susţine că banii în toate formele lor VOR FI DESFIINŢAŢI şi lumea va adopta o modalitate de schimb mult mai raţională, care va avea la bază o economie de schimb computerizată. Creme a afirmat că „iniţierile vor fi înregistrate într-o uriaşă bază planetară în cadrul unei biserici „creştine" reformate şi în cadrul lojelor masonice şi al altor organizaţii ezoterice". Notă: Se poate ca această biserică creştină reformată să fie curva Babilonului din profeţii sau Biserica Romei? În plus, se poate ca o parte a „iniţierii luciferice" să fie acceptarea „semnului Fiarei" un cod computerizat implantat prin laser sau ca cip în mâna dreaptă şi/sau pe frunte. Potrivit profeţiei, cei care primesc acest implant sau „semn al Fiarei" săvârşesc păcatul suprem împotriva Creatorului şi îşi dau sufletele şi liberul arbitru „Fiarei", recunoscând această creatură ca „Dumnezeul lor". S-a sugerat că aceste persoane nu vor putea fi salvate, căci îşi vor fi cedat „voinţele" conştiinţei comune a „Fiarei" şi deci nu mai pot „face alegerea" să se opună Anticristului chiar dacă şi-ar dori, LIBERUL lor ARBITRU

fiind distrus. Totuși, față de cei care sunt forțați de când sunt copii sau prunci să primească „semnul" fără a-și putea exprima liberul arbitru, cu siguranță, Dumnezeu va avea milă de ei, copii fiind. Dar și un adult matur care ar fi primit „semnul" din neatenție ar putea găsi o portiță de scăpare...

Scriptura profetică spune: „Dacă mâna ta dreaptă te face să te poticnești, tai-o".

S-a sugerat că aceia care se opun semnului și Fiarei vor fi „decapitați"; asta i-ar putea include și pe cei care au primit semnul fără voie când erau tineri, iar această acțiune a „decapitării" va îndepărta semnul din „frunte" și oferi, astfel, o „portiță" înspre Rai sau salvarea sufletului prin distrugerea corpului. Totuși, trebuie să ținem cont de faptul că acestea vor începe doar după ce TOȚI credincioșii „Mielului" vor fi fost fizic îndepărtați de îngeri de pe pământ și duși în Noul Complex din Ierusalim pentru o perioadă scurtă de 7 ani, timp în care își vor păstra trupurile pentru a fi primenite înspre perfecțiune și nemurire. Scriptura spune că evenimentele de neîndurat ale „restriștei" nu se vor abate decât asupra celor care au respins „Mielul" și s-au pus în slujba Diavolului din proprie inițiativă sau prin absență.

Potrivit Apocalipsei, chiar și aceștia vor avea o a doua sau ultimă șansă, dar, spre deosebire de cei care au primit Mielul în vremea „Iertării", cei mai mulți din cei judecați nu vor putea fi salvați decât sub amenințarea continuă a morții fizice. Aceste evenimente ar putea avea loc

numai pe planeta noastră și în jurul ei, străvechiul loc de întâlnire al Conflictului Cosmic (dacă putem relaționa această interpretare de capitolul 12 al Apocalipsei, care spune că „balaurul aruncat a fost pe pământ având mânie mare"). Și asemenea celor care au trăit alte timpuri, oamenii care trăiesc în alte locuri poate că nu vor fi obligați să primească semnul (DACĂ interpretarea de mai sus este corectă), dar oricum vor fi judecați pentru alegerile lor și pentru părțile pe care au hotărât să le slujească în războiul cosmic al „Berbecului Ruginiu" și al „Balaurului Roșu"". Cercetătorul John A. Keel a descris următorul incident:

„Unde era Dan Koehler în data de 19 august 1973?"

„Domnul Koehler este cel mai înalt om din Statele Unite (2,49 metri). Dar în acea seară caldă de vară, la ora 8.00, cineva mai înalt se plimba pe străzile micului sat Buffalo Mills din Pennsylvania. Oricine ar fi fost, părea să fi avut cel puțin 2,74 metri și arăta foarte omenesc, exceptându-i hainele croite în mod neobișnuit dintr-un material strălucitor.

În timp ce mergea pe stradă, ușile se trânteau și chipuri uimite se uitau neliniștite de după colțuri și draperii dantelate. Pe măsură ce bătea degajat drumurile cu picioarele abia atingându-i trotuarul, privirea sa întunecată și pătrunzătoare paraliza trecătorii uimiți din Buffalo Mills. A trecut prin oraș pașnic și cu repeziciune și a pășit în uitare; era doar unul

din mulțimea de vizitatori neobișnuiți care apăreau periodic de nicăieri, de multe ori în mijlocul unor orașe mari, și apoi dispăreau în necunoscut.

Cu câteva luni în urmă, un străin asemănător a intrat într-un bar din Tres Arroyos din Argentina. Era neobișnuit de înalt și avea o privire dezamăgită. Clienții barului priveau cu mirare cum a intrat în toaleta bărbaților. Au trecut câteva minute și, pentru că nu mai ieșea, proprietarul s-a hotărât să verifice. Toaleta mică și fără fereastră a bărbaților era goală. Nu exista altă ieșire. Barmanul a chemat poliția locală și acestea a examinat vasul de toaletă cu minuțiozitate. Se pare că străinul de peste doi metri trăsese apa după el".

• • •

Scrisoarea următoare a apărut în publicația UFO Universe (număr nesigur):

„Revista dumneavoastră îmi place foarte mult. Vă mulțumesc pentru că o publicați. Eu am văzut OZN-uri și cred că o asemenea experiență te schimbă pentru totdeauna. În decembrie 1987 am plecat din aviația americană. Eram „specialist în securitate" în cadrul programului Air Force I. Eram însărcinat cu protejarea aparatelor de zbor, armelor și echipamentelor strict secrete. De asemenea, am asigurat paza armelor nucleare. Aveam postul la A.F.B. David Montana în Tucson, Arizona. În ianuarie 1987 participam la un curs de supraviețuire în deșert. Această zonă este cuprinsă între Indian Springs, Nevada, și Las Vegas. Este cunoscută sub denumirea de Silver Flag Alpha. Acolo se află un lanț muntos uriaș, dincolo de care este „Area 52",

numită și „Dreamland". Mi-am întrebat instructorul ce s-ar întâmpla dacă cineva ar trece culmea. Răspunsul a fost însoțit de o grimasă șireată: „Nimeni nu poate trece dincolo de creastă".

Într-o noapte, în jurul orei 3.00, stăteam în locuința mea, când deodată a apărut o lumină de dincolo de munți. A efectuat două salturi verticale și apoi a țâșnit spre cer cu o viteză incredibilă. Nu a făcut nici un fel de zgomot. După plecarea din Air Force, am stat în Tucson timp de 19 luni. În acest timp, cel mai bun prieten al meu din Air Force a primit ordine legate de „Area 52". I-am spus că ținem legătura. Într-o zi, m-a sunat și mi-a spus că NU-I PLĂCEA sarcina. L-am întrebat despre „Area 52" și mi-a răspuns că nu avea voie să dea informații. A menționat că postul său se afla la Nelli A.F.B., Nevada, și că era obligat să locuiască în afara bazei. A afirmat că un vehicul al Air Force îl lua și îl ducea în „Area 52", unde petrecea 48 de ore într-un complex subteran. După 48 de ore se întorcea în locuința sa pentru alte 48 de ore. L-am întrebat ce fel de lucruri văzuse. Mi-a spus doar să nu fiu surprins dacă într-o zi vom locui în spațiu. Apoi am vorbit despre lucruri obișnuite. CIUDAT este că nu am mai primit nici o veste de la el de atunci. Mă întreb dacă nu cumva Air Force pusese microfoane în apartamentul său?", Steve Blankenship, C.P. 1126, Somerset TX 78069".

• • •

Arma Secretă Avansată și Programul Spațial ale Germaniei Naziste au fost înființate la începutul anilor '40

și cuprindeau dezvoltarea „Flügelrad", sau a „Girlietei". Flügelrad era o farfurie zburătoare, primul mijloc de transport zburător cu decolare verticală conceput de naziști. Aripile (lamele) ce începeau din centrul navei ca niște spițe spre o bandă exterioară a unei roți erau rabatabile. Acesta era pretinsul „Model T" dintr-o întreagă serie următoare de modele de „discuri" sau „farfurii" germane. Desigur, o mare parte a programului era strict secretă chiar și pentru populația germană. Conform sursei „Samisdat Publications", organizație de extremă-dreaptă cu sediul la Toronto, Canada, naziștii într-adevăr au conceput și dezvoltat un asemenea tip de obiect zburător. De ce atunci acest lucru nu a devenit public după căderea Germaniei naziste? Deoarece, spun Samisdat și alții, odată cu terminarea războiului, câteva colonii de savanți germani au fost duse la o bază secretă în Antarctica sau în altă locație (versiunea pare a fi plauzibilă, dacă este luată în considerație), unde tehnologia secretă a „discului" a fost perfecționată. Din cauza lipsei dovezilor scrise că o astfel de operațiune a avut loc, noi nu putem confirma integral aceasta, dar poate în viitor vor apărea alte documente și atunci se va putea decide dacă aceste presupuneri sunt întemeiate sau nu.

De fapt, există probe care demonstrează că germanii explorau în secret regiunile polare chiar înainte de al Doilea Război Mondial. Poate aceasta ar putea să explice întâmplarea ciudată legată de călătoria fatală a căpitanului Charles Hall. Societatea Geografică

Americană consemnează faptul că, probabil, pe baza poveștilor despre regiunile neexplorate din cea mai nordică zonă (despre care circulau zvonuri cu privire la existența pământului „locuibil" probabil încălzit de vulcan - după o barieră mare de gheață), în 1870, Guvernul Statelor Unite a inițiat o expediție la Polul Nord, la cererea președintelui Grant. Expediția se deplasa cu Polaris, vaporul Stalelor Unite, sub conducerea căpitanului Charles Hall. Hall a murit pe parcursul călătoriei și a fost îngropat în zăpadă. Vaporul s-a întors. Dar acesta nu este sfârșitul poveștii.

Programul public TV „NOVA" a anunțat că în ultimii ani a fost găsit mormântul lui Hall. Au fost preluate si testate probe de păr și unghii. Aceste teste au arătat că Hall a murit din cauza otrăvirii lente! Și mai mult decât atât, în urma unei verificări de înscrieri, s-a dovedit că bucătarul (care ar fi fost perfect capabil de a administra otrava) ȘI șeful echipajului de pe vasul Polaris al SUA erau SPIONI GERMANI „OCULTIȘTI"!!! Oare era ceva ce încercau să ascundă germanii ocultiști la Polul Nord? Oricum ar fi, sunt suficiente dovezi că aceste expediții naziste secrete la Polul Nord s-au intensificat. Oare într-adevăr există aceste baze polare secrete? Doar timpul o să arate. Există multe dovezi că naziștii ERAU puternic implicați în lucruri oculte. Cercetătorul Jason Bishop (pseudonimul unui cercetător francez-american care a fost implicat timp de câțiva ani în cercetarea „interiorul Pământului") oferă următoarea informație la acest subiect:

„Toate grupurile oculte de naziști erau mai mult sau mai puțin legate de puternica și bine-organizata „Societate Teosofică", care adăuga un decor oriental și o terminologie hindusă la magia neo-păgână. Sau, mai degrabă, oferea o legătură între Vest și un anumit satanism oriental.

„Ocultismul nazist era un amestec de influențe și o gazdă ale unor societăți secrete interdependente, inclusiv Illuminati bavarezi (Bavaria, Germania)", Cavalerii Templieri, Cavalerii Teutoni, „sfântul" Vehm, „Zorii Aurii" (the Golden Dawn), Ordinul Rozicrucian, Societatea VRIL, Ordinul German (Germanenorden) și SOCIETATEA THULE (Thule Gesellschaft), ramura acesteia fondată la München în 1918. Thule era un grup nazist neo-gnostic ce a devenit un punct de concentrare pentru rădăcinile societăților secrete ale nazismului. Fondatorul grupului era baronul Rudolf von Sebottendorff (Rudolf Glauer), care a avut contact direct cu ordinele de dervișI și avea cunoștințe vaste în domeniul misticismului islamic, în special al sufismului în toate aspectele sale. El a avut, de asemenea, legături cu Hermann Pohl, liderul Ordinului german Walvater al Sfântului Graal.

Notă: Sebottendorff a scris „Înainte de venirea lui Hitler" în 1933, în care menționa afilierea ocultă a conducerii naziste (Mișcarea Național Socialistă). Regimul nazist a suprimat și a distrus această carte, deoarece informațiile nu erau destinate publicului (german).

Se crede că Detrich Eckart, membrul societății Thule, l-a inițiat pe Hitler în multe mistere oculte cu ajutorul drogurilor psihedelice. Cel mai proeminent membru al Societății VRIL era Karl Haushofer, un confident apropiat a lui Hitler, Hess și Rosenburg.

Alfred Rosenberg și Adolf Hitler erau înșiși membri ai Societății Thule. La fel și Rudolf Hess! Citiți Sulița destinului (pentru informații adiționale), de Trevor Ravenscroft, și Ocultul și Cel de-al Treilea Reich, de Jean-Michel Angebert. Aceștia erau tipul de oameni care erau responsabili cu programul nazist secret al „discului zburător". Unul dintre oamenii de știință implicați în proiectele de început ale „farfuriilor" naziste era Victor Schauberger, care a fost adus în America după război și despre care se vehiculau zvonuri că ar fi lucrat în Texas pentru guvernul Statelor Unite într-un proiect strict secret despre „discul zburător" până la moartea sa, în 1958. Se spune că unele prototipuri pe care guvernul le dezvoltă la momentul actual sunt atât de avansate (în ceea ce privește propulsia etc.) față de modelele lui Schauberger, precum este naveta spațială Space Shuttle față de biplan. „Samisdaf" oferă informații precum că Schauberger ar fi fost considerat „Einsteinul" aeronauticii al timpului său, dar totuși nu era nici pe aproape de cunoscut ca vestitul savant evreu.

Se presupune că Schauberger a conceput și dezvoltat câteva prototipuri ale navelor spațiale de formă discoidală, care funcționau pe baza următoarelor principii:

MODEL I - Cel mai tradiţional design, conform conceptelor actuale. Era utilat cu motor de rachetă Walter şi era dirijată de o cârmă obişnuită.

MODEL II - o îmbunătăţire faţă de Modelul I, cu o schimbare radicală: o „aripă rotativă" special proiectată pentru a stabiliza şi a dirija aeronava. Acest model dispunea de o manevrabilitate mai mare şi era mai rapid.

MODEL III - extrem de rapid, ce utilizează un sistem de propulsie cu jet în vid, capabil să atingă viteza de peste 6.000 de kilometri pe oră. Amestecul de combustibil producea urme de vapori, un miros acru şi câteodată flăcări şi scântei. Sistemul de propulsie al navei producea sunete înalte şi ascuţite. Nava era capabilă de o accelerare uimitoare sau de planare fixă. Putea urca şi vira brusc şi deseori speria observatoul cu bubuituri sonice puternice în timp ce accelera peste bariera de sunet. Acest model era echipat cu un mecanism telescopic de aterizare.

Succesorul MODELULUI III, fiind încă în stadiul de planificare pe la mijlocul anilor '40, utiliza câmpul magnetic al Pământului pentru sistemul său de propulsie.

MODELELE LUI SCHAUBERGER Utilizând sistemele originale de propulsie cu efectul de implozie, discurile naziste nu emiteau nici un sunet. Acestea erau fără flacără, inodore şi fără fum, dar acoperirea exterioară a navei, compusă dintr-un aliaj secret numit „impervium", pulsa straniu cu diferite culori ale curcubeului în timp ce nava accelera prin cer, la viteze mai mari de 10.000 de kilometri pe oră. Fiind extrem de manevrabile, aceste discuri naziste, numite şi „Foo-Fighters" de către echipajele bombardierelor

aliate, puteau să-şi schimbe altitudinea şi direcţia cu o bruschete surprinzătoare (vezi: Expediţiile polare secrete ale naziştilor; OZN-uri, armele sectrete ale naziştilor?; Acoperirea secretă a OZN-urilor de către CIA si KGB şi Teoria antarctică. Broşuri disponibile la Samisdat Publishers, Str. Carlton, 206, Toronto, Ont., M5A 2L1 CANADA)".

Manly P. Hall, Suveran Mare Inspector General şi Mason de gradul 33, face următoarele afirmaţii autocontradictorii şi totuşi revelatoare în cartea sa Cheile pierdute ale Francmasoneriei (1976, pp. 48, 64):

„Un discipol adevărat al Masoneriei vechi a renunţat definitiv la cultul personalităţii... Acesta nu se va închina înaintea altarului într-un templu, moschee, catedrală sau pagodă. Nici un Mason adevărat nu poate fi limitat. Energiile efervescente ale lui LUCIFER sunt în mâinile sale şi, înainte ca să poată păşi mai departe şi în sus, el trebuie să demontreze abilitatea de a aplica în mod corespunzător aceste energii".

Articolul ce urmează, intitulat „Omul-baltag al CIA, cel mai mare traficant de arme al lumii, l-a întemniţat pe Lindon LaRouche" (C.P. 961, Leesburg, VA 22075):

„Judecătorul federal Albert V. Bryan Jr., care l-a condamnat la închisoare pe liderul opoziţiei SUA, Lyndon LaRouche, şi încă şase asociaţi pe baza unor pretinse acuzaţii de „conspiraţie", este un asasin profesionist pentru CIA şi un operator-cheie în cel mai mare trafic de arme în lume. Bryan a organizat şi

finanțat personal cel mai mare traficant de arme privat, Interarms, ce reprezenta o prioritate comună pentru serviciile secrete britanice și pentru Agenția Centrală de Informații (CIA).

Între 10 și 25 de milioane de persoane au fost ucise cu puști, mitraliere și explozibil furnizate de organizația lui Bryan pe parcursul a 30 de ani în războaie, revoluții și terorism. Interarms gestionează acum aproximativ 90% din traficul privat de armament din lume. (Notă: Multe din aceste arme au fost vândute țărilor lumii a treia și dictatorilor pe care CIA dorea să-i facă să lupte contra altor țări ale lumii a treia și dictatori pe care CIA nu-i agrea sau să facă marionete pentru a răsturna dictatorii din acele state - marionetele CIA, care s-au dovedit a fi mult mai periculoase în sine decât dictatorii aceia.

Din nefericire, politica stupidă de implicare în afacerile interne ale unei națiuni s-a întors împotriva SUA, care a fost nevoită să se confrunte cu state precum Iran, Irak și atât de multe alte țări ce au fost înarmate de către CIA și asupra cărora CIA a pierdut controlul.

Aceste politici au cauzat mult haos în aceste țări prin dezechilibrarea balanței naturale a puterilor și acest fapt vine să demonstreze că polica de intervenție a eșuat să aducă pace și prosperitate în practic toate cazurile. Chiar și dacă Statele Unite sprijină aceste țări ca fiind state cu bunăstare, acestea vor trebui într-un final să-și rezolve singure problemele. Dar totuși există multe probe care demonstrează că CIA și colegii săi

traficanți de moarte știau exact ce făceau și, de fapt, lucrau pentru cei care făceau ca aceste state ale lumii a treia să fie dependente de intrigi prin instigare la haos, împrumuturi cu dobândă mare etc. Statele care pot proceda astfel au o obligație morală să ajute statele care suferă din punct de vedere economic să se ajute pe sine însele. Dar atunci când ONU crede că în mâinile sale este puterea politică supremă globală și că toate națiunile trebuie să i se supună din punct de vedere politic și să supună armatelor unei forțe polițienești mondiale pentru a interveni împotriva monștrilor pe care ei înșiși i-au creat, atunci ceva este sigur în neregulă!).

În 1988, judecătorul Albert V. Bryan Jr. a fost ales de către procurorii care îl aveau drept țintă pe LaRouche, deoarece Bryan este în centrul unui sistem de spionaj multiguvernamental condus de anglo-americanii cu „sânge albastru". În calitate de asasin plătit al CIA, aflat în post federal din 1972, judecătorul Bryan este nevoit să protejeze proiectele criminale ale acelui sistem de spionaj, fără a-i păsa de lege.

În timpul procesului lui LaRouche cu calea ferată din 1988, Bryan a interzis orice mențiune despre fișierele clasificate ale lui LaRouche, acestea fiind declarate sub jurisdicția vicepreședintelui George Bush și care erau dovada nevinovăției lui LaRouche. Directiva a 3-a a Deciziei Securității Naționale l-a împuternicit pe vicepreședinte să fie șeful tuturor operațiunilor sub acoperire și al tuturor serviciilor de spionaj. Ordinul Executiv 12.333 permitea hărțuirea și urmărirea penală

a „inamicilor" aleşi, chiar şi dacă nu aveau motive de a fi persecutaţi din punct de vedere legal.

În calitate de preşedinte, George Bush deţinea controlul asupra eliberării potenţiale a dosarelor.

Albert V. Bryan Jr. a fondat compania Interarms la mijlocul anilor '50, în coordonare cu Washington Post, CIA şi Ministerul Apărării al Marii Britanii. Sam Cummings, directorul oficial al Interarms, a fost angajat de CIA pe o perioadă de câţiva ani în calitate de traficant de arme în Europa şi America Centrală, până la venirea lui în Alexandria, Virginia, în 1955.

Pentru a pune pe roate cea mai mare companie a operaţiunilor de trafic de arme sub acoperire, finanţarea trecea printr-o bancă din Alexandria, care era, din 1864, proprietatea lui Bryan, a familiei acestuia şi a unor prieteni apropiaţi. Albert V. Bryan Jr. era coproprietarul, directorul şi avocatul băncii când Banca Naţională First şi Citizen's a Alexandriei a înfiinţat Interarms.

Banca lui Bryan a investit bani pentru a cumpăra o jumătate de milion de puşti din Argentina şi încă mai mulţi bani pentru a cumpăra arme de la Ministerul de Război al Marii Britanii.

Cummings stoca armamentul în depozitele oferite de corporaţia Robinson Terminal Warehouse, al cărei avocat era Albert V. Bryan Jr. şi Clarence Robinson era preşedintele. Pentru o gestionare mai bună, Robinson a fost numit preşedinte al băncii familiei Bryan în 1957. Sute de mii de arme provin din Europa pe bărci care, de obicei, transportă ziarele pentru Washington Post.

Depozitul lui Robinson se ocupa de aprovizionarea cu hârtie pentru Washington Post din 1939. Katherine Graham, directorul Post, a cumpărat mai târziu compania Robinson pentru a controla eventualele scurgeri periculoase de informatie despre istoria de coşmar a acestei firme.

Bryan asigura finanţare din ce în ce mai consistentă pentru Interarms. Bryan şi Robinson furnizau din ce în ce mai mult finanţe pentru Interarms. Bryan şi Robinson aveau grijă de asigurarea cu spaţiu pe care urmau să se construiască noile depozite ale companiei de armament. Banca lui Bryan a ales primul preşedinte al Interarms şi a organizat un departament al vânzării de pistoale cu amănuntul, „Hunter"s Lodge". (Loja Vânătorului). (Este ciudat faptul că lobby-ul socialist anti-armă a scăpat din vedere cel mai periculos dăunător al sistemului de control al armelor de foc in timpul atacurilor asupra proprietăţii private de armament.)

„CASTRO, GADDAFI ŞI SINUCIDERILE" primul proiect al întreprinderii lui Bryan - consta în ÎNARMAREA revoluţionarului cubanez Fidel Castro. Camioanele Agenţiei pentru Dezvoltare Internaţională luau arme de calibru mic, puşti, mitraliere şi muniţie din Alexandria, şi le transportau către baza forţelor aeriene Andrews în Maryland pentru a fi ulterior transportate către America Centrală şi de Sud, pentru livrarea nedetectabilă către forţele lui Castro. După ce Castro a preluat puterea, Interarms a început să înarmeze deschis guvernul acestuia. Apoi, CIA s-a întors împotriva lui Castro şi

Interarms a înarmat cubanezii exilați pentru invazia de mântuială a Golfului Porcilor.

Compania Interarms a lui Bryan a înarmat liderul libian Muammar Gaddafi pe parcursul perioadei în care anglo-americanii au sprijinit revoluția lui Gaddafi. În timp ce George Bush era directorul CIA în 1976-1977, angajații CIA conduși de Edwin Wilson antrenau și înarmau teroriștii și asasinii lui Gaddafi din America de Nord, Europa și Virginia.

Frank Terpil, membru CIA, un furnizor principal al lui Gaddafi, a fost arestat în urma raidurilor asupra afacerilor cu armament cu compania Interarms a lui Albert Bryan în Anglia. CIA a susținut că operațiunea Gaddafi a fost nesancționată; ACUM, Gaddafi era ca și Hitler (care era fără îndoială încă un dictator care a fost adus la putere de același tip de manipulatori). Judecătorul traficant de arme Albert V. Bryan Jr. a aranjat părțile-cheie ale cazului lui Frank Terpil ca să țină lucrurile sub control.

Apoi, Waldo Dubberstein, alt colaborator CIA, arestat în cazul Willson-Terpil, a declarat că acționa LA COMANDA CIA. El a fost împușcat mortal, un „suicid", așa a urmat să apară în instanța lui Bryan. Omul CIA, Larry Tu-Wai Chin, arestat pentru divulgare de secrete comuniștilor chinezi, a spus că acționa în numele politicii Kissinger-Bush și că mărturia lui (proprie) era falsă. Judecătorul Bryan a declarat „mărturia" ca fiind legală. Chin a fost condamnat și înainte de anunțarea sentinței a fost GĂSIT MORT în celula sa: o pungă de

plastic legată strâns peste capul lui - o „sinucidere". CUM BRITANICII DESFĂȘOARĂ ACESTE PROIECTE. Cele mai murdare proiecte ale lumii se desfășoară prin intermediul băncilor private și al celor mai importante companii private din Alexandria, Virginia, sub supravegherea directă a (Imperiului) britanicilor. Agențiile de spionaj coordonează totul prin intermediul familiei lui Albert Bryan și al unui grup de colegi episcopalieni, francmasoni, avocați și directori de bănci de-ai lui. Acolo sunt două instituții care conduc - Biserica Episcopală a lui Cristos și Templul MASONIC National Memorial „George Washington"; amândouă supuse monarhiei britanice. (Notă: La fel cum Roma este sediul mondial al lojei iezuite și Vaticanul este o națiune suverană în cadrul națiunii Italiei; Londra - de asemenea o „suveranitate" independentă în cadrul insulelor britanice este și sediul mondial al lojei MASONICE. Conform mai multor surse, atât IEZUIȚII, cât și organizațiile MASONICE, ambele ascunzând sub un fumir simulat de așa-numit „creștinism" și ambele FIIND APARENT în conflict la nivel inferior, au totuși o cooperare activă la cele mai „înalte" nivele).

Când tatăl judecătorului Bryan era MASON și un sacristan în 1937, Biserica lui Cristos a reluat în detaliu încoronarea suveranului lor, regele George al VI-lea. Viitorul președinte al băncii familiei Bryan a jucat rolul ducelui de Kent, un lider masonic PRO-HITLERIST. La serviciul divin al lui Winston Churchill și Roosevelt din 1942 din Biserica lui Cristos erau luate măsuri stricte

de securitate (Acelaşi Winston Churchil şi posibil şi Frank Roosevelt care nu au avertizat flota militară a SUA despre invazia iminentă asupra Pearl Harbor, invazie despre care monarhia britanică a ştiut cu cel puţin o lună înainte, dar a ţinut-o secret pentru a putea implica America în cel de-al Doilea Război Mondial). Însă membrii adunării nu au fost verificaţi. Aşa cum a spus un sacristan: „Noi nu i-am lăsat să ne verifice - NOI SUNTEM AMERICANI".

Clarence Robinson a făcut o avere din furnizarea cimentului pentru construcţia templului masonic gigant din Alexandria. Acesta este sediul de operare al francmasoneriei „albe" din America de Nord - ei consideră lojele rasei negroide ca fiind nelegitime. Mesajul RASIAL este afişat cu curaj pe pereţii foaierului companiei Interarms a lui Bryan: desene cu soldaţi ai Confederaţiei, având asupra lor arme furnizate de traficanţii de arme britanici pentru rebeliunea sclavilor din 1861. INSTANŢA SPIONILOR. Din 1979 până în 1986, judecătorul Albert V. Bryan a lucrat în Curtea secretă de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii Străine, condusă de Departamentul de Justiţie. Bryan a oferit garanţii serviciilor secrete, legalizând interceptările telefonice şi poştale pe teritoriul SUA.

Bryan era un participant secret direct împreună cu agenţiile executive, care au recunoscut spionajul ilegal şi hărţuirea mişcării politice a lui LaRouche încă cel puţin din 1968. După raidul a aproximativ 400 de poliţişti la oficiile editurii afiliate lui LaRouche în 1986, judecătorul

Bryan a decis că guvernul ar putea întrerupe în mod legal, printr-un „faliment forțat", publicațiile mișcării lui LaRouche. Apoi au fost închiși aliații politici ai lui LaRouche pentru neachitarea datoriilor, interzicând menționarea rolului sau propriu în blocarea activității mijloacelor de întreținere a mișcării.

Bryan a ascuns dovezile a celor 20 de ani de hărțuire împotriva contribuabililor de către agențiile de spionaj în proiectele murdare și criminale în care Bryan însuși era implicat.

Curtea de justiție a lui Albert V. Bryan Jr. este bine cunoscută sub numele de „registru de rachete". Acest lucru se referă la viteza cu care este distrus inculpatul. Dar la doar câteva blocuri distanță este relevant sensul grav al acestei fraze - la depozitul bine păzit al proiectului de omor în masă al judecătorului Bryan, Interarms".

• • •

În iunie 1955, revista **Look** a lansat următoarele informații:

„... Conturi persistente și destul de credibile susțin că SRL A.V. Roe, Canada, un producător canadian de aeronave, timp de 2 ani (adică din 1953) a avut un proiect de disc în curs de dezvoltare. Raportul spune că proiectul a fost abandonat de către guvernul canadian din cauză că lansarea în aer a unui prototip ar fi costat mai mult de 75 milioane de dolari. Angajații companiei mențin o tăcere confuză cu privire la toată chestia aceasta. Ei nu pot nega că proiectul a fost abandonat, deoarece ei nu au anunțat niciodată ca acesta ar fi început (și , de fapt,

niște surse susțin că a fost dezvoltat un model de disc zburător denumit „AVRO DISK", cu toate că nu a fost făcută public nici o informație privitoare la ce ar fi dus acest proiect). Forțele noastre aeriene nu oferă nici un comentariu.

La o întâlnire recentă a inginerilor, a fost menționat faptul că, în timp ce proiectele de discuri sau sfere zburătoare AR PUTEA fi pur ipotetice, noile probleme ale apărării aeriene stabilesc noi cerințe pentru capacitățile aeronavelor, care par a fi îndeplinite ideal de către navele discuri... Una din problemele stabilite recent de către Benjamin Kelsey, general de brigadă și director-adjunct de cercetare și dezvoltare al Forțelor Aeriene, este: „Astăzi, avioanele consumă prea mult timp mărind viteza pe teren și nu petrec îndeajuns timp zburând". „Luptătorii de azi, menționează el, au nevoie de piste extrem de lungi și există doar câteva care sunt îndeajuns de lungi. Acestea din urmă și concentrarea de avioane care le folosesc reprezintă o țintă perfectă pentru o bombă atomică. Cu o singură lovitură, inamicul ar putea distruge o parte substanțială a apărării noastre aeriene.

Avioanele care ar putea decola vertical nu ar avea nevoie de piste lungi, care costă milioane de dolari. Ele ar putea fi dispersate pe scară largă și în condiții de siguranță. În această țară au fost descoperite patru nave cu decolare verticală (fără îndoială că, în present, acest număr a crescut în mod dramatic). Toate, cu excepția uneia, sunt modificări ale proiectelor convenționale de

avion. Încă nici un model nu are performanța de care ar fi capabilă o farfurie zburătoare adevărată.

La întrebarea *„Care sunt cerințele pentru o navă de apărare adevărată?"*, avem următoarele:

1. *capacitatea de decolare și aterizare verticală;*
2. *viteză mai mare de 2 Mach (mai mult de 1.500 mile pe oră);*
3. *o rată ridicată de urcare;*
4. *manevrabilitate excelentă;*
5. *armament greu;*
6. *capacitatea de a opera la înălțimi de 18.240 metri (60.000 de picioare)...(așa o navă ar putea include) un echipaj de o singură persoană, poziționat într-un balon de sticlă, care ar putea oferi o vizibilitate excelentă. Poziția predispusă a pilotului nu numai că (ar permite) o raționalizare îmbunătățită, dar și ar permite pilotului să reziste la accelerații mari și viraje rapide (conform unor opinii, forma discoidală s-ar putea comporta ca și o paletă și astfel „aripile" nu ar mai fi necesare).*

Proiectul are în vedere utilizarea de tunuri, rachete și proiectile ghidate. Armamentul exact va fi în funcție de misiune. Ținta va fi urmărită de radar și atacul propriu-zis va fi realizat în mod electronic, la fel ca în cazul unor interceptoare care sunt acum în funcțiune... Aeroporturile viitoare construite pentru farfurii zburătoare cu decolare verticală nu vor avea

nevoie de multe piste de decolare nesigure de care au nevoie navele actuale. Întreaga operațiune ar putea fi executată subteran. Tuneluri cu coloane de decolare amplasate sub pământ, înzestrate cu spații de întreținere, spații pentru combustibil și pentru echipaj, ar fi un adăpost antiaerian sigur pentru un escadron de farfurii zburătoare. Coloanele ar fi închise după decolare, pentru camuflaj și protecție.

• • •

În cartea sa despre OZN-uri De unde vin acestea? (Where Do They Come From?) (Ed. Mcdonald &Co., Londra, Anglia, 1984, pag. 16-17), Peter Brookesmith discută pe baza unei istorii a unui savant german implicat în proiectele strict secrete ale farfuriilor zburătoare naziste. Cu referire la acest om de știință, Rudolph Schriever, Brookesmith dezvăluie:

„Discul zburător" al acestuia este gata pentru testare la începutul anului 1945, dar odată cu înaintarea Aliaților în Germania, testarea a fost anulată, aparatul, distrus, iar documentele sale complete pierdute sau furate în haosul retragerii naziste (aceasta este varianta oficială a „poveștii").

Schriever a murit în scurt timp după aceste dezvăluiri, convins până la urmă că urmărirea OZN-urilor după sfârșitul războiului au fost dovada că ideile lui incipiente au fost dezvoltate în continuare, dând rezultate de succes. Dar ce erau acei Foo Fighters? Un autor italian, Renato Vasco, a propus o identificare a acestui termen în cartea sa publicată prima dată în

1968. Potrivit lui, foo fighter era, de fapt, FEUERBALL (Bolid)-ul german, pentru prima oară construit într-o instituție aeronautică din Wiener Neustadt. Nava era o ambarcațiune zburătoare plată, alimentată de un turboreactor. Aceasta a fost folosită în timpul perioadelor de la sfârșitul războiului atât ca un dispozitiv antiradar, cât și ca armă psihologică de perturbare a piloților Aliați. Vasco spune:

„Aureola de foc din jurul perimetrului acesteia - cauzată de un bogat amestec de combustibili - și aditivii chimici care întrerupeau fluxul de energie electrică prin supraionizarea atmosferei în apropierea locului, în general în jurul aripilor sau a suprafețelor cozii, expunea radarul H2S de pe avion acțiunii unor câmpuri electrostatice și impulsuri electromagnetice puternice".

Vesco susține, de asemenea, că principiile de bază ale FEUERBALL-ului au fost ulterior aplicate la o „navă aeriană circular simetrică" mult mai mare, cunoscută sub denumirea de KUGELBLITZ (Minge de Fulger), care putea avansa vertical datorită propulsiei jet.

Din moment ce nici britanicii, nici americanii, nici rușii cel mai probabil că nu vor fi dispuși să dezvăluie vreodată ce anume a fost descoperit în fabricile secrete ale Germaniei naziste, merită remarcat faptul că, în 1945, Sir Roy Feddon, liderul unei misiuni tehnice în Germania din partea Ministerului britanic al Producției de Aeronave, a declarat:

„Am văzut destul de multe proiecte de-ale lor și planuri de producție ca să înțeleg că, dacă ei ar fi reușit să prelungească războiul cu câteva luni, ne-am fi confruntat cu o serie de evoluții totalmente noi și mortale în domeniul războiului aerian". (Existența unei „societăți secrete" de ozenauți neonaziști este încă discutabilă, dar acest lucru, precum și amenințarea de către anumite grupuri „străine" pot explica secretul, cercetările și dezvoltările aproape fanatice în ceea ce privește anumite proiecte guvernamentale de „farfurii" din America.) În 1956, căpitanul, apoi șeful Proiectului Cartea Albastră a forțelor aeriene a SUA, Edward J. Ruppelt, a fost în măsură să precizeze:

„Când s-a terminat cel de-al Doilea Război Mondial, germanii aveau în curs de dezvoltare mai multe tipuri de nave aeriene și proiectile ghidate. Majoritatea dintre acestea erau în etapele preliminare, dar acestea erau unicele nave cunoscute care ar fi putut vreodată să se apropie de performanțele obiectelor raportate de observatorii de OZN-uri". (Notă: totuși, trebuie să recunoaștem că chiar și dacă unele vehicule aeriene ale naziștilor ar putea fi fost sursa unor observări de OZN-uri, astfel de evenimente au avut loc cu mult înainte de Al Doilea Război Mondial.)

PROIECTELE POST-RĂZBOI DE FARFURII: Primele dovezi concrete ale proiectelor de construcție a farfuriilor zburătoare de după război au venit în 1954. Guvernul canadian a anunțat faptul că OZN-ul enorm văzut deasupra Albuquerque, New Mexico, în 1951,

era similar celui pe care a încercat să-l construiască la scurt timp după război. Din cauza lipsei de tehnologii avansate, canadienii au cedat proiectul Statelor Unite. Au fost găsite şi alte dovezi ale implicării SUA în proiectele de farfurii zburătoare, ca de exemplu nava aeriană flying flapjack (Clătita Zburătoare). Flying flapjack, de asemenea cunoscută sub denumirea de Cambula Marină, era o navă aeriană circulară, al cărei proiect a fost început în timpul celui de-al Doilea Război Modial. De ceea ce avea nevoie marina foarte mult era un avion care ar putea avansa vertical pentru a putea decola de pe portavioane şi care ar putea să zboare la o viteză mică, de 55 km/h.

Până la începutul anilor '50, se cunoşteau puţine lucruri despre aparat, la scurt timp după ce forţele aeriene ale SUA au încheiat ancheta asupra OZN-urilor, proiectul Grudge (precursorul proiectului Blue Book). CA O ÎNCERCARE de a arăta că OZN-urile nu mai meritau investigaţii ulterioare (vorbind „oficial"), forţele aeriene au lansat fotografii şi informaţii vagi despre flying flapjack.

Aparent, din cauză că aeronava nu avea aripi, stabilitatea redusă a prezentat probleme. Un model ulterior, denumit XF-5-U-I, a rezolvat această problemă şi se zvonea că are peste 30 de metri în diametru şi că avea duzele-jet asemănătoare cu „ferestrele stălucitoare" ale multor OZN-uri, aranjate pe janta acestuia. Acesta a fost construit în trei straturi, stratul central fiind ceva mai gros decât celelalte două. Deoarece viteza şi

manevrabilitatea farfuriei erau controlate de puterea şi înclinarea duzelelor jet separate, nu erau eleroane, cârme sau alte suprafeţe proeminente. Aparatul era remarcabil de asemănător cu unele dintre cele raportate de martorii OZN. Cercetări asupra aeronavelor în formă de farfurie nu s-au oprit la modelul XF-5-U-I. Pe 11 februarie 1953, Toronto „STAR" a declarat că se dezvolta un nou model de farfurie zburătoare la fabrica AVRO-Canada din Malton, Ontario. Pe 16 februarie, ministrul producţiei de apărare a informat Camera Comunelor din Canada că Avro-Canada lucrează la un model-machetă de farfurie zburătoare, capabilă să zboare cu 2.400 km/h şi să avanseze vertical. Apoi, preşedintele Avro-Canada a enunţat în „ŞTIRILE AVRO" că prototipul în construcţie este ATÂT DE REVOLUŢIONAR, ÎNCÂT LE-AR FACE PE TOATE CELELALTE FORME DE NAVE AERIENE SUPERSONICE SĂ FIE DEPĂŞITE. Numele oficial al navei era Avro Car (Maşina Avro).

Dar până în 1960 s-a pretins OFICIAL că proiectul a fost abandonat. „Prototipul" farfuriei zburătoare Avro se află acum în muzeul forţelor aeriene ale SUA din Fort Eustis, Virginia. Guvernele Canadei şi Statelor Unite au insistat asupra faptului că ele nu mai sunt implicate în proiecte de construcţie a farfuriilor zburătoare.

Şi totuşi este aceasta adevărat? Posibilitatea ca guvernele canadian, american sau sovietic să fi continuat lucrul asupra navelor aeriene discoidale supersonice şi foarte avansate oricum rămâne. Oamenii direct implicaţi în proiecte, înţelegând imposibilitatea

testării navelor în condiții de deplin secret, probabil au optat pentru a crea o perdea de fum și confuzie, zvon și umilire sistematică a observatorilor de OZN, asigurându-se astfel că își pot testa navele cu impunitate.

Dar ar putea oare aceste aparate făcute de mâna omului să aibă astfel de performanțe remarcabile?

Trebuie doar să reflectăm asupra inovațiilor științei și tehnologiei contemporane - nava aeriană de tip jet, rachete spațiale, sateliți de recunoaștere, arme cu fascicul pulsatile - și apoi rețineți că astfel de miracole sunt doar un vârf de aisberg, și tot ce se întâmplă în spatele gardurilor păzite ale unităților noastre militare și științifice strict secrete este, probabil, cu zeci de ani mai înaintat decât acestea. Atunci devine mai ușor să spui „da". „Brookesmith se referă, de asemenea, și la dr. Meine, un alt savant german implicat în proiectele de „farfurii". „Farfuria" construită de el era aproape gata de utilizare în 1945, când fabricile de la Praga au fost invadate de către Aliați".

• • •

În cartea lor America"s Ancient Civilizations (Civilizațiile americane antice), A. Hyatt Verrill și Ruth Verrill fac referire la cele „șapte peșteri" legendare din tradiția aztecă despre care se credea că se aflau undeva în nordul imperiului mexican (pag. 94). Alte surse sugerează că „cele șapte peșteri" se află sub un lanț muntos alăturat „Mării Salton" din sudul Californiei, dinspre care martorii relatează că ar fi auzit alunecări ocazionale de roci. Totuși, autorii sugerează o altă

locație posibilă a influenței aztece, și anume în Utah. Aici, mai ales în sud, există multe legende legate de „peșteri străvechi ale comorilor" pe care civilizațiile antice le-ar fi folosit:

„De asemenea, există indicii ale prezenței acestor oameni străvechi în apropiere de Kanab, Utah, nu departe de granița cu Arizona. Aici se află șapte munți deosebiți, care se ridică dintr-o regiune ce în trecut era în mod clar mlăștinoasă și apar o mulțime de siluete de rațe sculptate în piatră. În fruntea acestora se află o scară cioplită în rocă vulcanică.

Aproape de vârf se deosebește o culme albă, iar la baza acesteia găsim o deschizătură sau o intrare într-un tunel având dimensiunile de 5 pe 4 metri, care a fost închisă cu pietre și un tip de ciment din pământ și tulpini de iarbă rezistente, în mod evident luate dintr-un teren mlăștinos. În interiorul tunelului, care se întinde câteva sute de metri în interiorul muntelui, se găseau cărbuni, oase de căprioară și iepure și alte dovezi ale locuirii de către oameni.

„În vecinătate se află peșteri și canaluri sau canioane înguste, iar în unele dintre acestea găsim rămășițele fragile ale unor case străvechi ce au aparținut unor locuitori ai stâncilor. Acestea se potrivesc din aproape toate punctele de vedere cu legendarul CHICO-MOZTOC sau „Locul celor Șapte peșteri"; sintagma ar putea fi tradusă ca „Locul peșterilor" sau „ Locul canioanelor"".

În cartea Exploring American Caves (În explorarea peșterilor americane; istoria, geologia, învățăturile și locația acestora) se afirmă:

„... Există posibilitatea ca un sistem uriaș de grote interconectat și plin cu apă să se extindă dinspre Kentucky înspre vest, sub râurile Ohio și Mississippi? Cei care nu au găsit o altă explicație pentru răspândirea considerabilă a varietății de pești albi, orbi, au sugerat această ipoteză.

... Carlsbad este în general considerată a fi cea mai adâncă (începând din 1992, Lechuguilla, adiacentă peșterilor Carlsbad, este oficial cea mai adâncă) și cel puțin un geolog este de părere că este probabil ca unul sau mai multe niveluri să existe DEDESUBTUL adâncimii de 335 de metri la care s-a ajuns.

Meteorologii sunt fascinați de problemele puse de încercarea de a explica mișcarea aerului în unele dintre pasajele subterane. Spre exemplu, nimeni nu a reușit să explice fenomenul observat pentru prima dată de speologul veteran Burton Faust într-o peșteră din apropiere de Burnsville, Virginia. Într-o zi, în timp ce aștepta ieșirea unor speologi la gura unui tunel îngust, Faust a observat că aerul de deasupra sa se mișca în mod straniu. A aprins o lumânare și a privit cum flacăra se apleca într-o anumită direcție. Și-a aprins o țigară. Fumul a plutit în interiorul tunelului, apoi înapoi înspre ieșire și s-a oprit din nou. Lumea era martora fenomenului asemănător respirației, dar aplicat peșterilor. Peștera respectivă a devenit cunoscută ca Breathing Cave

(Peştera care repiră). Numeroşi observatori au verificat spusele lui Faust. Fenomenul dura cam opt minute, uneori mai mult, dar peştera „respira" şi încă o mai face. Nimeni nu poate explica de ce. ... Au existat şi alte fenomene stranii cauzate de aerul din adâncimea peşterilor... Tradiţia spune că aerul din peşteri este periculos - sau că se poate întâmpla să nu existe destul aer pentru a permite respiraţia. Speologii ştiu că nu e aşa. Ei sunt conştienţi că aerul din peşteri este perfect pentru cei care suferă de febra fânului, aerul subteran nefiind contaminat cu polen sau praf decât în cazul în care este tulburat de om.

Totuşi, din când în când, au existat relatări cum că în unele peşteri s-ar afla aer dăunător, oamenii au acuzat simptome ce indicau lipsa oxigenului. Nivelul oxigenului s-a dovedit a fi normal în aproape toate peşterile în care au fost efectuate examinări ştiinţifice. Pe de altă parte, există anumite situaţii care ne pot duce cu gândul la aer dăunător. ...Din gura peşterii Kiser aflată în Texas, între Fredericksburg şi Mason, se scurge un FLUX CONTINUU de dioxid de carbon. Sursa acestui gaz nu a fost încă descoperită. Numai trei persoane au încercat să o exploreze cu ajutorul măştilor şi tuburilor de oxigen, dar chiar şi aşa, aproape şi-au găsit moartea".

• • •

În numărul din septembrie 1958 al revistei *„Fate"* se afirma (pag. 16-17):

„Thor Heyerdahl, marinarul plutaş din Pacific (din expediţia cu pluta Kon-liki) care a petrecut o perioadă

lungă de timp în Insula Paștelui, intervievat de curând în Londra, nu era la curent cu realizările lui Barthel.

Heyerdahl a publicat o carte intitulată „AKU-AKU" în care își reia speculațiile despre America de Sud. De asemenea, el susține că pe Insula Paștelui au existat cel puțin trei culturi succesive.

El dezvăluie că locuitorii insulei cărora le câștigase încrederea l-au dus prin puțuri înfricoșător de înguste în peșteri secrete. Depozitate aici erau sculpturi foarte diferite de cele care aduseseră insulei faima mondială.

O ipoteză susține că autorii statuilor timpurii au fost cuceriți de cei care le-au ridicat pe următoarele. Iar acești oameni și statuile lor au fost, la rândul lor, doborâți de alții".

Capitolul 6

Porți dimensionale, orașe subterane, simboluri secrete și abuz ritualic

Valea Morții din California și regiunea deșertului Mojave au fost locurile în care au fost surprinse numeroase apariții ale OZN-urilor în trecut. Unii le consideră nici mai mult, nici mai puțin decât portaluri către o altă lume. De fapt, indienii din tribul panamint povestesc despre membrii unei rase asemenea celor de origine greacă sau egipteană, ce purtau robe albe și care aveau părul negru și lung, ținut pe spate cu ajutorul unei banderole, care au sosit în urmă cu mii de ani în această regiune, vâslind în niște vasuri mari.

Membri tribului paiute spun că pe vremea când Valea Morții încă făcea parte dintr-o mare din interiorul uscatului, legată de Oceanul Pacific prin golful californian, poporul havmu-suv a descoperit un sistem de peșteri subterane în Munții Panamint, adiacenți Văii Morții, iar în aceste peșteri imense și-au format civilizația.

Legenda spune că acest popor străvechi străbătea drumul dus-întors de pe vasele lor maritime către țărmul subteran trecând prin niște „chei" sau „porți" mari plasate la înălțime, pe versantul estic al Munților

Panamint. Cu toate acestea, odată cu trecerea secolelor, până la urmă lacul a secat și a dispărut și, prin urmare, aceștia au dezvoltat noi metode de a ajunge pe lumea cealaltă. Tribul Paiute spune că acest lucru a început cu demararea lucrărilor la argintiile lor „canoe zburătoare". Nu se știe precis dacă există vreo legătură cu următoarea relatare, dar în 1905 s-a observat „zborul unei aeronave" de-a lungul teritoriului Californiei de sud. Pe data de 2 august 1905, J.A. Jackson, „un locuitor foarte cunoscut al orașului Silshee", se afla afară la ora 1.30 dimineața, când a apărut o lumină puternică pe cer și s-a îndreptat înspre acesta. O relatare a acestui incident, publicată în ziarul din Brawley, California, pe data de 4 august 1905 sună astfel:

„A urmărit lumina cu atenție, până ce, în spatele acesteia, s-a conturat forma unei aeronave, care se pare că măsura 21 de metri lungime și avea un reflector în față și alte câteva lumini la bord. Mașina misterioasă părea să fie propulsată doar de aripi și se ridica și cobora în timp ce dădea din aripi precum o pasăre gigantică. Se pare că nu avea atașată niciun balon, ca în cazul comun al dirijabilelor. Dl Jackson, aflându-se aproape de locuința lui W.E. Wilsie, l-a trezit pe acesta la timp pentru a vedea luminile mașinii, înainte ca aceasta să dispară.

În aceeași noapte, șeful de poștă la Imperial a fost trezit din somn de o lumină orbitoare ce pătrundea în camera lui. Luna nu era pe cer, acesta a crezut

că lumina vine de la un incendiu, așa că dl Allatt s-a trezit să investigheze situația, dar nu era vorba despre un incendiu. Acesta s-a uitat la ceas, era ora 1.30, și se pare că lumina orbitoare provenea de la această aeronavă misterioasă". Prezența unei nave aproape identice a fost raportată abia peste 4 ani, în numărul din data de 15 decembrie 1909 al Gazetei din Arkansas:

„A.W. Norris din Mabelvale, supraveghetor de drum al districtului nr. 8, susține că o aeronavă a trecut deasupra locuinței sale în jurul orei 10.00, luni seara (12 decembrie).

Dl Norris relatează că stătea în pragul ușii sale când a apărut o lumină stranie, la aproximativ 91 de metri înălțime, care se deplasa înspre sud cu o viteză mare și care a dispărut după un moment sau două în întuneric. El a spus că lumina era precum cea a unui reflector similar cu al unui automobil și SE ÎNĂLȚA ȘI COBORA precum o pasăre în zbor. Cerul era înnorat în acea noapte, ceea ce exclude posibilitatea ca lumina să fi provenit de la o stea sau alte fenomene atmosferice".

Se pare că astfel de aeronave erau comune la începutul secolului, dar au existat foarte puține relatări despre acest tip de navă după această perioadă (1900-1910 etc.). Doar pentru că o „aeronavă" apare deasupra Californiei sau a statului Arkansas nu indică neapărat că aeronava provenea din aceste zone. Totuși, există multe dovezi după

cum s-a menţionat în alte părţi, în Dosarele Patriotice Cosmice, cum că zonele Deşertului Mojave, Munţilor Panamint şi Văii Morţii erau asociate cu denumirea de „leagăn", posibil unul din multe altele, al unei civilizaţii timpurii care a dezvoltat pe parcurs o formă avansată de tehnologie şi care a făcut acest lucru în secret, permiţându-le triburilor „necivilizate" din afara teritoriului să-şi continue stilurile de viaţă relativ ignorante.

Poate cea mai notabilă confirmare a acestui fapt se găseşte în biografia lui Bourke Lee, Oamenii din Valea Morţii (MacMillan Co., New York. 1932), în care se vorbeşte de asemenea despre presupusele peşteri din regiunea Munţilor Panamint. Dacă munţii aceştia sunt într-adevăr o „poartă" către o rasă UMANĂ avansată, atunci ar trebui să se recunoască faptul că această zonă, precum şi „TEZAURUL NAŢIONAL" din teritoriu, ar trebui privită „ca ORICARE GRANIŢĂ NAŢIONALĂ DE PE PĂMÂNT" şi considerată teritoriul legal al celor care au vieţuit aici din timpuri străvechi. Pătrunderile nepoftite într-o astfel de „ţară nedescoperită" ar putea fi tratate precum în orice altă naţiune de pe pământ, iar astfel de teritorii ar trebui abordate cu grijă.

SPRE DEOSEBIRE de zonele unde se presupune că există activitate „reptiliană" antiomenească, subterană şi răuvoitoare, independenţa şi suveranitatea naţională ale acelor regiuni subterane unde locuiesc colonii OMENEŞTI ascunse ar trebui

onorate, la fel cum s-ar respecta ORICE graniță națională de pe suprafața planetei. Chiar dacă se fac descoperiri arheologice legate de strămoșii unei anumite culture antice care ÎNCĂ EXISTĂ, cele descoperite ar trebui să aparțină doar culturii respective. Chiar dacă o astfel de cultură a fost alungată dintr-un teritoriu subteran de răuvoitori antiomenești, iar acele teritorii sunt recăpătate într-un fel printr-o posibilă contrainvazie viitoare împotriva „dominației" reptiliene, atunci acele teritorii ar trebui să aparțină de drept tot culturilor omenești ce le-au posedat înainte.

Dacă presupunem că VA AVEA LOC o contrainvazie în viitor, după alungarea reptilienilor și/sau distrugerea acestora va rămâne fără niciun dubiu destul teritoriu ce s-ar putea să NU fie „revendicat" de către un trib, colonie sau popor ce sălășluiește în peșteri. Astfel de sisteme subterane ar putea să fie atunci revendicate de un guvern din exterior, dacă ar simți nevoia să-și extindă „teritoriul". Potrivit unor surse, guvernul SUA are cunoștință despre astfel de sisteme subterane și, din moment ce a găsit multe dintre acestea neocupate în timpul explorărilor trecute, le-a revendicat. Din păcate, chiar și în cazul depozitelor subterane mai mici de artefacte antice există indicații conform cărora o mare parte din tezaurul antic a fost „topit" de prospectori, hoți de morminte etc. pentru a obține valoarea metalică a aurului, argintului din care erau realizate artefactele

străvechi pentru a nu permite ca statul să confişte „descoperirile acestora".

Făcând acest lucru, astfel de vânători de comori au distrus imensa valoare istorică şi arheologică a acestui tezaur în schimbul valorii metalice „comparative" de toată jena. Multe dintre comorile egiptene antice au căzut pradă acestor vandali şi „hoţi de morminte" în vremurile de demult. Chiar şi în cazul în care cineva nu ar fi de accord cu simbolismul religios din spatele acestor artefacte, valoarea lor istorică şi arheologică le face totuşi demne de a fi conservate.

Singurul motiv pentru care comorile faraonului Tutankhamon au avut un asemenea impact a fost faptul că acestea au fost printre puţinele care nu au fost descoperite de hoţii de morminte şi topite pentru conţinutul lor de metal preţios. Nu se poate şti câtă INFORMAŢIE ISTORICĂ legată de culturile antice a fost pierdută pentru totdeauna prin astfel de fapte nepăsătoare. Să sperăm că umanitatea a atins punctul maturităţii în ceea ce priveşte astfel de descoperiri şi că în viitor acestea vor rezulta într-un studiu ştiinţific de cooperare al artefactelor din Antichitate, în beneficiul tuturor, spre deosebire de violenţa, moartea şi trădarea ce au rezultat în trecut din greşelile vânătorilor de comori egoişti, care se luptau între ei pentru a obţine „prada". Conform unor relatări, astfel de situri antice încă aşteaptă să fie descoperite, evenimente care vor face ca mormântul lui Tutankhamon să pălească în comparaţie cu

acestea. Precum ar trebui să se respecte SITURILE arheologice antice ale culturilor existente, la fel ar trebui să se procedeze cu suveranitatea națională a însăși altei CULTURI omenești.

Eșecul îmbrățișării unei astfel de atitudini înseamnă, de fapt, să fie RISIPITE toate argumentele „legale" în favoarea protejării suveranității naționale a PROPRIULUI popor. (Exemplu: imperiul reptilian „bhogan" și cel omenesc roman, care se pare că au format o alianță secretă, au intervenit astfel asupra suveranității a aproape tuturor națiunilor de pe pământ și au făcut acest lucru până în momentul în care nu mai pot pretinde legal vreo apărare rațională împotriva ORICĂREI națiuni care ar decide să abuzeze de „suveranitatea" ACESTORA. „Imperiul" reptilian reprezintă desigur o problemă în sine, războindu-se cu majoritatea rasei omenești încă din Antichitate și care se pare că nu recunoaște drepturile umanității pe această planetă, nici măcar „dreptul" acesteia de a exista, conform celor relatate în aceste documente).

Legendele indiene ale tribului paihute spun că „poporul din Munții Panamint" și-a părăsit cu mult timp în urmă orașul antic situat în munții din California și s-a mutat și la niveluri mai adânci în peșteri sau, potrivit altor relatări, în colonii aflate departe de însăși planeta noastră. Deși „aceștia" ar putea fi „binevoitori" în comparație cu alte culturi ce ocupă suprafața planetei, totuși aceștia au abilitatea și tehnologia necesare pentru a-și apăra „granițele"

şi pe cei dragi lor de oameni şi alte altfel de „bestii", conform legendelor tribului paihute, precum sunt cele redate în Dosarele Patriotice Cosmice, ce se confirmă incredibil în cele ce urmează.

Bourke Lee, autorul cărţii Oamenii din Valea Morţii, scrie în capitolul „Aur vechi" despre întâmplarea, presupusă ca fiind adevărată, a doi prospectori care susţineau că au descoperit un „oraş" antic abandonat aflat în peşterile imense din inima Munţilor Panamint. Acordaţi un plus de atenţie asemănării INCREDIBILE dintre această relatare şi întâmplarea povestită de către un înţelept în vârstă al tribului paihute lui Oga-Make, un membru al tribului navajo, ce a fost redată în articolul „Amintiri tribale despre farfuriile zburătoare" publicat în Dosarele Patriotice Cosmice. Vom relua povestea din punctul în care doi localnici ai Văii Morţii, Bill şi Jack, poartă o conversaţie cu doi prospectori, „Thomason" şi „White", de la care se pare că autorul a aflat detaliile următoarei discuţii, dacă nu cumva a fost şi el prezent la aceasta:

„Thomason l-a privit pe Jack, apoi pe Bill şi a întrebat „De cât timp trăiţi voi în această ţară?". Jack a răspuns înainte să apuce Bill să o facă: „Nu de foarte mult timp", a glăsuit încet Jack. Bill l-a privit ciudat pe Jack, dar nu a spus nimic. Dacă Jack considera că 30 de ani nu reprezentau foarte mult timp, Bill nu avea nimic împotrivă. Thomason a spus: „De 20 de ani am fost când în regiunea Văii Morţii, când în afara ei. La fel şi partenerul meu.

Ştim unde se găsesc comori pierdute. Ştim despre acestea de câţiva ani şi suntem singurii oameni din lume (?) care cunosc lucru acesta. Vă vom dezvălui şi vouă acest secret. Ne-aţi ajutat. Amândoi sunteţi oameni de treabă. Nu ne-aţi întrebat nimic despre noi şi ne sunteţi simpatici. Credem că sunteţi în stare să păstraţi un secret, aşa că vi-l spunem pe al nostru". Jack a pufăit din ţigară şi a întrebat: „O mină pierdută?".

„Nu o mină", a răspuns Thomason. *„Un adăpost uitat de comori. Un oraş de aur pierdut. Mai mare ca orice mină descoperită până acum şi în viitor"*.

„E mai mare ca Monetăria Statelor Unite", a spus White, cu vocea şi corpul tremurându-i de entuziasm.

„Este un oraş vechi de mii de ani şi care valorează miliarde de dolari! Miliarde de dolari! Miliarde! Nu milioane. Miliarde!" Thomason şi White vorbeau repezit şi tensionat, întrerupându-se unul pe celălalt într-un discurs înflăcărat. Thomason a zis: „Încercăm de ani de zile să scoatem comorile din acest oraş de aur. Avem nevoie de ajutor şi nu am reuşit să-l obţinem".

„Toată lumea încearcă să ne jefuiască", a adăugat White. „Toţi pretind o parte prea mare. Am oferit întreg oraşul Institutului Smithsonian pentru suma de cinci milioane de dolari, o sumă mică din valoarea sa adevărată. Şi ei au încercat să ne fure! S-au oferit să-mi dea un million şi jumătate pentru o descoperire ce valorează un miliard de dolari!", a

spus acesta, rânjind batjocoritor. „Nu am mai avut de-a face cu ei". Jack s-a ridicat şi şi-a căutat tutunul presat. Şi-a aruncat ţigara şi a muşcat cu sălbăticie o bucată imensă din acesta. S-a aşezat, şi-a încrucişat picioarele şi l-a privit încruntat pe White, în timp ce mesteca tutunul pe măsele. Bill a întrebat sfios: „Şi locul acesta se află în Valea Morţii?".

„Chiar în Munţii Panamint!", a răspuns Thomason.

„Partenerul meu l-a descoperit accidental. Încerca să coboare pe latura inferioară a lanţului muntos, în apropiere de trecătoarea Wingate.

Lucra pe fundul unui puţ vechi abandonat, când pământul s-a surpat şi acesta a aterizat într-un tunel. De atunci l-am explorat. Este un tunel natural, ca o peşteră mare. Are peste 20 de mile lungime. Acesta duce până la un imens oraş subteran; trecând prin pivniţele de comori, palatul regal şi încăperile de consiliu; şi face legătura cu o serie de galerii minunate cu arcade de piatră aflate în versantul estic al Munţilor Panamint.

Aceste arcade sunt ca nişte ferestre imense în versant şi oferă o priveliştе de sus a Văii Morţii. Acum se află cu mult deasupra văii, dar noi suntem de părere că aceste intrări în versant erau folosite de poporul străvechi care a clădit oraşul. Obişnuiau să-şi acosteze bărcile acolo".

„Bărci?", a întrebat uimit Bill, *„bărci în Valea Morţii?"*. Jack s-a înecat şi apoi a răspuns : „Desigur, bărci. În trecut exista un lac în Valea Morţii. Am

auzit că pescuitul era straşnic". „*Ştii despre lac*", Thomason şi-a îndreptat bărbia învineţită către Jack.

„Dacă îţi consulţi cunoştinţele de geologie, îţi vei aminti de lac. A existat cu multă vreme în urmă. Vechiul popor care a clădit oraşul în peşterile din munte a trăit în trezorerii mult timp după ce lacul din vale secase. Nu ştim pentru cât timp. Dar oamenii pe care i-am găsit în peşteri muriseră de mii de ani. Păi, doar aceste mumii valorează un milion de dolari!", a rostit White pe un ton ridicat, aproape isteric, cu ochii scăpărând şi tremurând din toate încheieturile. „*Aur!*", a urlat acesta.

„Sulițe de aur! Scuturi de aur! Statui aurite! Bijuterii! Aveau pe încheieturi brăţări groase de aur! Eu le-am găsit! Am căzut în oraşul subteran. Era o încăpere imensă; mare cât canionul acesta. O sută de oameni se aflau în aceasta.

Unii stăteau în jurul unei mese lucioase, încrustate cu aur şi cu pietre preţioase. De-a lungul pereţilor încăperii stăteau oameni care aveau scuturi şi sulițe din aur masiv. Toţi aceştia, mai mult de o sută la număr, purtau armuri din piele de cea mai bună calitate, fină şi plină de ornamente şi bijuterii din aur. Stăteau acolo şi trăiau cu toată acea bogăţie în jurul lor. Încă mai sunt acolo. Toţi sunt morţi! Iar aurul, tot aurul acela şi toate acele nestemate şi bijuterii sunt împrăştiate în jurul lor. Tot acel aur şi acele bijuterii! Miliarde!". Intensitatea glasului lui White a crescut până ce Thomason i-a atins braţul cu mâna,

iar White a căzut în tăcere, ţintuindu-i cu privirea pe cei care stăteau în jurul mesei.

Thomason a explicat liniştit „Se pare că acest popor antic se afla în mijlocul unei întâlniri cu conducătorii în sala de consiliu când au fost uciși subit. Nu i-am analizat îndeaproape pentru că eram interesaţi de comoară, dar toţi acei oameni par a fi perfect mumificaţi". Bill a privit înspre White cu ochii mijiţi şi a întrebat: „Nu-i întuneric în acest tunel?".

„Întuneric beznă", a zis White, care îşi controla din nou tonul vocii. Izbucnirea sa îl făcuse mai tăcut. „Când am intrat prima dată în acea cameră de consiliu, aveam doar nişte lumânări. Am bâjbâit pe acolo. Nu am descoperit totul deodată precum vă povestesc vouă.

M-am împiedicat de aceşti oameni şi aproape că m-am speriat de moarte. Dar am trecut peste asta, şi totul a fost bine şi am putut vedea totul după ce am aprins lumina".

„Lumina? Erau lumini?", a întrebat Bill.

„Oh, da", a replicat White.

„Aceşti antici foloseau un gaz natural pentru iluminat şi gătit. L-am descoperit accidental. Mă poticneam pe acolo în întuneric. Totul era tare şi rece şi mi se tot părea că văd oameni şi eram destul de speriat. M-am împiedicat de ceva aflat pe podea şi am căzut. Până să mă pot ridica a avut loc o mică explozie şi s-au aprins flăcări de gaz în întreaga încăpere. Căzusem peste un mâner de piatră care deschise gazul, iar

lumânarea mea l-a aprins. Atunci i-am văzut pe toți oamenii și masa lucioasă și statuia cea mare. Credeam că visez.

Statuia era din aur masiv. Avea aceeași figură ca omul care stătea în capul mesei, doar că, desigur, fața statuii era mult mai mare decât a omului, deoarece statuia păstra proporțiile adevărate ale acestuia, doar că la o scară mult mai mare. Statuia era din aur masiv și măsoară 27 de metri și înălțime!"

„Ai măsurat-o", a întrebat Jack insinuant, *„sau doar ai aproximat?"*.

„Am măsurat-o. Acum vă veți da seama cât de mare este doar încăperea aceea, camera de consiliu. Statuia aceea ocupă doar o mică parte din aceasta!" Ferm și cumpătat, Jack a întrebat: *„Ai cântărit statuia?"*

„Nu", a răspuns White.

„Nu aveai cum să o cântărești". Bill era nedumerit.

„Ai putea să îmi spui cum ai măsurat-o?", a întrebat Bill.

„Cu un sextant", a replicat White.

„Întotdeauna am un sextant la mine când mă aflu în deșert. Astfel, dacă mă pierd, pot folosi sextantul în funcție de poziția soarelui sau a lunii sau a stelelor pentru a-mi da seama de locul unde mă aflu pe hartă. Am măsurat unghiul înălțimii statuii cu sextantul și am calculat greutatea mai încolo".

„Un sextant", a spus Bill, încruntându-se tare. Jack a zis: *„Este o parte a bisericii, Bill. Lasă asta"*. *„Povestește-ne mai multe despre locul acesta. Este*

foarte interesant", a spus Fred Thomason. „*Spune-le despre trezorerii*".

„Le-am găsit mai târziu". White și-a șters fruntea asudată cu o batistă murdară.

„După ce am aprins luminile, am putut vedea toți pereții acestei încăperi grandioase și am observat niște uși sculptate în piatră. Ușile sunt mari ca și lespezi de piatră cu balamale pe care nu le poți vedea. O piedică mare de piatră este așezată peste ele. Am încercat să le ridic, dar nu am putut să le mișc din loc. Mi-am pierdut vremea încercând să deschid ușile. Trebuie să fi trecut o oră de când făceam asta, când am atins ceva ce părea un mic zăvor la capătul scurt al piedicii și aceasta s-a ridicat. Acești oameni se pricep la contragreutăți și la ușile acelea mari cu piedici. Trebuie să cântărească sute de tone, dar toate sunt echilibrate astfel încât să le poți muta cu degetul mic, dacă găsești punctul potrivit". Thomason a spus din nou : „*Spune-le despre comoară*".

„*Sunt lingouri de aur și pietre prețioase. Trezoreriile sunt în spatele acestor uși mari din piatră. Aurul este stivuit în lingouri mici așezate de-a lungul pereților, ca niște cărămizi. Bijuteriile sunt în lăzi sculptate în piatră. Atâta aur și atâtea bijuterii sunt în acel loc încât oamenii aveau acolo roabe de piatră pentru a muta comorile dintr-o parte într-alta*". Jack s-a ridicat deodată în picioare, interesat.

„*Roabe?*", a întrebat acesta.

„*Nu știm cât de vechi sunt*", a spus Thomason,

„dar roabele de piatră sunt acolo".

„Roabe de piatră", a rostit Jack uimit.

„Acei morți trebuie să fi fost niște oameni foarte puternici. Doar oamenii foarte voinici ar putea împinge o roabă de piatră plină cu lingouri de aur. Roabele trebuie să fii cântărit o tonă fără încărcătură".

„Așa e", a spus Thomason încet, *„roabele sunt făcute din piatră și sunt desigur foarte grele, dar sunt foarte ușor de manevrat, chiar și încărcate"*, a explicat White.

„Sunt roabe fabricate după principii științifice".

„Nu", a obiectat Jack pe un ton scăzut de chin.

„Ba da", a insistat White, satisfăcut de afirmația sa. „Un copil mic ar putea umple una dintre acele roabe de piatră cu lingouri de aur și ar putea să o manevreze. Roabele sunt echilibrate la fel ca și ușile. În loc să pună roata în față în așa fel încât un om să trebuiască să ridice greutatea folosindu-se de mușchii spatelui, acești oameni înțelepți au pus roata aproape pe mijloc și au aranjat pârghiile osiilor pentru a permite unui copil să încarce o greutate echilibrată și să manevreze roaba".

Inima lui Jack se frângea. A plecat de la masă și a aruncat afară tutunul mestecat. S-a dus la sobă cu cana în mână.

„Mai vrea cineva cafea?", a întrebat. Nimeni nu a vrut. Bill i-a studiat pe Thomason și pe White timp de câteva minute. Apoi a întrebat: *„De câte ori ai fost în acest tunel?"*.

„*De trei ori*", a răspuns White.

„*Dacă socotesc și prima dată când am căzut înăuntru. Fred a fost de două ori; iar soția mea a intrat ultima oară când am fost, dar nu până la capăt*". Dna White și-a mângâiat părul blond și a spus: „Credeam că soțul meu își închipuie când a venit acasă și mi-a spus ce a descoperit în munți. Întotdeauna a fost un visător. Eram sigură că inventează despre orașul acesta despre care spunea că l-a găsit. N-am crezut până nu m-au dus în tunel. E un pic cam greu de crezut, nu-i așa?".

Bill a spus: „*Chiar așa este*". Jack și-a pus zahăr în cafea și s-a așezat din nou la masă. Bill a întrebat: „*Ați scos vreodată ceva din peșteră?*"

„*De două ori*", a zis Fred Thomason.

„În ambele dăți în care am intrat ne-am umplut buzunarele cu nestemate și am luat câte un lingou de aur fiecare. Prima dată am lăsat comorile la un prieten de-al nostru și am încercat să facem pe cineva interesat de descoperirea noastră. Am crezut că vor fi interesați oamenii de știință sau guvernul. Un om din guvern a spus că ar vrea să vadă marfa și ne-am dus înapoi la prietenul nostru pentru a lua aurul și bijuteriile și acesta ne-a spus că nu le-a văzut vreodată; și ne-a provocat să încercăm să le recuperăm. Vedeți, ne-a înșelat. Ne cam aflam în dificultate pe vremea aceea, iar pierderea mărfii ne-a înfundat și mai adânc. Nu am putut obține nimic pentru că ne era greu să facem pe cineva să ne

creadă. Aşa că am făcut o nouă expediţie pentru a obţine mai multe dovezi. De data aceea am luat mai multe comori şi le-am îngropat aproape de intrarea în tunelul oraşului subteran înainte să ne întoarcem pe coastă. Am convins nişte reprezentanţi universitari şi nişte experţi de la Muzeul Southwest să vină acolo cu mine. Am escaladat Munţii Panamint, dar nu am putut găsi puţul. O rupere de nori modificase tot terenul din jurul acestuia. Ni se terminase norocul. Cercetătorii s-au înfuriat nejustificat pe noi. De atunci au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a ne discredita". Jack i-a privit pe Thomason şi pe White pe deasupra marginii cănii sale de cafea.

Bill a spus: *„Iar acum nu mai puteţi pătrunde în tunelul vostru cu comori. S-a pierdut din nou. Acesta este cu siguranţă un lucru nefericit"*. Thomason şi White au zâmbit.

„Ba putem să intrăm", a spus Thomason pe un ton vesel ce nu corespundea cu privirea sa glacială. Dna White a zâmbit confidenţial, iar soţul său a clătinat din cap. Thomason a continuat: *„Aţi uitat de fostele docuri de acostare a bărcilor aflate pe versantul Munţilor Panamint cu deschidere la Valea Morţii. Tot ce trebuie să facem este să urcăm pe munte până la deschiderile galeriilor aflate la ieşirea din oraş de pe malul fostului lac. Cunoaşteţi munţii de pe partea vestică a Văii Morţii?"*

„Am fost acolo", a zis Bill. Thomason s-a întors către White: *„La ce înălţime crezi că sunt situate*

aceste galerii deasupra fundului Văii Morții?". White a răspuns, „La undeva în jur de 1.300 sau 1.500 de metri. Tu ai privit de la nivelul acela; tu ce crezi?".

„*Cam așa ceva*", a confirmat Thomason.

„*Intrările sunt chiar vizavi de Ferma Furnace Creek. Puteam vedea verdeața fermei chiar sub noi și Culoarul Furnace Creek dincolo de vale. Cu siguranță o să găsim acele ferestre din munți*".

„*Coborâți acolo acum?*" a întrebat Bill.

„*Asta e*", a spus White.

„*Am terminat-o cu oamenii de știință. Am încercat să facem cadou descoperirea noastră în scopul științei pentru că am crezut că aceia care lucrează în domeniu vor fi interesați. Dar au încercat să ne jefuiască, apoi s-au amuzat pe seama noastră și au abuzat de noi*".

Mulțumindu-le și luându-și rămas bun, vânătorii de comori au plecat cu promisiunea că se vor întoarce și au plecat cu mașina înspre Canionul Emigrant, înspre Valea Morții. Mai târziu în aceeași după-amiază, se pare că autorul cărții Oamenii din Valea Morții, Bourke Lee, i-a întâlnit pe cei trei pe fundul văii.

Mașina lor era parcată pe marginea drumului ce se întindea între Ferma Furnace Creek și Brazdele de Sare. Bărbații peticeau un tub. Aceștia nu au avut nevoie de vreun ajutor, așa că acesta i-a salutat și și-a continuat drumul înspre sudul văii sterpe. Nu i-a mai văzut vreodată pe Fred Thomason, dl White sau pe soția sa, iar peste zece zile, când a trecut din

nou pe la Bill Cocoran și Jack Stewart, aceștia i-au spus că nici ei nu-i mai văzuseră de atunci pe cei trei. După ce a mai trecut o săptămână, iar proprietarii „orașului pierdut" nu și-au făcut apariția, autorul și Bill au pornit înspre Valea Morții cu mașina, luând cu ei un binoclu, în speranța că îi vor repera pe exploratori sau „ferestrele" ce se spunea că se aflau ascunse în umbrele versantului estic al Munților Panamint bătuți de soare. Nu au dat peste nici unul dintre aceste lucruri".

Directiva principală

UN STUDIU AL INTERACȚIUNII INTERCULTURALE.

Mulți vor fi de acord cu faptul că DIRECTIVA PRINCIPALĂ este constituită din următoarele idealuri:

1. Neintervenție în liberul arbitru al unui individ, locuințe, oraș, stat, națiune sau cultură și regula majorității acestora. Aceasta ar include neimplicarea în chestiuni politice, economice, educaționale sau spirituale, doar dacă nu este permis de majoritate.
2. Dreptul de a asigura ajutor și asistență pentru aceia care DIN PROPRIA LOR DORINȚĂ caută intervenția altor forțe exterioare ce au posibilitatea de a ajuta potențialul beneficiar, cu următoarele condiții:

a) un astfel de ajutor nu îi acordă beneficiarului

un avantaj nedrept față de contemporanii săi;

b) nu îl lasă pe beneficiar dependent permanent de furnizor, permițându-i beneficiarului să se descurce singur, în sensul de a fi un membru activ în cadrul societății cooperative alese de el sau ea;

c) că furnizorul este responsabil în măsura posibilităților de a OFERI suport, în limitele ÎNTREGII DIRECTIVE PRINCIPALE, pentru toți cei care au fost victimizați împotriva voinței lor de către servicii secrete de inteligență din același NIVEL contemporan de interacțiune ca cel al potențialului binefăcător. Aceasta nu ar trebui să includă ajutorul OBLIGATORIU al victimelor care din propria lor dorință sau din voința oficialilor și liderilor DREPT ALEȘI PERMIT forțelor străine să intervină în treburile lor, DECÂT DACĂ astfel de puteri străine au intervenit prin metode ce pot fi considerate subversive, înșelătoare și, de altfel, ofensive față de liberul arbitru al conducerii și al cetățeniei.

3. Un individ, familie, oraș, stat, națiune sau cultură are dreptul de a căuta dreaptă compensare, conform unor procese instituite, împotriva oricărei puteri străine ce se face vinovată de intervenția în liberul arbitru al celei dintâi. Aceasta include și posibilitatea

de a declara război oricărei puteri străine, fie că sunt umane sau nu, ce se face vinovată de intervenţia în dezvoltarea naturală a acelei culturi încălcând Directiva Principală sau care se face vinovată de participarea la atacuri (fie făţiş, fie secret) împotriva regulii majorităţii libere sau libertatea şi independenţa unei societăţi. O astfel de declaraţie de război trebuie făcută doar dacă SECURITATEA societăţii victimizate este în pericol şi orice atac trebuie făcut DOAR în numele LEGITIMEI APĂRĂRI. Războiul ofensiv, împotriva forţelor umane şi neumane, trebuie permis doar când este justificat de probe care atestă faptul că puterea străină sau inamică ţine captivi pe teritoriul ei membri ai societăţii victimizate. Pe scurt, DIRECTIVA PRINCIPALĂ trebuie să fie un echilibru între:

a) Obligaţia omenirii de a asigura VIAŢA, LIBERTATEA şi căutarea FERICIRII pentru rasa ei (umană) prin DISPOZIŢII conforme cu întreaga Directivă Principală; sau PROTECŢII faţă de forţele străine pentru toţi cei de aceeaşi natură sau pentru aliaţi, în conformitate cu Directiva Principală.

b) Obligaţia omenirii de a asigura LIBERUL ARBITRU a celor de aceeaşi natură ÎN MĂSURA în care cei de aceeaşi natură respectă VIAŢA şi LIBERUL ARBITRU al celorlalţi. Pe scurt,

DIRECTIVA PRINCIPALĂ trebuie să fie un echilibru între LIBERTATEA INDIVIDUALĂ și INTERACȚIUNEA COLECTIVĂ. (Cele de mai sus sunt o „interpretare sugerată" a Directivei Principale și este intenționată a fi revăzută de către guverne ca o posibilă adendă la constituțiile lor sau ca un principiu fundamental în baza căruia mai MULTE amedamente sofisticate și detaliate la constituții să poată fi ratificate).

• • •

Sunt mulți cei care sugerează că centrul activităților extraterestre subterane al Americii este mai degrabă Nevada și nu New Mexico. Acest lucru poate fi adevărat în sensul că zona de interacțiune sau conflictul major dintre forțele evadamice și draconice par a se afla sub Marele Deșert de Vest al Nevadei de est și vestul Utahului. Instalațiile militare din această zonă sunt de asemenea, conform diferitelor surse, puternic implicate în scenariul extraterestru, pentru bine sau pentru rău. Cu privire la așa-numitele linii de front pot exista sub ariile de testare ale Nevadei-Utah-ului. Centrul activității reptiliene pare a fi Mt. Archuleta, New Mexico.

Centrul american al diferitelor culturi umane pare a fi Mt. Shasta, California, deși unii sugerează că, cel puțin în trecut, unii din alianța umană (precum guvernul SUA însuși) de sub regiunea Californiei de Nord au făcut greșeala tragică de a opta pentru

o politică de „împăciuire" decât pentru una de „retribuție" în tratarea cu rasa reptilienilor. Aceasta nu înseamnă neapărat că această politică ar continua și astăzi peste tot. La mijlocul anului 1988, postul de radio Christian Radio aparținând rețelei radio MOODY BROADCASTING a intervievat, în cadrul emisiunii „OPEN LINE" o femeie numită Lauren Stratford, autoare a cărții Satan's underground. Transcripția acestui mesaj, al cărui intervievator este Chris Fabrey, este următoarea:

CHRIS: „Lauren. Din câte îmi amintesc din povestea ta, ai avut doi copii"

Lauren: *„Trei"*.

CHRIS: „Trei copii. S-a întâmplat ceva cu doi dintre ei"

Lauren: *„Doi dintre ei au fost folosiți în filme snuff. Copilul născut în anii '20 a fost folosit într-un ritual satanic"*.

CHRIS: „Pentru cei care nu știu, filmele snuff sunt filme de pe piața neagră în care sunt prezentate, într-un mod foarte degradant, acte de violență și acte sexuale"

Lauren: *„De fapt, este mai mult decât atât. Cuvântul snuff înseamnă a strânge, a stoarce sau a lua viața cuiva, deci un film snuff include uciderea cuiva"*.

CHRIS: „Deci, primul tău copil a fost omorât într-un astfel de film"

Lauren: *„Da"*.

CHRIS: „Și cel de-al doilea copil?"

Lauren: *„Amândoi. Primii doi au fost implicați în filme snuff (al treilea copil a fost sacrificat într-un ritual satanic)".*

CHRIS: „Bun. Lt. Larry Jones a intrat în legătură cu noi. El lucrează în domeniul aplicării legii de 17 ani și, de asemenea, este implicat în programul CULT CRIME IMPACT NETWORK. Bine ați venit în emisiunea noastră, lt. Jones. Spusele lui Lauren nu reprezintă nimic nou pentru dumneavoastră, întrucât i-ați mai auzit povestea. Probabil că unii oameni consideră că este extraordinară, chiar incredibilă. De-a lungul anilor, în slujba poliției ați aflat despre astfel de întâmplări din țara noastră?"

Jones: *„În ultimii trei ani am devenit conștient de acestea. În cei 14 ani anteriori nu cunoșteam astfel de cazuri, la fel ca majoritatea oamenilor, și îi înțeleg pe cei care se confruntă cu ele abia acum. Este epuizant să fi nevoit să înțelegi tot ceea ce ai învățat până la un anumit moment și să realizezi că există oameni care slujesc zeități negative și care săvârșesc acțiuni distructive".*

CHRIS: „Cum ne dăm seama dacă cineva din apropiere ia parte la asemenea ritualuri? Există semne?"

Jones: *„Dovezile ușor de identificat duc, în general, înspre adoratori relativ superficiali. Adoratorii cu adevărat periculoși, cei care ajung la fapte extreme, pot fi oameni de afaceri, profesori sau polițiști, oameni aflați la conducerea organelor de poliție, judecători sau (așa-ziși sau falși) preoți de lângă noi, oameni care sunt complet invizibili în societate, care nu ar fi luat drept satanist, nu poartă pentagrame, nu ar putea fi*

văzut decât drept un stâlp al societății, aceștia sunt cei care ar trebui să ne îngrijoreze, fiindcă acționează cu impunitate în mijlocul societății".

CHRIS: „Lauren, din povestea ta reiese că cetățenii de seamă sunt cei mai implicați în industria pornografiei"

Lauren: *„Da, falsa mentalitate este că molestatorul sexual, molestatorul copilului tău, este genul care stă pe bancă în parc îmbrăcat cu un palton murdar și ademenește copilul într-un motel ieftin. Molestatorul sexual ar putea fi tatăl vitreg, cel care aduce ziarul, mama, politicianul, profesorul sau conducătorul cercetașilor".*

CHRIS: „Totuși, ce poți să ne spui despre sataniștii cu care ai avut legături?" Bărbatul care era preot, era tipul cetățeanului „model?""

Lauren: *„Pe dinafară, da. Dar era implicat în toate ilegalitățile la care te poți gândi. Este un om cu o condiție financiară extrem de bună, și da, din punctul de vedere al comunității, ar fi luat drept model".*

CHRIS: „Larry, ce le transmiți celor din domeniul legal care spun: Aceste lucruri nu se întâmplă, faceți din țânțar armăsar, nu mai vorbiți despre asta?"

Jones: *„În primul rând, să asculte și să-și dea seama că cel mai important este să căutăm cu toții dovezi ce pot fi confirmate și poveștii care pot fi verificate. Există multe relatări bizare pe care nu am reușit să le confirmăm, dar există și mai mulți oameni rezonabili care nu au*

nici un motiv să ne inducă în eroare, oameni care spun poveşti. Faptul că nu au dovezi reprezintă o problemă, dar relatările lor par a se completa cu altele din toată ţara (sau, mai degrabă, poveşti care au la bază dovezi circumstanţiale, dar şi acestea sunt dovezi).

Oamenilor legii care sunt implicaţi le transmit să accepte, cel puţin, posibilitatea comiterii unor infracţiuni care au mobile cultiste sau oculte şi că nu trebuie să crezi, aşa cum se întâmplă în cazul meu, că acţiunile sataniştilor sunt reale; nu trebuie decât să fii conştient că ei cred şi acţionează conform acestei credinţe, iar uneori rezultatele sunt devastatoare pentru că, deşi sunt despărţite de timp, de loc, prin asociere, prin faptul că oamenii nu se cunosc între ei, totuşi aceştia şi, uneori, copiii lor dezvăluie fapte extrem de similare".

Chris: „Locotenente Jones, o întrebare scurtă despre comunitatea legală. Am înţeles că aţi fost obiectul unor, nu presiuni, suspiciuni, nu doar pentru că într-adevăr credeţi că unele dintre aceste lucruri se întâmplă, dar şi pentru că sunteţi un creştin credincios şi un poliţist creştin"

Jones: *„Creştinismul, bineînţeles, are tendinţa să polarizeze oamenii, aşa a fost dintotdeauna, deci asta nu e o noutate. Există persoane care consideră că religia şi aplicarea legii nu trebuie amestecate şi chiar îmbrăţişează această concepţie. E complicat şi sunt de acord că statul nu ar trebui folosit ca propunător al unei anumite religii; aşa spune constituţia. Dar constituţia nu precizează că Dumnezeu ar trebui*

eliminat din fiecare sector al vieții, iar asta este o absurditate pe care polițiștii trebuie să o depășească.

Există mulți polițiști care îmbină cu succes crezurile personale cu aplicarea legii fără a pune în practică cele 10 porunci, așa cum a sugerat un detractor. Atât eu, cât și organizațiile noastre suntem de părere că trebuie să învățăm despre infracțiunile cu mobile satanice, cultiste și oculte pentru a putea înțelege cum să le investigăm corect. Cu siguranță că metodele de investigare a unui omor care a avut loc într-un bar nu vor da roade și în cazul investigării unei crime rezultate dintr-un ritual ocult dintr-o pădure. Adică, investigatorul trebuie să cunoască și celelalte mijloace, trebuie să fie la curent cu celelalte principii, motivații și filozofii; nu trebuie să și creadă în ele, nu trebuie să creadă că funcționează, dar trebuie să fie conștient că există iar noi luptăm tocmai pentru această conștientizare.

(Notă: În acest moment al conversației, crainicul, Chris Fabrey, a preluat un telefon din Chicago. Apelantul era o femeie numită Kathz care mergea la Biserica Moody (denumită astfel după D. Moody, un important evanghelist american timpuriu, care a îndrumat peste un milion de oameni spre cunoașterea și experiența personală a Domnului Iisus). Kathy afirma că știa pe cineva care era „vrăjitor" și care locuia deasupra ei. Ea spunea că acest om făcea trafic de droguri și că încercase în repetate rânduri să o seducă prin intermediul vrăjitoriei.

Ea pretindea că încercase de multe ori să o atace fizic, că știa fiecare mișcare pe care o făcea și chiar că provocase explozia sobei și oprirea electricității. Lauren a discutat situația împreună cu ea, încurajând-o și amintindu-i că puterea și mila lui Dumnezeu erau mai mult decât suficiente pentru a birui și a o proteja de orice și de TOATE atacurile răului ATÂTA TIMP CÂT EA credea în puterea esenței vieții (sângele) și că EL elibera prin Calvar și că prețuia până la însușire.)"

Chris: „(Lauren) ai spus că ai devenit creștină la vârsta de 4 ani. Probabil că în copilărie mergeai la școala duminicală și învățai versete etc"

Lauren: *„Da".*

Chris: „Atunci, cum ai reușit, ca adult, să te îndepărtezi de pornografie, satanism, care a fost punctul de ruptură?"

Lauren: *„În primul rând, niciodată nu am fost satanistă. Am fost victima sataniștilor și a abuzului ritualistic, dar niciodată nu am făcut vreun „jurământ" diavolului. Niciodată nu mi-am „vândut sufletul" și n-am făcut vreun pact sau rugăciune. Întotdeauna, la sfârșitul zilei, m-am întors la Iisus. Asta a fost salvarea mea pe tot parcursul vieții. Oamenii mă întreabă cum am reușit. Singurul meu răspuns este că Iisus a fost în viața mea dintotdeauna, atâta doar că eu nu l-am recunoscut. El a avut grijă de mine, eu n-am avut nimic de a face cu asta. Și, când am auzit în sfârșit pe cineva care chiar credea că aceste lucruri aveau loc vorbind despre asta, am vorbit cu acea persoană și mi-a arătat*

cum să folosesc rugăciunile pentru a mă elibera de satanism. De asemenea, cunosc multe victime care au scăpat de asta sau care au încercat, dar s-au refugiat în droguri, alcool, cărora li s-a destrămat mariajul și care duc vieți mizerabile.

Personal, nu cunosc vreo persoană care să se fi eliberat altfel decât întorcându-se la Iisus Hristos, căci El e singurul care poate face acest lucru. Și am aflat libertatea atunci când I-am permis Domnului să intre în viața mea".

CHRIS: „Vickie ascultă postul nostru din Atlanta, Georgia. Bună, Vickie!"

Vickie: *„Bună!"*.

CHRIS: „Spune"

Vickie: *„Am o întrebare pentru oricare dintre voi, Lauren sau Larry. Am un văr care predă în sistemul de învățământ școlar din Jacksonville, Florida. De curând, în timpul unor „cursuri de aprofundare" au folosit un program în cadrul cărora elevii foloseau jocul Beciuri și Balauri (Dungeons and Dragons[4]). Asta se întâmplă în sistemul școlar. Știți, nu era ceva folosit „pe plan secundar", era destinat copiilor evoluați. Și, într-un final, a apărut destulă îngrijorare și revoltă în rândul părinților încât i-au pus capăt. Dar mă întrebam: este prima dată când aud despre folosirea acestui joc în sistemul școlar. Ați mai auzit despre asemenea cazuri? Pare a fi un proiect foarte*

4 - Personaj al acestui joc.

nepotrivit, având în vedere ce a provocat unui număr mare de copii".

Chris: „Ce spuneți despre asta (lt. Jones)?"

Jones: *„Această organizație a luat ființă pentru că fiul unei femei care lua parte la un curs avansat și se juca Beciuri și Balauri a devenit, în decursul a câteva luni, atât de implicat și s-a identificat atât de mult cu personajul său, încât a început să devină acest personaj. Iar Maestrul Beciului[5] (instructor școlar) a aruncat un blestem de moarte asupra lui. Iar el avea opțiunea de a se sinucide sau a-și omorî familia. Și a ales să se sinucidă. Mama sa a fost atât de furioasă, încât a pus bazele unei organizații numite Bothered About Dungeons and Dragons (Organizația celor deranjați de Beciuri și Balauri), în Richmond, Virginia. Și de atunci a documentat cel puțin 200 de sinucideri și crime asociate direct cu prea multă indulgență acordată acestui joc. Din punct de vedere al OCULTULUI, jocul este foarte PRECIS. Practic, el reprezintă un curs de introducere a băieților tineri în lumea magiei.*

Fantezia nu este, de fapt, fantezie, ci este chiar obiectul ocult și al lucrurilor de genul acesta. Semnele sale, simbolurile, ritualurile și incantațiile conduc jucătorul pe o cale directă și foarte întunecată înspre o posibilă distrugere. Nu fiecare copil care se joacă va deveni extrem de implicat, dar cu siguranță că deschid ușa

5 Prin Tratatul Spațial din 1967, pe care UNOOSA îl urmărește, membrii ONU sunt de acord că Pământul trebuie protejat împotriva contaminării cu specii extraterestre prin «sterilizarea» acestora.

unui domeniu foarte periculos care există în natură din timpuri străvechi".

CHRIS: „Lauren, ai întâlnit astfel de lucruri?"

Lauren: *„Da, în tabăra de vară din acest an a venit un băiat care a adus o valiză plină de nimicuri pentru Beciuri și Balauri în valoare de 2.000 de dolari și le-a ars într-un foc de tabără. Le-a sacrificat pentru că prietenul lui cel mai bun s-a sinucis. Băiatul jucase rolul personajului negativ în cadrul acestui joc și, pe parcursul lunilor de-a lungul cărora s-a desfășurat jocul, s-a atașat atât de mult de personaj, încât atunci când acesta a fost ucis, în sfârșit, nu a știut cum să meargă mai departe și s-a sinucis. Și aș vreau să adaug că sora mea, Johanna Michelson, scrie o carte în care documentează consecințele multor învățături ale mișcării New Age și ale jocului Beciuri și Balauri - acel tip de jocuri care sunt aplicate în cadrul cursurilor de aprofundare în școli. (Notă: Această carte se găsește în multe librării creștine). Cartea se numește Like Lambs to the Slaughter (Înspre tăiere, asemeni mieilor) și cuprinde documentările multor cazuri de pătrundere a acestor jocuri în sistemul școlar. Tot mai multe școli se folosesc de jocuri și practici oculte, mai ales la cursurile pentru avansați".*

CHRIS: „Aș vrea să adaug că pentru ca să te joci în Beciuri și Balauri trebuie să fii un băiat foarte inteligent. Și când te gândești că acei copii inteligenți de 10, 11 și 12 ani, care ar putea să înceapă să se joace în astfel de jocuri, ce ar putea în cele din urmă să îi atragă în lumea ocultului, mă întreb dacă există vreun anumit

tip de program vreo conspirație ce are ca scop distrugerea liderilor noștri potențiali. Cei care vor fi purtători de cuvânt vor fi programați să aibă o predispoziție de a accepta mai târziu ocultul în viața lor"

Lauren: *„Corect!"*

Jones: *„Acesta este lucrul care ma preocupă cu adevărat"*

Vickie: „Voi spune acest lucru și știu că aveți și alți apelanți. Nepotul vecinului nostru și-a ucis tatăl. El se juca în Beciuri și Balauri și avea de gând să se ducă la școală după ce și-a ucis (tatăl) și avea de gând să-i omoare pe toți de-acasă, apoi să se ducă la școală și să ucidă directorul. Era fidel jocului, dar nimeni nu era acasă în afară de tatăl său, așa că și-a ucis tatăl, s-a urcat în mașină și a condus până în momentul când a avut probleme cu mașina în fața unei biserici. Și chiar acolo era și un pastor, care l-a luat pe băiat și acum acesta este într-un institut de corecție, dar el a fost implicat în ceva asemănător jocului Beciuri și Balauri. Nu-mi venea să cred că ei foloseau aceasta în cadrul sistemului școlar".

CHRIS: „Atunci, din câte aud, acest lucru nu este ieșit din comun comparativ cu ce ați mai auzit"

Lauren: *„Nu, din păcate".*

CHRIS: „Vickie, îți mulțumesc pentru apelul din această seară. Lucrul evidențiat de toată lumea azi este că suntem într-o luptă, una spirituală, de care trebuie să fim conștienți, și acesta este unul din motivele pentru care facem această emisiune

în această seară (pauză de emisie). Din nou, în această seară o avem ca oaspete pe Lauren Stratford, autoarea cărții Satan"s Underground (Secretul Satanei), și noi nu am menționat foarte multe detalii „sângeroase" în emisiunea noastră din această seară. Și eu aș spune că ele chiar sunt „sângeroase", fiindcă intri în detalii expresive despre ce ți s-a întâmplat în cadrul diferitor ritualuri la care ai fost forțată să participi"

Lauren: *„Ei bine, am încercat să nu dăm detalii expresive. Aceasta (cartea) nu reprezintă nici jumătate din poveste, cu toate acestea, pentru a arăta harul lui Dumnezeu trebuie să arăți prin ce ai trecut. (Notă: Acest lucru cu Cuvântul lui Dumnezeu este valabil în sine. Deși unii Îl condamnă din cauză că descrie dezmățul uman și au încercat să-l interzică în școli din cauza a astfel de motive, ei nu recunosc faptul că acest „Cuvânt" este în esență o „oglindă" corectă, capabilă sa dezvăluie adevărata natură a omului, precum și remediul pentru degenerarea umană". Cuvântul „nu susține" stiluri de viață destrăbălate, așa cum sugerează unii ipocriți orbi, dar SCOATE LA IVEALĂ condiția decăzută a omului, pentru a arăta prăpastia infinită dintre acesta și perfecțiunea sublimă a lui Dumnezeu.)* „

CHRIS: „Și aceasta este ceva ce a declarat revista lunară Moodey: „Cadrele didactice, părinții, preoții și consilierii ar trebui să citească și să învețe de la consiliul lor" (În acest moment, un alt apel este preluat, de data aceasta de la Amelia, din Chicago. Ea a întrebat care sunt semnele pentru a determina dacă un copil este abuzat ritualic.)

Lauren: *„Aș spune, dacă vedeți orice schimbare*

drastică la copilul dumneavoastră, indiferent dacă aceasta este emoțională sau fizică sau spirituală. Dacă observați câteva simptome, dar nu găsiți niciun motiv pentru o astfel de schimbare a copilului, dacă nu ați avut decese în familie. Aceasta ar fi sigur o cauză pentru a cerceta, oricare ar fi cauza traumei copilului și dacă are în special legătură cu „rugăciunea către diavol" sau de a fi speriat de moarte dacă sunt atinși atunci când fac baie, sau cu dorința de a-și schimba lenjeria intimă la fiecare cinci minute. Chestii de așa natură care ar putea indica faptul că copilul a fost abuzat sexual. Și apoi, dacă copilul asociază astfel de lucruri cu spunerea rugăciunelor în mod invers sau spune versețuri biblice invers sau face afirmații de genul: „Tu nu mai ești mama mea" sau „Tu nu mai ești tatăl meu-tatăl meu este Satana".

Aceste tipuri de declarații, însoțite de alte feluri de schimbări sistematice, sunt cu siguranță indicatori că este o posibilitate a unui abuz ritualic asupra copilului lor. (Amelia se referea în acel moment la situația unei prietene de-a ei care avea un copil de 2 ani care frecventa centrul de zi și care, la scurt timp după aceea, a început să-și schimbe comportamentul, reacționând straniu, având coșmaruri etc. Mulți copii mici au suferit astfel de abuzuri în centrele de îngrijire de zi, despre care mulți ex-sataniști susțin că au fost alese de către culte pentru „recrutarea" copiilor. Această activitate implică deseori și ramura mare a industriei pornografice infantile care este implicată

în abuz și ritualuri satanice, așa cum au fost și copii lui Lauren. Cazul Școlii McMartin a fost doar unul din multe exemple și de obicei sunt puține condamnări în astfel de cazuri, deoarece copiii sunt prea mici pentru a se putea proteja psihologic de avocații de apărare vicleni și posibil din cauza infiltrării cultului în structurile legislative, după părerea unora. Copiii care sunt abuzați de astfel de pornografi ai cultului satanic descriu aceste incidente ca fiind impuși să stea în centrul pentagramelor, fiindu-le arătate imagini cu Iisus care erau întoarse de la ei și li se spunea că, dacă vor spune cuiva ceva despre ce se întâmplă, Iisus le va întoarce spatele. Ei erau obligați să mănânce „pussak", o combinație grotescă de fecale umane și un fel de lichid, erau forțați să stea goi în fața camerei de filmat, în timp ce erau filmați, și alte lucruri similare. Autorul Hall Lindsey, de exemplu, dar și alți anchetatori au documentat multe cazuri de abuz satanic al copiilor având legătură cu centrele de îngrijire de zi")

Jones: *„(Ca răspuns Ameliei) Primul meu sfat este ca ea să-și creadă copilul și, dacă există vreun motiv de teamă, atunci nu există nici un motiv pentru a duce acel copil într-un loc de care se teme. Al doilea sfat ar fi să ia legătura cu oamenii legii și să le povestească (ea și copilul) despre ce au văzut. Sunt mulți oameni ai legii care știu diferite simptome și multe modalități de a face copilul să divulge astfel de secrete. Cu siguranță s-a întâmplat ceva, aceasta ar putea fi un abuz sexual*

direct fără vreo implicare ritualică. La centrul de zi ar putea fi un câine mare de care se teme copilul sau un oricare alt motiv de felul acesta, dar ea (mama) trebuie să urmărească asta, dar nu să încerce să ignore. (În continuare, locotenentul Jones își spune propriile păreri despre centrele de îngrijire de zi).

Cred că un copil trebuie să fie cu părinții săi. Știu că nu fiecare își poate permite acest lucru din punct de vedere financiar, dar câteodată trebuie să lăsăm deoparte dorințele noastre materiale, dacă începe să fie cazul, și să stea acasă și să-și creacă copiii într-un mediu sigur. Nu ne mai putem încrede copiii în lumea profană. Această lume din această țară a devenit foarte ocultă în natura sa și uneori chiar și cele mai prestigioase locuri pot fi focare de abuz - fie abuz sexual, fizic sau chiar abuz ritualic satanic. (În acel moment, în „linie directă", cuvântul i-a fost oferit altui apelant, Karen din Michigan, care, de asemenea, a fost o victimă a abuzului ritualic satanic în copilărie, dar care a fost salvată de puterea harului lui Dumnezeu. Au fost unele menționi despre un „limbaj satanic" sau „lingo", folosit de către cei care aparțineau cultului, și de asemenea trimiteri la „aripile demonice" sau „proiecția astrală". După unele discuții pe subiecte legate de aceasta, moderatorul Chris Fabrey a intervenit)

CHRIS: „Ceea ce aud venind de la tine și ceea ce și Karen susține este că sexualitatea perversă poartă în spatele ei și o activitatea demonică și acestea două par a merge mână în mână. Ați simțit

și dumneavoastră aceasta? (adresându-se lui Lauren)"

Lauren: *„O, cu siguranță! Activitatea sexuală căreia i-am fost martoră este asociată cu un grup foarte abuziv. Era diabolic. Nu este doar un abuz sexual, este un abuz spiritual conectat cu acela sexual și de aceea este foarte dificil de a explica faptul că ai de-a face cu adevărate puteri ale întunericului. Și când ești abuzat sexual, ei se vor „ruga" ca să ai relații sexuale cu Satana și cu alte spirite demonice. Și acesta este deja un alt nivel de abuz. Este total diferit. Nu-mi place să spun doar „abuz sexual". Este nevoie de harul și puterea miraculoasă a lui Dumnezeu pentru ca cineva să poată trece prin asta și să-și întărească gândirea".*

CHRIS: „ John este din Davenport, Iowa John repede, întrebarea ta"

John: *„Da, domnule locotenent Jones, soră Lauren. Am auzit ca un număr mare de copii abuzați sunt folosiți pentru uciderile satanice.Are cineva din voi un procent exact?"*

Jones: *„Nu există astfel de statistici. Oricine care spune că are o astfel de statistică minte. Nimeni nu a numărat aceste cazuri și este extrem de dificil să treci de acest secret pentru a afla adevărul".*

CHRIS: „Oare aceasta se întâmplă din cauză că nu au fost niciodată găsite cadavre?"

Jones: *„Nu, am găsit cadavre, avem uciderii din motiv*

ritualic satanic pe Death Row. Problema nu este în inexistența acestor cazuri, dar în cât de iscusiți (adică vicleni și abili) sunt acești oameni și cât de bine pot aceștia să ocolească sistemul judiciar executiv. (Notă: Lauren a adăugat la acest moment că țintele majore sunt copiii „nedoriți" și, respectiv, nu iau atâtea măsuri de protecție pe care le-ar lua un părinte normal. Lt. Jones, de asemenea, comentează că pentru ca organele puterii să aibă ceva progrese în acest sens, acestea trebuie să admită natura spirituală a acestor activități criminale. Ignorarea acesteia a dus doar la pierderea treptată a motivelor încercării organelor puterii de a stopa valul de criminalitate. El a sugerat că toate organele puterii nu mai iau în considerare conceptele tradiționale de a aborda crimele și nu mai acceptă ideea de „război spiritual" care este unicul mod de abordare al acestor crime.)„

(La scurt timp după aceasta, programul s-a încheiat.)

• • •

IMPOSTRORII: „Unele persoane răpite", care susțin că există entități străine răuvoitoare capabile de a pretinde în mai multe moduri că sunt ființe umane. Dacă așa stau lucrurile, atunci ar putea fi foarte dificil să determini cine este un INFILTRAT în societatea umană și lucrează împotriva dominației umane de pe planetă. O femeie a susținut că, în timpul experienței ei, și-a „văzut" soțul trăgând-o afară din mașină și ispitind-o să „îl" urmeze spre o

navă ce îi aştepta şi că acolo erau trei fiinţe pe care ea ar trebui să le vadă".

„În acelaşi timp, ea părea să simtă că răpitorul ei era o entitate străină, care a luat „forma" soţului ei, în timp ce soţul ei era ţinut în automobilul din care ea a fost scoasă cu forţa. O altă femeie, în timpul întâlnirii ei cu extratereştrii, l-a văzut pe însoţitorul ei înconjurat de o lumină neobişnuită şi apoi l-a văzut comportându-se într-o manieră stranie, ca şi cum era posedat de ceva. Apoi, la fel de straniu, şi-a revenit. O altă femeie descria răpirea corpului ei „astral", care a fost scos oarecum din corpul ei fizic de către extratereştri şi pus într-un fel de recipient, probabil pe o navă extraterestră.

„Ea şi-a dat seama că o altă „fiinţă" a preluat controlul asupra corpului ei (un aşa-numit „intrus") şi corpul ei, care era acum controlat de extratereştri, îşi continua activitatea zilnică obişnuită. Asta a durat o perioadă de timp până şi-a recăpătat controlul asupra corpului. Unii chiar au susţinut că fiinţe demonice au omorât oameni (scoţându-le sufletul sau spiritul, ori ambele) şi apoi au preluat controlul total asupra corpurilor lor şi aceasta funcţionează în prezent şi la nivelurile înalte ale guvernului. Desigur, dacă acest lucru ar fi adevărat, ar fi foarte greu de demonstrat. Inutil, ca să spun aşa; ar putea fi asemenea „grâului cu neghină", în care „neghina" se amestecă foarte uşor cu societatea umană şi ar putea fi foarte dificil de deosebit extratereştrii de oameni, cu excepţia cazului

dacă s-ar folosi vreun experiment tehnic ce ar putea determina dacă corpul are un suflet uman sau nu".

Capitolul 7

ET - Farfurii zburătoare pământene, Energia liberă şi Proiectul Omega

Acest capitol va include fapte şi extrase din diferite rapoarte şi mărturisiri ce au fost adunate la un loc odată cu compilaţia „Tratatului spaţial" El se va ocupa doar de cele mai sensibile fapte privitoare la prezentul conflict cosmic dinăuntrul şi de dincolo de Pământ

• • •

Informaţia de mai jos a fost primită din partea Juliettei Sweet, o prietenă apropiată a lui Sharula Dux, un cetăţean al oraşului Telos ce se află la poalele Munţilor Shasta, şi a fost datată 2/7/93: „... Luna trecută, după ce am transcris CD-ul dumneavoastră (Tratatul spaţial), am citit în întregime documentele. Foarte interesant şi plin de fapte relevante. Apreciez faptul că sunteţi cu picioarele pe pământ când vă prezentaţi ideile... Nu sunt foarte familiarizată cu rasa sauriană şi nici nu i-am auzit pe Sharula şi Adama să pomenească ceva despre ea... Într-adevăr, Gray-ii (o specie de extratereştrii - nota trad.) ies la suprafaţă din când în când şi ceea ce a fost comunicat de către IERARHIE este faptul că într-adevăr li s-a cerut, la nevoie prin forţă, să plece. Acest proces a început cam în urmă cu un an şi ceva, iar Adama indică faptul că Los Alamos va fi ultima zonă ce trebuie

curățată... Acolo a avut loc un fel de conflict de tipul „Star Wars", dar Maeștrii ne spun să nu ne îngrijorăm de acest fapt și că au totul sub control...

Vârsta lui Sharula este, de fapt, de 267 de ani, însă din motive de identitate pentru „suprafață" ea spune că s-a născut în 1951. Asta ajută la situația în care numărul de securitate socială (CNP) și seria pașaportului este verificată. Poate că ați dori să vă actualizați documentele pentru a reflecta mai bine vârsta ei adevărată.

• • •

CRP a auzit de la un cercetător informații despre un incident care făcea obiectul de studiu al acestuia din urmă. Oricum, datorită faptului că el nu își aduce aminte exact sursa, cititorul trebuie să ia informația ca atare. Documentul se baza pe o informație primită de la un om care lucra la un nivel foarte înalt de securitate în bazele subterane ce se află sub complexul militar Nevada. Acest om mărturisea că în timp ce era acolo a aflat despre o rasă de extratereștri care locuiau în baza subterană, un grup cunoscut sub numele de „Orange". Aceștia erau, se pare, un tip de hibrid între extratereștri și umanoizi, având caracteristici reptiliene cu organe reproductive asemănătoare oamenilor, fiind capabili să se împerecheze cu pământenii. Așa cum am spus în documentele mele anterioare, nici un hibrid adevărat nu poate să existe între un sauroid și rasa umană pentru că oamenii au o matrice energetică sufletească, în timp ce adevărata rasă reptiliană nu o deține (printre multe alte caracteristici discriminatorii), așa că trebuie

să presupunem că entitățile întâlnite de omul acesta care lucra în baza din Nevada făceau parte din ceea ce se numește îndeobște „drac-orange" (fără matrice energetică sufletească) sau „eve-orange" (cu matrice energetică sufletească). În care dintre aceste două categorii intră acele entități nu se poate ști în momentul scrierii acestei cărți. O altă declarație, neconfirmată de altfel, se referă la un alt individ (probabil făcând parte din serviciile secrete militare) care se presupune că a fost invitat să lucreze cu un grup de „arieni" ce de asemenea locuiau într-o bază secretă din Complexul Militar Nevada alături de personalul Guvernului Secret Militar. Acest individ pretinde că acel grup avea acces la nave de tip OZN și folosea ca simbol svastica. La acea vreme, grupul acesta era în conflict cu Gray-ii din cauza fostelor legături ce existaseră între ei. Așa cum s-a întâmplat cu fiecare organizație umană ce interacționase cu Gray-ii sauroizi, probabil că și acești „arieni" au aflat adevărata natură a reptilienilor după ce aceștia din urmă i-au „trădat".

E foarte ciudat faptul că atât CIA, cât și „arienii", se spune, că operează în și sub situl de testare din Nevada, ceea ce poate să vină în sprijinul afirmațiilor făcute de către unii, că CIA a „bătut palma" cu naziștii undeva înainte sau după cel de-al Doilea Război Mondial și că ambele grupuri au avut și au în continuare legături cu Illuminati. Dacă un astfel de grup de „arieni" într-adevăr există, ar fi foarte înțelept pentru ei, ținând cont de atrocitățile naziștilor din trecut, să renunțe la

svastică şi la tot ceea ce înseamnă ea dacă intenţionează să ceară ajutorul adevăraţilor americani în conflictul lor cu Gray-ii.

Chiar dacă generaţiile de „arieni" din prezent nu sunt responsabile personal de crimele de război ale părinţilor, ele ar trebui totuşi să fie de acord să se conformeze principiilor constituţionale ale egalităţii umane, indiferent de rasă, religie sau cultură, dacă vor să aibă o coexistenţă paşnică cu populaţia planetei. Altfel, se vor găsi ei înşişi într-o poziţie neconfortabilă. Pe de-o parte, Gray-ii saurieni şi, în cealaltă, urmaşii antinazişti ai celor care şi-au pierdut familiile în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Dacă va izbucni vreodată un război între oameni şi reptilieni, război interplanetar şi intraplanetar, aşa cum unii sugerează că se va întâmpla, grupurile de farfurii zburătoare neonaziste, despre care se presupune că există, vor trebui să decidă să se alăture rasei umane, lăsând de-o parte fostele lor idealuri naziste, pentru că altfel vor fi prinşi în „tirul încrucişat" al oamenilor şi al rasei reptiliene.

Există posibile dovezi că cel puţin trei grupuri de „extratereştri" în întregime umani au conexiuni cu Complexul Militar Nevada, ei fiind recuperaţi vii din discurile zburătoare prăbuşite, sau că extratereştri umanoizi sunt doritori să ajute anumite structuri guvernamentale din domeniul tehnologic. De exemplu, mărturisirea de mai sus sugerează atât posibilitatea că „arienii antarctici" au şi ei legături cu Complexul

Nevada, cât și ipoteza unei interacțiuni sau implicări a nordicilor pleiadieni.

Robert Lazăr pretinde că a văzut în anumite ocazii nave ale pleiadienilor ce aveau drept piloți blonzii telosieni, despre care se spune că au conexiuni cu rețelele subterane ale Nevadei și Regiunii de Sud-Vest.

În realitate, diferite scenarii se pot întâmpla în același timp în zona de teste din Nevada din moment ce nimeni nu poate controla informația ce „iese la suprafață" despre ceea ce se întâmplă acolo. Într-un anumit sens, zona de teste din Nevada este centrul unui scenariu de tipul „Cel de-al Treilea Război Mondial". Singura diferență e că acest război este mușamalizat sau se desfășoară în subteran, pentru că atât reptilienii, cât și Illuminati nu vor ca acest conflict să fie făcut public, chiar dacă anumiți „guvernamentali" au lăsat să se scurgă informații prin intermediul COM-12 sau alte servicii secrete similare.

Aceste afirmații, precum și cele făcute de servicii secrete asemenea „Yellow Fruit", indică faptul că unii dintre cei binevoitori operează în și sub Complexul Nevada - extratereștrii care respectă forma constituțională a Guvernului SUA. De asemenea, se mai afirmă că există mai mult decât un singur grup de extratereștri umani care activează acolo și că, de fapt, sunt trei grupuri mari care se luptă pentru control: Federația Umană „Constituțională", grupurile asociate ale Illuminati și Gray-ilor și reptilienii. Unii sugerează chiar că cele două grupuri asociate ale Illuminati și

Gray-lor nu sunt un al „treilea" grup, ci mai degrabă o organizație „tampon" de oameni și Gray, avizi de putere care lucrează împreună într-o competiție reală și mortală pentru dominarea lumii. Ambele vor ca planeta să ajungă sub o singură mână, dar nu se înțeleg în ceea ce privește cine va fi stăpânul suprem: oamenii sau Gray-ii. E mai degrabă o relație bolnavă de tipul „iubire-ură".

Revista „UFO Review", în numărul 37, a lui Tim Beckley a publicat articolul intitulat de către editor „OZN-uri extraterestre vs OZN-uri pământene". Prezentăm mai jos un extras din acest articol care începe cu o referire la cercetătorul William Cooper.

„... Inițial, Cooper a declarat că a văzut documente extrem de secretizate în perioada în care lucra în cadrul Marinei, documente ce vorbeau despre o înțelegere făcută între Armată și un grup de extratereștri. Acest tratat permitea schimbul oamenilor (răpiți) contra tehnologiei extraterestre. Încet-încet însă, Cooper a început să-și dea seama că fusese de fapt „orb" și starea lui de fapt a început să se schimbe...

„Adevărul e", declară Cooper, „că Guvernul Secret încerca să implementeze public ideea unei apropiate invazii extraterestre pentru ca națiunile întregii lumi să se unească într-un singur guvern mondial, cunoscut sub numele „Noua Ordine Mondială". Această forță globală ar fi fost, bineînțeles, sponsorizată în ascuns de către guvernul secret a cărui identitate s-ar fi revelat în cele

din urmă ca fiind Illuminati - un „imperiu invizibil" ce a existat în spatele scenei de secole, favorizând războaie şi controlând atât fluxul monetar, cât şi ceea ce virtual a fost permis să se ştie despre orice subiect."

Cu aceste dezvăluiri pare că întregul iad s-a dezlănţuit pe tărâmul OZN-urilor (Notă: un scenariu cât se poate de plauzibil este cel în care Illuminati se folosesc, de fapt, de ameninţarea unei invazii extraterestre pentru a crea un singur guvern mondial). Oricum, extratereştrii sunt reali şi lucrează îndeaproape cu Illuminati în încercarea de a implementa un singur sistem global pe care aceştia din urmă speră să fie în stare să-l guverneze împreună cu rasa reptilienilor sau saurienilor, asta în cazul în care reptilienii nu se decid să-i alunge pe Illuminati în momentul în care ar deţine întregul control. Există dovezi nenumărate ce susţin realitatea acestui scenariu şi faptul că el a fost pus în funcţiune cu mulţi, mulţi ani în urmă chiar dacă în ascuns faţă de majoritatea umanităţii. „Extraterestru" în cazul acesta a fost comunismul. În Tratatul Spaţial am prezentat dovezi că Naţiunile Unite au fost folosite de Organizaţia Internaţională a Illuminati pentru a „fraieri" naţiunile lumii în cadrul unui „Război rece" ce avea rolul de a ţine masele sub control, în timp ce conducătorii iniţiaţi ai ambelor tabere conlucrau îndeaproape.

Din moment ce există, conform unor surse militare, dovezi că atât Coreea, cât şi Vietnamul au fost conflicte ce nu trebuiau să se constituie într-un câştig (aşa cum e sugerat de manipulările liderilor Illuminati - comunişti

ai ONU, lideri care au condus contraofensiva împotriva comuniștilor, conlucrând, de fapt, cu aceștia din urmă la trădarea planurilor și a poziției forțelor de luptă occidentale etc.), această teorie sugerează că această alianță mefistofelică între Illuminati și Gray-ii saurieni va fi folosită în același fel. Cu alte cuvinte, asemenea Națiunilor Unite din trecut, guvernul internațional va controla, poate, și va contraataca împotriva „invaziei" Gray-ilor astfel încât să pară că el apără Pământul, când, de fapt, utilizează spaima oamenilor pentru a putea crea un singur control politic global.

Pe lângă acestea mai este și posibilitatea ca cei din Guvernul Unic Mondial să rupă toate parteneriatele cu Gray-ii și să încerce o reală contraofensivă împotriva extratereștrilor, caz în care sistemul global poate să nu fie centralizat politic, ci să acționeze mai degrabă pe o colaborare economică ce va permite încă națiunilor independente să-și păstreze autonomia și caracteristicile culturale fără să se amestece într-un fel de sistem mondial orwellian. Oricum, trebuie să ne aducem aminte că, la fel ca în cartea lui Orwell, războaiele „planificate", reale sau imaginare, sunt mecanisme importante în menținerea în funcțiune a sistemului totalitar. Care dintre aceste scenarii va fi dezvăluit în cele din urmă nu putem să anticipăm.

• • •

Lumea antigravitațională a lui Vladimir Terzirski

Conform lui Terzirski, naziștii construiseră farfurii zburătoare cu care călătoriseră pe alte planete chiar

înainte să înceapă cel de-al Doilea Război Mondial. Fiind de origine slavă, Vladimir spune că nu poate să aibă decât cea mai cumplită repulsie față de tot ceea ce constituise filozofia politică și rasială a lui Hitler și că din cauza acestuia s-a decis să scormonească în diverse „tehnologii negre" dezvoltate de naziști, despre care el credea acum că fuseseră susținuți în secret de către siniștrii Illuminați care lucrau din spatele scenei. (Notă: așa cum se poate vedea din alte dosare, „legătura" dintre Illuminați și naziști se pare că a fost ordinul Iezuit sau Loja Iezuită).

În vasta sa colecție de fotografii și alte documente, Terzirski are multe imagini și desene ale diverselor nave în formă de disc construite de oamenii de știință naziști și care erau puse în funcțiune de turbine Schauberger și dispozitive magneto-gravitice tahionice Kochler (Toate bazându-se pe energie liberă și pe principiul antigravitației). De fapt, Vladimir spune că tot ceea ce ținea de antigravitație se cunoștea de multă vreme și că britanicii se pare că au aselenizat pe Lună cu un secol înainte.

Însuși Vaticanul are un grup de oameni de știință care pășesc în spațiu din când în când, lansându-se din bazele sud-americane.În același timp, în „laboratorul viselor" aflat în adâncurile subterane ale Zonei 51 din Deșertul Nevada, o ramură renegată a CIA-ului, protejată de o unitate privată de securitate asemănătoare forței polițienești SS și pe care o alimentează Illuminați, își construiește propria flotă de „farfurii zburătoare"

utilizând tehnologia interzisă a lui Hitler...

John Lear: „Debutul" lui Lear în ozenistică s-a întâmplat când un prieten de-al lui, veteran al războiului din Vietnam, i-a povestit despre aterizarea unei farfurii zburătoare la 70 de mile nord-est de Londra, în pădurea Rendlesham, aflată în apropierea bazelor Forțelor Aeriene Woodbridge și Bentwates. Dezvoltându-și un sistem de surse foarte bine conectate, Lear a dat peste niște fapte de-a dreptul uimitoare. Aici incluse fiind existența unor enorme ca și mărime și număr baze subterane; forme de viață extraterestră extrem de avansate și care acționeaza liber pe Pământ; existența bazelor americane pe Lună și Marte și realitatea mutilărilor umane.

Inițial, Lear s-a gândit că publicul are dreptul să știe ceea ce se petrece, dar în cele din urmă și-a schimbat părerea, dându-și seama că publicul nu ar putea să „ducă" întregul adevăr.

Următoarele paragrafe sunt dintr-un document intitulat „Trezește-te America! O scrisoare deschisă către toți cetățenii din partea Commander X".

„... Dați-mi voie să vă dezvălui câteva secrete uluitoare ce sunt sigur că vă vor supăra așa cum am fost și eu cu ocazia acestor revelații..."

„... Mai mult, adevărul despre această problemă este că armata Statelor Unite are acum la dispoziția sa - și a avut destul de mult timp - nave secrete care erau capabile să zboare de trei ori mai repede și la

o altitudine mai mare decât oricare avion de luptă care este cunoscut în mod „oficial" de către public. Aceeaşi navă poate teoretic să se dematerializeze şi să se rematerializeze într-o fracţiune de secundă, la fel cum poate să plutească la câţiva centimetri de pământ, înspăimântând astfel cumplit oricare duşman real său potenţial.

Poate nu este chiar atât de surprinzător că această navă utilizează o formă de energie pe care în mod normal ar trebui să o vedem că fiind „extrem de revoluţionară" şi care este atât de economică şi disponibilă, încât forţele „inamice" se pot teme în fiecare clipă că „balanţa puterii" poate fi înclinată în aşa fel încât să le scape din mâini şi să schimbe radical peste noapte societatea.

Cred că până acum aţi devenit destul de curioşi să ştiţi ce formă are această energie şi de unde poate să fie obţinută. V-aţi putea întreba, de asemenea, de ce nu aţi auzit până acum această uimitoare dezvăluire. Răspunsul la astfel de întrebări este foarte simplu:

- Această energie este la dispoziţia tuturor;
  Se află în tot ceea ce vă înconjoară;
  Şi nu aţi auzit până acum nimic de ea pentru că există o întreagă conspiraţie a sistemului militar-industrial pentru a ţine în secret existenţa ei faţă de „masele de dobitoci" care trebuie să rămână în ignoranţă totală astfel încât „interesele corporatiste să poată obţine profituri imense de pe urma vieţii noastre". Mai ales a noastră!

Cu mulţi ani în urmă, unul dintre cei mai încăpăţânaţi

„gânditori liberi" - un om dedicat adevăratului umanism - cu numele de Nikola Tesla, a ajuns pe țărmurile noastre cosmice pentru a modela destinul nostru spiritual și tehnic. A venit dintr-un alt timp și alt spațiu pentru a alerta lumea în ceea ce privește necazurile ce vor să vină (Primul și al Doilea Război Mondial și globalizarea comunismului). În același timp, a venit cu „soluții" pentru problemele noastre.

Deținător a peste o mie de brevete pentru minunate invenții, Tesla a refuzat milioane de dolari din dividende la fel precum a refuzat Premiul Nobel fiindcă nu a crezut că „marile afaceri" și „corporațiile uriașe" ar trebui să controleze ceea ce de drept aparține întregii umanități.

Din cauza crezurilor sale, Tesla a fost deseori hărțuit și viața sa amenințată... El a refuzat contactul cu marile afaceri și lumea corporatistă fiindcă a crezut în liberul întreprinzător.

În cartea mea intitulată Nicola Tesla și energia liberă puteți afla, la prima mână, informații despre munca unor inventatori ai zilelor noastre precum Otis. T. Carr, Arthur H. Matthews și Howard Manger, care au perfecționat metode alternative de propulsie ce în curând vor duce oamenii și femeile pe Marte și alte planete în siguranță și fără mari cheltuieli.

Într-adevăr, în timp ce aceste cuvinte sunt scrise, miezul însuși al legii gravitației descoperite de Newton este făcut bucăți pe măsură ce noi și mult mai incitante legi ale științei sunt scrise după aproape patru secole. Veți învăța, de exemplu, despre incredibile studii

ce sunt făcute la Universitatea Thoku din Sendai, Japonia, unde cercetătorii au descoperit o modalitate de a sfida gravitația în condiții de laborator. Veți afla, de asemenea, despre incredibile cercetări secrete făcute cu câțiva ani înainte de către indivizi precum T. Townsend Brown și John Searl, care au construit efectiv dispozitive aeronautice care zboară pe cer folosind sisteme revoluționare de propulsii. Cu toate acestea, acești doi domni au dispărut misterios și mare parte din studiile și cercetările lor au fost ori furate, ori arse din cauza uimitorului adevăr pe care l-au descoperit în ceea ce privește energia liberă.

Dacă l-ați ascultat pe Geraldo Rivera recent, ați fi putut să vedeți un expozeu al Zonei 51, o locație militară top-secret ce se află la doar 150 de mile nord, nord-vest de Las Vegas. Aici, în acest complex militar situat pe 38.500 de ari, păzit foarte bine de agenții de securitate externe contravenind oricărei legi constituționale cunoscute, se întâmplă lucruri foarte ciudate în mod regulat.

Mai importante decât aceste rapoarte ale unor observatori sinceri și cinstiți sunt spusele celor care lucrează în interiorul Zonei 51, care mărturisesc faptul că viețile lor au fost amenințate în momentul în care au aflat lucruri despre ceea ce se petrece în această locație.

Primul care a vorbit în public despre toate acestea a fost fizicianul Robert Lazăr, care spunea că a fost legat la ochi în fiecare zi când intra în această bază militară și era transportat într-un autocar cu geamuri întunecate până

la al 7-lea nivel de sub pământ. Aici, era pus să lucreze la diferite aeronave de origine extraterestră ce ori fuseseră capturate de guvern după ce s-au prăbuşit ori au fost dăruite, efectiv, „Unchiului Sam" de către extratereştrii ce doreau consimţământul oficialităţilor pentru a răpi oameni în schimbul tehnologiei lor. Mai târziu, după ce militarii au aflat - prin ascultarea telefonului său - că Lazăr se temea pentru viaţa lui şi era gata să vorbească, acesta din urmă a fost drogat şi hipnotizat pentru a nu şi aduce aminte nimic din ceea ce a văzut şi a fost pus să lucreze la locul de muncă.

Conform lui Lazăr şi aici povestea devine cu adevărat incredibilă extratereştrii într-un anumit moment au preluat de-a dreptul controlul anumitor zone ale bazei militare (probabil nivelele cele mai de jos - nivelele 5, 6 şi 7) prin utilizarea forţei, mergând chiar la uciderea oamenilor de ştiinţă care au cooperat cu ei. Lazăr crede că a fost angajat de militari să îl înlocuiască pe unul dintre aceşti oameni de ştiinţă care a fost „înlăturat" din această operaţiune.

(Conform anumitor surse, un atac similar din subteran a decimat aproximativ 66 de oameni de ştiinţă şi ofiţeri de securitate în cel mai adânc nivel subteran al bazei Dulce, New Mexico şi cât se poate de probabil din alte baze aflate în întreaga lume. Se pare că acesta este premiul oferit de saurieni sau extratereştri acelor oameni secreţi de ştiinţă guvernamentali care credeau că ei - Gray-ii şi reptilienii ar trebui să respecte „Tratatul").

Trebuie să mărturisim totuşi că aceşti oameni de ştiinţă se poate să nu fi fost cu voia lor iniţiatorii unei astfel de „interacţiuni extraterestre", ci să fi executat doar ordine ale superiorilor lor ce de fapt erau iniţiatorii acestor activităţi îngemănate întreprinse cu ceea ce ei crezuseră că erau „fraţi spaţiali". Această tragedie ar putea să fie o lecţie utilă pentru cei care în viitor ar vrea să-şi „vândă" propria lor rasă în schimbul unor beneficii materiale şi care în nebunia lor aşteaptă să fie recompensaţi de presupuşii binefăcători extratereştri pentru trădarea lor. Din nefericire, recompensa lor se prea poate să fie propria eliminare ce survine atunci când ei devin pioni nefolositori în această certă încercare de supunere a lumii noastre. Când această reţea subterană ar fi redobândită din mâinile răuvoitorilor, există o singură cale prin care aceştia pot să fie împiedicaţi, şi anume: întregul sistem subteran de baze guvernamentale să fie pus la dispoziţia instituţiilor şi sistemului legal al Statelor Unite. Acţiunea organizaţiilor industriale şi guvernamentale egoiste este cea care ne-a vândut rasei „draconienilor" şi au deschis uşa pentru invazia lor, la început, în acest sistem de baze militare subterane.

Dacă toate activităţile subterane sunt monitorizate de instituţiile federale cunoscute, elementele renegate guvernamentale sau industriale nu vor mai fi atât de tentate să se implice personal în astfel de activităţi ilegale precum experienţele genetice naziste asupra unui imens număr de sclavi umani. Dacă instituţiile

de la suprafață trebuie să acționeze în baza unor legi constituționale și directive legale, atunci așa ar trebui să își desfășoare activitatea și laboratoarele subterane ce se află la Los Alamos, Wackenhut, Rand Corporation, și alte corporații științifice industriale parazite ce cred că sunt deasupra oricăror legi.

Lazăr a dezvăluit într-o serie de interviuri difuzate la stațiile de radio și tv din Las Vegas faptul că vehiculele ce zburau deasupra Zonei 51 (cu precădere noaptea, chiar înaintea zorilor) utilizează un principiu necunoscut până atunci de distorsionare a spațiului și timpului, „utilizând gravitația pe post de lentilă" și având ca sursă de energie un reactor de antimaterie alimentat de ceva ce extratereștrii au adus cu ei și pe care îl numeau *„elementul 115"*.

Dintr-un loc numit „drumul căsuței poștale" aflat în apropierea orașului Rachel, Nevada, un număr de felurite tipuri de nave de zbor a fost văzut de cei care așteaptă ore în șir și cu destulă răbdare astfel de apariții. Chiar și televiziunea NBC a atacat acest subiect cu foarte puțin timp în urmă atunci când a deplasat la fața locului o echipă și a reușit să surprindă pe peliculă zborul a ceva ce părea să sfideze gravitația.

Tesla a știut datorită acuității celui de-al 6-lea simț al său că anii de dinaintea sfârșitului de secol pot să fie ani plini de pace și prosperitate pentru fiecare dintre noi sau, dacă guvernul secret este victorios în încercarea lui de a ne ține sub papuc, vor fi ani plini de războaie, suferință, foamete și sărăcie, fiindcă doar în acest fel el

îşi poate menţine controlul asupra umanităţii. Acesta este motivul pentru care Nikola Tesla a ales porumbelul alb ca şi simbolul său personal de încurajare, de libertate şi mai ales pentru demnitatea personală a fiecăruia dintre noi".

Grupul UNICUS (Dept. 210; 1142 Manhattan Ave.#43; Manhattan, CA 90266), ce se presupune că este un grup devotat „legăturilor extraterestre", a dezvăluit foarte multă informaţie în 1993 privitoare la cercetările şi munca unui anume domn Robert M. Stanley. Stanley se presupune că a descoperit un „oraş pierdut", despre care el spunea că a fost locuit odată, demult, de către strămoşii omenirii, despre care el mărturiseşte că aveau legături strânse cu lemurienii.

Unii dintre locuitorii acestui oraş aveau o înălţime de peste doi metri şi puteau să călătorească interplanetar utilizând o veche bază OZN. Cu toate că Stanley a călătorit în peste 12 ţări făcând cercetări arheologice, el declară că acest „oraş pierdut" - despre care spune că se află într-un uimitor sistem subteran de tunele şi peşteri localizat sub „Mystic Mountain" (Muntele Mistic, nota trad), din sudul Californiei - este cel mai incredibil sit ce s-a descoperit vreodată şi conţine pereţi, statui şi multe alte relicve antice ce aparţin vechii culturi ce l-a construit. El a dus cu sine în acel loc mulţi oameni de ştiinţă, ingineri, arheologi şi antropologi. Au intrat în complexul subteran mărturisind toţi că sunt în asentimentul declaraţiilor lui Stanley ce vorbeau despre

incredibila importanță a acestui sit, întrebându-se cum de acesta din urmă nu a fost descoperit până la acea dată.

Cu toate că Stanley este reticent în a dezvălui locația exactă a sitului de la Muntele Mistic, „despre care mai pretinde, împreună cu alții, că a avut experiențe legate de razele luminoase ale OZN-urilor ce coborau asupra lor", el mărturisește că acest loc se află în sudul Californiei, ceea ce dă posibilitatea ca cineva, care a citit informațiile cuprinse în „Tratatul Spațial", să își dea seama că Munții Panamint sunt locația la care Stanley se referă. În cazul în care această legătură nu este reală, putem spune doar că „orașul" Panamint a jucat un rol important în scenariul de mai sus și că totuși este conectat într-un fel la povestea „orașului pierdut" descoperit de Robert Stanley.

Domnul Stanley poate să fie contactat prin intermediul „Mystic Mountain Adventures", Dept. 200., 1142 Manhattan Ave.#43., M. B., CA 90266. Oricum, trebuie să fiți atenți fiindcă Stanley este ferm în convingerea sa că acest sit nu trebuie să fie transformat într-o atracție turistică sau parc de distracție cu chioșcuri unde se vând hot-dog și altele, ci dorește să păstreze locația în condițiile originare pentru beneficiul generațiilor viitoare de cercetători.

• • •

Următorul articol, „Incredibilele dezvăluiri ale doctorului Kueppers", scris de Helga Morrow, este publicat în numărul 37 al UFO Review cu titlul „A scăpat

din Germania nazistă în timpul apogeului celui de-al Doilea Război Mondial și a venit în America să lucreze în cadrul proiectelor ultrasecrete ale armatei americane implicate în descoperirea invizibilității (experimente temporale), cercetări asupra antigravitației și teleportării":

„Nota editorului: articolul următor este o mărturisire făcută de Helga Morrow despre răposatul său tată dr. Fred A. Kueppers, un inginer german care a fugit în Statele Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial...

(Povestea Helgăi) Am aflat din diverse surse că tatăl meu a fost unul dintre oamenii de știință care au lucrat în cadrul Experimentului Philadelphia; că a inventat dispozitive de temporizare a bombei atomice și că a fost ales de către oameni de știință care lucrau la această bombă să-i reprezinte în fața lui Harry Truman, cerându-i acestuia din urmă să nu lanseze bomba. A descoperit formula matematică pe baza căreia astronauții au putut să se întoarcă pe Pământ; a proiectat sistemul electric miniatural al navetei Sputnik - prima navetă spațială lansată; a lucrat la proiectul Blue Book, OZN; a inițiat utilizarea cablajelor din aluminiu ce trebuiau să înlocuiască cablurile foarte grele ale avioanelor celui de-al Doilea Război Mondial; a lucrat cu paranormali pentru a stabili căi de comunicare cu astronauții în cazul în care sistemul de comunicație s-ar fi defectat și a antrenat extratereștri pentru a se integra în societatea umană. Mi se învârtea capul și

rotițele începuseră să se învârtă determinând toate aceste lucruri să facă sens. Dintr-o dată, tot ceea ce îmi povestise tatăl meu când eram copilă și adolescentă au început să se potrivească în marele puzzle. Era ca și cum la aproape 19 ani după ce tatăl meu a murit am început pentru prima dată să-l cunosc așa cum doar puțini l-au cunoscut - un om care din motive evidente nu putea să fie menționat în documente publice, dar care merita o astfel de recunoaștere pentru serviciile valoroase pe care le făcuse națiunii. Mintea mea a început să retrăiască cele mai timpurii amintiri ale mele...

Când eram în clasa a II-a sau a III-a, l-am văzut atârnând pe peretele din camera lui o diplomă primită din partea RCA. L-am întrebat: „De unde ai primit acest premiu?". Mi-a spus că e prea mult de povestit. I-am răspuns: „Încearcă!". A spus că acest premiu l-a primit datorită reușitei unui experiment temporal pe care-l făcuse și a început să-mi explice prin cuvinte și gesturi simple cum două obiecte pot să călătorească în timp și să se întoarcă în același loc.

După acestea m-a dus în pivniță, unde a pus într-o cutie de țigări două lame de ras, cutia având un magnet în formă de „U" lipit dedesubtul ei. A lovit ușor cele două lame de ras și, spre uimirea mea, au început să apară două serii de cercuri concentrice. Vrând să simplifice toate aceste lucruri, mi-a spus că, dacă cineva poate să suprapună aceste cercuri, ar putea să facă o călătorie în timp (sau să îndoaie timpul în așa manieră încât să controleze viteza lor sau chiar să o atenueze). Tatăl meu

mi-a spus că navele spațiale extraterestre funcționau pe baza acestui „magnetism inversat". Mi-a arătat cum se poate produce acest efect prin ținerea în mână a doi magneți cu poli opuși. Nu am uitat niciodată această lecție și asta se întâmpla înainte ca oricine să fi vorbit despre farfurii zburătoare. Eram confidentul tatălui meu. N-am discutat despre acestea niciodată cu nimeni fiindcă m-a pus să jur că voi păstra secretul.

Tata nu stătea acasă decât câteva zile pe an. Era complet concentrat pe munca lui, așa că viața de familie era un lucru foarte greu pentru el...

El era un inventator foarte popular în anumite domenii ale științei și tehnologiei. Toate brevetele sale au devenit proprietatea ori a firmelor pentru care lucra, ori a guvernului american. (astfel de brevete înregistrate de diverși oameni de știință care lucrau în domeniul cercetării antigravitaționale există în cadrul documentelor birourilor de brevetare, documente ce pot fi văzute de oricine dacă știe unde să caute).

În iarna lui 1961, înainte ca el să moară (12 februarie 1962 - ziua de naștere a lui Lincon), tatăl meu mi-a încredințat multe lucruri. Mi-a spus că ceea ce urma să-mi dezvăluie mi se va părea ciudat, de necrezut și aproape nebunesc. Aveam 27 de ani la momentul acela și credeam că în cele din urmă o luase razna (mama mea a crezut întotdeauna asta). Tata m-a asigurat că, atunci când voi ajunge la vârsta de 55 de ani sau mai mult, toate aceste mărturisiri bizare pe care urma să mi le facă și tot ceea ce mi-a explicat vreodată în copilărie

se vor întoarce către mine şi vor avea sens. Mi-a spus că mai avea doar trei luni de trăit. „Ei" i-au dat trei luni să-şi încheie toate socotelile. L-am întrebat: „Cine sunt ei?". Mi-a răspuns că nu aş putea să înţeleg. Aşa că mi-am dat seama că mă plimbam cu el pentru ultima oară prin Guilford. Şi-a întors capul să vadă dacă nu este urmărit ca de obicei. Mi-a mărturisit că nu doar a fost pe Lună, ci şi ÎNĂUNTRUL ei şi că a vorbit şi a antrenat extratereştri care arătau ca şi noi pentru a se putea plia pe societatea umană. A fost în interiorul navelor spaţiale şi a zburat cu ele în afara Pământului. Mi-a povestit despre războaiele în care noi vom ucide sau vom fi ucişi pe motive de intoleranţă rasială, războaie ce se vor întâmpla în jurul anului 1966 - ceea ce acum face parte din istoria noastră.

De asemenea, mi-a spus că „momeala" propagandei roşii (comunismul) era o minciună ce trebuia să ţină umanitatea ocupată cu grijile „luptei împotriva comunismului". De fapt, cele două mari naţiuni erau foarte bune prietene; oameni de ştiinţă ruşi se înţelegeau foarte bine cu colegii lor americani, lucrând împreună în mod amiabil. „Ameninţarea rusă" nu era nimic altceva decât o „prostie" şi o distragere a atenţiei marelui public. În acest timp, funcţionau baze extraterestre peste tot în lume şi pe Lună. Mi-a spus că cine controlează Luna poate să ţintească orice loc al Pământului. Planeta nefiind sigură pentru nimeni. De aceea, ruşii şi americanii trebuie ori să fie prieteni, ori să se distrugă unul pe celălalt. Mi-a mai mărturisit

că a lucrat împreună cu Tesla, Einstein, Von Brown, Von Neumann şi mulţi alţii. Tatăl meu a izbucnit în plâns când l-am vizitat de Crăciun, spunându-mi printre lacrimi „măcar dacă ai şti întregul adevăr!", dar atâta vreme cât eu nu îl aflasem, eram în siguranţă. Părea a fi un om înspăimântat, singur cu gândurile sale, temându-se să vorbească şi neavând încredere în nimeni. Vorbea rareori la telefon (telefonul nostru era întotdeauna ascultat) şi credea tot timpul că este urmărit. El a murit în spital în braţele unei asistente... ni s-a spus. Când mama mea a vrut să trimită flori şi bomboane de ciocolată necunoscutei asistente, i s-a spus că „nu a fost nici o asistentă în salon atunci când a survenit „infarctul fatal".

Nu am putut să dăm de urma ei niciodată. La înmormântare am văzut doi oameni ai serviciilor secrete alături de sicriul tatălui meu. În ceea ce priveşte corpul pus în sicriu, mi-am dat seama că era ceva ciudat. Întotdeauna am avut în minte imaginea braţelor şi mâinilor păroase ale tatălui meu. Dar nu era nici un pic de păr pe mâinile cadavrului. Faţa sa era ca de piatră şi machiajul era atât de mult, încât părea că e din ceară. Era cu adevărat tatăl meu în acel sicriu? Şi dacă era aşa de ce în 1965, când l-am căutat, mormântul său „dispăruse" de pe petecul de pământ al familiei mele ce îl aveam de sute de ani în cimitir? Era ca şi când nu ar fi existat niciodată! În 30 mai 1962, două luni mai târziu, a apărut în faţa mea şi mi-a spus că nu murise, ci că „trecuse doar într-o altă dimensiune temporală".

Am simțit cu mâna stofa costumului său și parfumul cremei sale de ras „Molle" și greutatea corpului său a lăsat urme pe salteaua canapelei mele. Purta obișnuitul său costum gri. Mi-a spus că își continua munca și că nu trebuia să-l chem decât atunci când era absolut necesar, fiindcă aceste apariții ale sale ar fi fost dureroase pentru mine. Mi-a mai spus că va lua legătura cu mine atunci când mă voi afla la „răscrucile vieții" pentru a mă ajuta (și și-a ținut promisiunea)".

Ceea ce urmează sunt câteva citate din cartea lui Keneth Ring, Ph.D., Proiectul Omega (William Morrow & Co., New York - 1972). Următoarele puncte de discuție au fost dezvăluire în această carte:

> majoritatea răpirilor (probabil 60%-80%) sunt făcute de Gray-ii descriși în mod tradițional
> mulți dintre martori spun că aceste experiențe se întâmplă asemenea viselor, cu toate că dovezile vorbesc despre evenimente reale;

Gray-ii (și în anumite cazuri creaturi întunecate care acționează pe post de gardieni în timpul terifiantelor și dureroaselor operații medicale) au posibilitatea să blureze fețele lor în mintea celor răpiți, astfel încât aceștia din urmă să nu își poată aduce aminte cum arată chipurile extratereștrilor.

Mulți dintre cei răpiți au probleme de somn (ca să nu mai menționăm problemele de relaționare socială și sexuală), după ce sunt luați de Gray-ii saurieni, aceste

probleme menținându-se pe parcursul mai multor ani.

unii dintre cei răpiți opun o rezistență și li se administrează în mod repetat șocuri electrice ce induc paralizie și/sau inconștiență;

majoritatea Gray-ilor se pare că fac parte din rasa albă a Gray-ilor. Unii dintre ei au ochi negri opaci, alții au pupile asemănătoare șerpilor sau șopârlelor.

Unii dintre Gray-ii aceștia sunt descriși ca fiind „sinistrii" și unul dintre răpiți mi-a mărturisit că, atunci când a fost luat, „unul dintre extratereștrii stătea la căpătâiul meu încercând să mă înspăimânte cu marii lui ochi în timp ce ceilalți făceau operații dureroase pe corpul meu în mod mecanic. Ea (Claire Chambers) declară că „întotdeauna am fost răpită din propria mea casă și extratereștrii nu aveau nici o milă. De câteva ori i-am simțit dând dovadă de teamă atunci când i-am lovit... deci simt spaima... și tiparele comportamentului lor nu indică o inteligență atât de mare precum s-ar aștepta cineva văzându-le tehnologia (datorită „conștiinței lor colective"?)... Aceste experiențe au fost înspăimântătoare, terifiante și aș vrea să se oprească odată pentru totdeauna!".

(Notă: Patru doctori diferiți au confirmat rănile de pe trupul lui Claire Chambers, despre care ea pretinde că sunt urmare a răpirii sale de către extratereștri). Unii extratereștri cu trei degete au fost descriși ca având o înălțime de aproape 1,90 m (reptilieni?) . O femeie care

a fost răpită de ei mărturisește faptul că aceste creaturi voiau ca ea să aibă impresia că ei sunt „prietenoși", dar după ce a fost readusă în mașina din care fusese răpită... „a izbucnit în lacrimi și trupul mi se cutremura incontrolabil. Am strigat „o, Doamne, de ce eu?", nu puteam să mă calmez și plângeam ca și un copil..."

O femeie care deține un master în asistență socială (care la vremea aceea avea 51 de ani) declară: „Prima experiență de genul acesta a avut loc când aveam doar 5 ani. Mulți ani după aceea am avut un vis recurent în care se făcea că mă aflam în apropierea unui teren în momentul în care o gaură se deschide în pământ chiar în fața mea. Visul se termină cu mine în interiorul acelei găuri. Stăteam doar acolo, uitându-mă la gaură. Sub hipnoză, mi-am adus aminte că am pășit în această gaură și am coborât într-un fel de tunel. Tunelul șerpuia de-a lungul unei zone în care se afla o bancă cu înălțimea exactă cât un copil de 5 ani. M-am așezat și am așteptat. O ființă înaltă întunecată și „fără forme" a venit printr-o ușă deschisă către mine întinzându-mi mâna. I-am luat mâna și am mers împreună prin acea ușă. M-a așezat pe o masă ce părea să aibă cam un metru și jumătate înălțime. M-a așezat pe spate și cu mâna lui mare mi-a ținut apăsat bustul pe acea masă. Alte ființe erau în spatele ei privind instrumentele ce atârnau pe perete. Am fost țintuită în felul acesta câteva minute. Când acestea s-au întors unele către celelalte privindu-se, se făcea că reușeam să scap de sub controlul lor și am țâșnit de pe masă către ușă. Când m-am apropiat de

ea, am ştiut că nu trebuia să merg mai departe. M-am oprit şi am făcut cale întoarsă. Fiinţa care mă ţinuse s-a îndreptat către mine, m-a prins zdravăn de mâna dreaptă şi s-a uitat profund în ochii mei. Mă uitam înspre locul unde ar trebui să fie ochii unui om, dar nu-mi aduc aminte să fi văzut aşa ceva. Simţeam că ceva mi se comunică, dar nu-mi dădeam seama ce anume".

Autorul stipulează faptul că unii dintre aceşti „ochi" negri şi opaci văzuţi de mulţi dintre cei răpiţi se pare că sunt „acoperirea" ochilor reali ascunşi în spatele sau înăuntrul a ceea ce se poate să fie o mască oculară. Cel puţin asta era impresia pe care au avut-o cei răpiţi.

• • •

Următoarele pasaje sunt luate din cartea Învăţăturile templelor lemuriene şi viaţa din Telos. Ele descriu anumite aspecte ale vieţii în anticul oraş lemurian ce se află sub munţii Shasta, ce se pare că a fost reconstruit după cataclismul potopului care, conform legendelor, a despărţit continentul Lemuria de malurile vestice ale Americii de Nord şi l-a trimis pe fundul oceanului. Aceste documente au fost scrise de Sharula (Bonnie)&Shield DUX. Sharula se pare că este o preoteasă în vârstă de 266 de ani (chiar dacă din punct de vedere fizic arată doar de 30 de ani, conform standardelor „de suprafaţă"), fiind una dintre numeroasele subteraneene ce activează în mod regulat la suprafaţă. Ea îşi împărtăşeşte informaţiile personale atât despre societăţile antedeluviene ale Lemuriei şi Atlantidei, cât şi cele legate de flota confederaţiei

spaţiale. Atât Sharula, cât şi Shield ţin prelegeri în toată lumea asistate de „Adama" - marea preoteasă din Telos ce le furnizează propria experienţă legată de reţeaua subterană „agartheană" şi de viaţa din sistemul nostru solar şi celelalte sisteme apropiate. Sharula împreună cu Shield ne dezvăluie următoarele idei - cu comentariile adiţionale ale Proiectului de Cercetare Coscon:

BOALĂ - „Acest cuvânt înseamnă că voi nu vă aflaţi în largul vostru *(nota trad.: Disease=boală, dis - ease=în netarg)*... germenii, bacteriile trebuie să aibă un mediu favorabil înainte ca ele să intre în câmpurile voastre aurice şi în corpul fizic... Dacă se manifestă o răceală, ea constituie punctul în care voi vă predaţi lor... Germenii nu pot să înfrângă propria voastră voinţă. Dacă trataţi pe cineva de răceală, de exemplu, şi manifestaţi milă faţă de acea persoană, vă veţi îmbolnăvi şi dumneavoastră! Simpatia voastră a creat o uşă pentru ca boala să intre în corpul vostru. Un „Maestru" va trata persoana, va face tot ceea ce trebuie pentru vindecarea ei, însă niciodată nu va simpatiza cu ea. (Notă: Adevărata iubire „agape" îşi trage seva din VOINŢĂ mai degrabă decât din emoţiile empatice, chiar dacă aceste emoţii sunt fără îndoială o parte importantă a spiritului uman. Dacă iubirea poate să fie separată în trei nivele precum straturile unui măr, iubirea emoţională sau compasivă ce vine din inimă ar fi coaja, iubirea frăţească sau altruistă ce vine din minte ar fi carnea, iar iubirea plină de devotament şi sacrificiu ce vine din VOINŢĂ ar fi miezul din care celelalte două izvorăsc. De exemplu, toate sentimentele bune ale

întregii lumi nu vor ajuta o persoană fără adăpost în afara cazului în care acestea sunt susținute de acțiuni apropiate). De exemplu, vă garantez că dacă vizionați zece filme horror unul după altul și mâncați o grămadă de alimente nesănătoase, toate acestea vă vor trage înapoi și veți ajunge la un moment dat să faceți ceva negativ. (Notă: Există dovezi că „frica" poate să deschidă porii corpului unei persoane până într-atât aceștia se deschid de unii singuri către orice „spirit" al infirmității și bolii ce se află la momentul acela în jurul persoanei. Ăsta este motivul pentru care, conform multora, emoțiile negative intense pot să fie legate de anumite boli. Unii chiar susțin că frica poate să atragă efectiv cancerul, amărăciunea - artrita și așa mai departe. De aceea este atât de important să trăim seninătatea emoțională, ea fiind apanajul „Prințului Păcii".

Fructele curăță în totalitate fluxul sangvin. Dacă cineva ține o dietă destul de lungă cu fructe, fluxul sangvin devine atât de curat încât atacă celulele canceroase și le elimină. (Notă: Thelosienii sunt de obicei vegetarieni. Sunt unii care spun că proteinele conținute de carne sunt necesare pentru menținerea nivelului proteinic în corpul uman și că o deficiență a proteinelor poate să ducă la slăbirea spirituală și deschiderea persoanei către o mai ușoară manipulare din exterior a forțelor malefice supranaturale. De fapt, Sharula vorbește despre „carnea artificială" mai încolo în acel text). Doctorii, din cauza foamei lor de bani, pur și simplu nu pomenesc aceste lucruri. O modalitate

foarte bună pentru a nu avea niciodată cancer este să se mănânce în fiecare zi migdale. Migdalele produc un acid care este compatibil cu celulele normale şi incompatibil cu celulele canceroase. (Notă: Acest fapt poate să facă legătura cu presupusul medicament-minune Laetrile, care se află în miezul caisei. O substanţă anticancerigenă ce a fost foarte controversată în documentele asociaţiei medicale.

Dacă Laetrile luptă într-adevăr împotriva cancerului, atunci înseamnă că a fost suprimat datorită dorinţei instituţiilor medicale de a obţine cât mai mari profituri. Şi chiar dacă nu este adevărat acest lucru (cazul medicamentului Laetrile), sunt destul de multe dovezi conform cărora instituţia medicală americană a suprimat în trecut tratamente din motive financiare)... Boala (disease) este foarte conectată cu corpul dumneavoastră emoţional... Fiţi foarte conştienţi de necesitatea unei ape curate, unei mâncări curate şi mai mult decât orice sentimente şi gânduri curate! (Notă: Ca răspuns al necesităţii unui Pământ „curat", conservatorii au declarat de multe ori că „verzii" se leagă prea mult de echilibrul „precar" al naturii şi că planeta noastră are o capacitate remarcabilă de a se vindeca singură. Într-un anumit sens este adevărat, dar şi natura are propriile ei limite. Avem dovezi, de exemplu, că poluarea şi daunele mediului înconjurător au un anumit efect. Unele teorii stipulează că rezervele de neînlocuit de petrol ale lumii iau din lubrifiicarea naturală a pământului şi că cel puţin câteva cutremure sunt legate de acest „viol" al fluidelor

pământene naturale. Toate acestea sunt în mod clar tragice când ne dăm seama că energia liberă - fără sfârşit şi nepoluantă a existat de decenii cunoscută doar de cea mai puternică elită guvernamentală militaro-economică. Elită ce ar distruge mai degrabă pământul pentru a dobândi profituri din rezervele de petrol naturale decât să împartă această tehnologie benefică cu întreaga umanitate). Lumea este atât de îngrijorată încât a împins limitele sistemului ei imunitar până într-atât încât acesta nu mai funcţionează. Aşa că singurul lucru logic pe care îl putem face este să reducem stresul. De exemplu, cum v-aţi simţit când aţi văzut ultima oară plin de sânge şi orori. Felul în care v-aţi simţit este dovada modalităţii în care acesta v-a afectat corpul. Aceste lucruri chiar au un efect asupra corpului fizic!... Este un fapt dovedit că atunci când o femeie însărcinată fumează sau bea alcool, aceste substanţe afectează sănătatea copilului. (Notă: Sharula merge până într-acolo încât vorbeşte în lungi prelegeri despre efectele anumitor raze de lumină asupra învelişului emoţional al persoanelor. Sunt dovezi că diferite culori au diferite efecte asupra indivizilor; anumite răspunsuri ale acestor culori sunt generale şi pot fi clasificate, dar efectul anumitei culori asupra unei persoane este deseori determinat de corpul emoţional individual).

Sharula stipulează faptul că întregul spectru luminos, asemănător celui utilizat în Thelos are un efect benefic asupra fiinţei umane. Anumite „culori" pot fi „declanşate" prin aducerea în faţă a lor în

cadrul picturilor murale, hainelor, luminii artificiale, ferestrelor etc. Lumina albă conține toate culorile spectrului și oamenii de știință spun că un perete pictat în albastru, de exemplu, absoarbe toate culorile în afara albastrului care este reflectat în afară. Un perete alb reflectă toate culorile, în timp ce negrul absoarbe tot spectrul. Aceasta este opoziția dintre lumina „albă" și cea „neagră". Un bec de lumină albă invadează camera cu toate culorile spectrului, în timp ce lumina neagră permite doar razelor aproape invizibile de la periferia spectrului rodvaiv să intre în cameră. O lumină albastră va permite doar albastrului să inunde camera ș.a.m.d.).

• • •

O altă carte din care citâm este Planeta Pământ și oamenii ei (Cu referire la sistemele solare locuite din această parte a galaxiei). „Confederația planetară (din aceste sisteme) este locul în care se află guvernul temporal; planeta-stea, cum ați putea-o numi, a acestui sistem (solar)... este Saturn. Există „centre spirituale științifice" atât în Thelos, cât și în lumea intraterestră a Agarthei și temple pe Marte, Venus, Saturn, Jupiter în sistemul Orion, sistemul pleiadelor și în bazele arcturiene".

Sharula se referă la templele antice „precum cele din Atlantida, Lemuria, Egipul și Grecia Antică". (Notă: Putem vedea admisele - cel puțin în parte conexiuni dintre Thelos și anumite grupuri din Pleiade. Referințele la Grecia și Egipt sugerează faptul că Thelos are într-adevăr, împreună cu alte posibile culturi

subteraneene de pe coasta de vest, anumite conexiuni cu sistemele religioase și culturale ce au existat în cadrul acelor societăți antice așa cum se sugerează în Tratatul Spațial. De asemenea, pe baza altor legende ce vin de pe o insulă scufundată în Oceanul Indian ce se pare purta și ea numele de Lemuria, este foarte posibil ca alte culturi antice de tipul celei indiene/hindu să fie conectate cu Thelos. Dacă acestea descind din „invazia" anticilor arieni în India, este un fapt incert. Oricum, anticii indieni/hindu, conform anumitor însemnări vechi, au colaborat cu grecii antici pentru a construi „Vimanasurile" sau cum li se mai spune astăzi discuri zburătoare.

Cartea În curând, noi tehnologii: „Foarte curând ființele umane vor fi capabile să redobândească membrele amputate. Va fi pusă la punct o mașină care amplifică undele sonore... Ceea ce se va realiza efectiv este regenerarea eterului într-o așa măsură încât va face materia să ia forma de care este nevoie. Și această mașină va funcționa în beneficiul omului. De abia recent s-a descoperit faptul că sunetul poate să taie în stâncă... Nu voi spune că nu se vor face și alte experimente negative precum cele prin care oameni de știință vor produce un sunet capabil să ucidă ființa umană instantaneu... De asemenea, se apropie ziua în care tehnologia vechilor rase va reveni... Ierarhia (Federației Planetare) a ajuns la momentul în care consideră că este necesar să spargă monopolul puterii unor instituții asemănătoare Asociației Medicale Americane, asociații care au măsluit

lucrurile şi adevărul. Asociaţia Medicală Americană a ştiut cum să vindece cancerul încă de acum 30 de ani. Cel care a descoperit medicamentul, asemănător plantelor despre care vorbesc, o simplă combinare de plante care distruge cancerul, a fost ucis şi formula sa distrusă.

Există deja un vehicul care parcurge 170 de km folosind doar un galon de combustibil".

Există un vehicul - inventatorul are deja un prototip care funcţionează cu nimic altceva decât energia electromagnetică asemănătoare celei folosite de navele Confederaţiei. De asemenea, este gata pentru implementare un sistem ce va face ca panourile solare să fie de o mie de ori mai puternice cu adăugirea faptului că ele nu vor strânge doar energie, ci o vor şi depozita. Sunt calculatoare acum în lucru care vor crea imagini holografice atât de reale pentru oameni încât aceştia vor avea impresia că se află în mijlocul lor. Sunt sigur că unii dintre dumneavoastră, cei care vă aflaţi în această cameră, aţi văzut, de exemplu, „Brainstorm". Această maşină există acum şi o persoană a folosit-o.

În decursul a zece ani... vor fi camere holografice care vor crea o atmosferă senzorială în jurul vostru, astfel încât veţi putea produce toate scenele pe care le doriţi şi să păşiţi în mijlocul lor ca şi într-un film „pe viu". Veţi fi surprinşi cât de repede se vor întâmpla toate acestea. Încetul cu încetul, se lansează informaţia necesară pentru construcţia unui computer care să fie compatibil cu cele din Thelos. Acest calculator va funcţiona în

baza unei matrici de cristal. Din cauza aceasta, va lucra într-un alt sistem decât cel binar. Cel în care se foloseşte lumina. Va fi capabil să ia fiecare bucată de informaţie care este conţinută de fiecare rază de lumină în parte.

Veţi găsi, de asemenea, un metal care este o combinaţie de diferite metale. Va fi mai puternic decât oţelul, la fel de necoroziv precum aurul şi la fel de uşor precum plasticul. Acesta va fi folosit la construirea navelor de zbor care pot să îndure orice presiune subacvatică şi orice temperatură. În viitorul foarte apropiat veţi găsi oraşe construite sub apele oceanelor. Unul dintre motivele pentru acest fapt este că veţi avea capacitatea de a trăi atât pe suprafaţa pământului, cât şi sub aceasta în oceane sau în oraşe zburătoare deasupra planetei. De asemenea, prin manipularea razelor de lumină veţi descoperi posibilitatea de a folosi, de exemplu, Raza Verde".

Ajunşi în acest punct al lungii descrieri, ni se povesteşte procesul naşterii în Thelos. Pe scurt, perioada de gestaţie a unei femei thelosiene este de doar trei luni şi se fac toate eforturile posibile pentru ca trecerea copilului în această lume să fie cât mai confortabilă, prin intermediul naşterii subacvatice şi a altor metode..."

Capitolul 8

Gnomii şi realităţile lumii subterane

Noiembrie 1977: Un articol purta următorul titlu: „Chaneques: Gnomi, mexicani sau vizitatori interplanetari? („Micii oameni" din Veracruz datează încă din timpul vechilor totonaci, dar mărturiile martorilor oculari apar de abia acum), scris de Ramon A. Pantoja Lopez şi Robert Freeman Bound. Datorită formelor lor perfect umane, cu excepţia înălţimii, ar putea să fie aceşti „Chaneques" o mutaţie a familiei umane ce a părăsit societatea de dragul propriei lor supravieţuiri?

„Recentele mistere şi întâmplările violente ce au avut loc în statul Veracruz din Golful Mexicului au adus din nou la suprafaţă problema acestor „Chaneques" (gnomi) care se pare că locuiesc în această zonă tropicală. Numele de „Chaneques" este de origine indigenă din zona Veracruzului şi este folosit de către băştinaşii totonaci pentru a-i desemna pe „micii oameni" (hombrecitos) care trăiesc în regiunile muntoase ale regiunii.

Totonacii au creat una dintre primele şi cele mai de seamă civilizaţii mexicane ale căror ruine şi artefacte încă mai uimesc vizitatorii care ajung în această parte

a Mexicului. Hernano Cortez, cuceritor și întemeietor al Mexicului, împreună cu călăreții săi înarmați până în dinți - primii europeni care au debarcat pe coasta Veracruzului - au aflat de existența acestor gnomi de la totonacii secolului al XVI-lea. Totonacii nu au dat nici un indiciu cum că „Chaneques" ar fi niște creaturi mitologice, ci mai degrabă reale, în carne și oase, de înălțime mică, însă cu puteri extraordinare.

Legenda totonacilor contemporani, purtată din gură în gură de generații, spune: „Noi, femeile totonace, știm, datorită unei experiențe acumulate de-a lungul multor secole, că atunci când mergem la râu să ne spălăm hainele sau să ne facem baie, trebuie să îi păzim foarte bine pe copiii noștri. „Chaneques" ne privesc întotdeauna și adoră să se distreze jucându-se cu copiii noștri.

Cu toate că nu le fac niciodată rău sau să-i fure, ei îi ademenesc departe cu joaca și câteodată nu ne găsim copiii timp de ore întregi, fiind îngrijorate până când îi revedem din nou. „Micilor oameni" le plac foarte mult statuetele și busturile mici pe care le sculptăm după chipul și asemănarea lor surâzătoare. Dacă lăsăm aceste jucării din lut în apropierea râului după ce unul dintre copiii noștri a dispărut, ei întotdeauna îl aduc înapoi foarte repede. Acești oameni mici au toată dragostea și respectul nostru din cauza minunatelor lor puteri, dar câteodată ne provoacă îngrijorări", astfel se termină legenda veche a „Chaneques"-ilor. Mărturiile din zilele noastre

privitoare la întâlnirile cu „Chaneques" persistă în Mexic, dar nu sunt fantasme, ci întâmplări reale. Am vorbit cu mai mult de 20 de persoane din diferite părți ale Veracruzului în timpul investigației noastre și toți în afară de patru dintre ei ne-au spus povești despre experiențele lor personale sau ale rudelor, prietenilor și cunoștințelor lor cu gnomii aceștia. Doamna Chirila Montero Lagunes, proprietara unui mic magazin din La Tinaja ne-a spus: „Băiețelul meu Ramiro, de trei ani și jumătate, a fost adus de „Chaneques" după ce se rătăciese departe de casă în luna martie a anului 1973, lipsind timp de șase zile.

Acești oameni micuți sunt foarte timizi cu adulții și în loc să ne contacteze pe noi, ei i-au spus unui băiețel din vecini, Juan, care se juca într-un colț îndepărtat al curții părinților lui că Ramirez putea fi găsit într-o peșteră la o depărtare de 9 sau 10 mile de localitate. Știam foarte bine această peșteră și o grupă de cercetare a plecat de îndată să îl găsească pe băiatul meu. Ceea ce s-a și întâmplat, el dormea liniștit înăuntrul peșterii. Chiar dacă dispăruse de câtva timp, era în perfectă stare de sănătate, nefiindu-i foame și sete și nefiind nicidecum nefericit. Ramiro e cam guraliv în felul său copilăresc și ne-a spus repede că se pierduse în apropierea „marii ape" (râul), când dintr-o dată l-au găsit cinci oameni mititei. Ei i-au dat să mănânce „mâncare dulce" și lapte, după care l-au pus la culcare. Când s-a trezit, era în peșteră și, ne-a mai spus, că cel puțin unul dintre gnomi a stat cu el tot

timpul şi s-au jucat de multe ori". „În mod normal", a continuat mama lui Ramiro, „toate acestea ar avea o explicaţie simplă şi logică: Băiatul meu, nevrând să fie pedepsit pentru că nu m-a ascultat când i-am spus să stea acasă, a inventat această poveste împreună cu prietenul său de joacă în vârstă de 6 ani, care l-a susţinut bineînţeles mai târziu. Dar nu e chiar aşa de simplu fiindcă Ramiro e prea mic ca să inventeze o astfel de poveste. Mai important decât atâta, întreaga coastă ce se află sub peşteră e plină de scaieţi, buruieni şi liane ce se întind până la cinci metri înălţime şi au rădăcini foarte groase. Cei care l-au salvat pe Ramiro au trebuit să-şi facă lor prin această vegetaţie cu ajutorul macetelor.

Toţi bărbaţii au avut răni, zgârieturi şi înţepături la glezne, mâini şi braţe. În schimb, băieţelul meu, cu toate că era în picioarele goale când l-au găsit, nu avea nici o zgârietură. De altfel, ar fi cam nebunesc să spui că micii lui parteneri de joacă i-au adus mâncare şi băutură în timpul celor şase zile. Aceasta nu doar din cauza inaccesibilităţii peşterii, ci şi a distanţei de 10 mile pe care trebuie să o parcurgi până acolo. Suntem foarte recunoscători micilor „Chaneques" pentru ceea ce au făcut. Am fi putut să ne pierdem foarte uşor copilaşul dacă nu erau ei".

(**NOTĂ:** Această poveste este similară celor în care se descriu fiinţe asemănătoare ce se presupune că locuiesc în regiunile cavernoase din estul Phoenix-ului Arizona, în sudul Salt River Valley şi în partea de est a Mexicului de sud-vest. Aceştia au fost

văzuți de fermieri stând ca niște santinele în vârful movilelor de pământ și se spune că i-au hrănit pe copiii pierduți timp de zile întregi până când i-au ajutat să se întoarcă în siguranță acasă. O poveste peste care a dat acum mulți ani CRP (un prieten al autorului) povestește despre un vânător care a întâlnit o ființă umană înaltă de un metru într-o pădure. Câinele său țâșnise înspre pradă și până să facă vânătorul gestul de a-l opri, animalul a sfâșiat micuțul om în bucăți. Vânătorul era foarte sigur că gnomul era uman datorită faptului că a văzut organele sale interne ce arătau precum ale unui om normal. Oamenii de știință admit faptul că primii dinozauri aveau o înălțime între 2 și 8 metri și că mutațiile ulterioare se trag din această originară „rasă" sauriană. O parte din ea a degenerat în reptilele mici ale zilelor noastre, precum șopârlele și șerpii, iar altele au ajuns la dimensiuni gargantuești, precum brontozaurii și ultrazaurii. Dar toți, conform spuselor paleontologilor, sunt mutații ale acestei specii originare sauriene. Neavând o plajă atât de mare a posibilităților de mutație, se poate oare ca rasa umană să aibă ramificații mutante atât biologice, cât și culturale de-a lungul mileniilor dezvoltând într-o direcție oameni mici de un metru, iar în alta oameni de peste doi metri și jumătate, conform unor surse? Bineînțeles că rareori pot fi găsiți oameni „la suprafață" care să depășească înălțimea de doi metri și jumătate. Ceea ce ne duce la raționamentul că în cazul în care astfel de societăți s-au dezvoltat pe suprafața pământului, ele cu siguranță că au ieșit din mijlocul civilizației noastre).

O altă poveste ne-a fost relatată de către Ricardo Gutierrez. El ne-a povestit că în iunie 1970 se plimba prin pădure undeva pe lângă Palma Cuata Ranch, ce se află în apropierea Mixtequilla Ignacio de la Llave, Velacruz. Împreună cu nepotul său, Arturo, în vârstă de 6 ani. Domnul Gutierrez ne-a spus că la un moment dat și-a dat seama că nepotul său nu mai era lângă el. A căutat în toată zona, strigându-l pe copil pe nume, dar fără nici un rezultat. Apoi cei mai zdraveni săteni

au întreprins o căutare exhaustivă în toată pădurea. Nici ei n-au avut succes. Un pic mai târziu, toate aceste lucruri au luat o întorsătură urâtă. Unchiul a fost acuzat că şi-a ucis nepotul şi la 33 de zile de la dispariţia acestuia din urmă, domnul Gutierrez îşi aştepta procesul. Dintr-o dată, micuţul Arturo a intrat în curtea casei sale în perfectă stare de sănătate, bine hrănit şi ca şi cum ar fi plecat de acasă doar de câteva minute. Când micuţul a fost întrebat unde dispăruse, el a răspuns: „Să mă joc cu oamenii mici. Ei mi-au dat mâncare şi lapte în care au pus miere. Ne-am jucat nenumărate jocuri. Am fost foarte fericit". Bineînţeles că toate acuzaţiile împotriva unchiului au fost retrase şi încă o poveste incredibilă s-a adăugat legendelor despre „Chaneques".

Am verificat această poveste împreună cu autorităţile locale şi ele mi-au confirmat că băiatul într-adevăr lipsise timp de 33 de zile, întorcându-se singur acasă într-un mod inexplicabil. Şi într-adevăr unchiul fusese acuzat de crimă. În 22 mai 1973, ora 8 dimineaţa, Manuel Angel Gonzalez conducea un camion de 6 tone încărcat cu azbest, saci de ciment şi deşeuri de oţel între La Tinaja şi Tierra Blanca, Velacruz. Dintr-o dată, când se apropia de satul Cintalata, a tresărit la vederea a cinci fiinţe mici care stăteau cu mâinile ridicate în sus pe drumul din faţa lui. Manuel a reacţionat instantaneu, punând frână îndeajuns de repede ca să nu îi calce pe cei despre care credea că sunt un grup de copii. Manuel jură că

aceştia s-au materializat dintr-o dată în faţa ochilor lui, că până la un moment dat drumul era liber şi că în momentul imediat următor aceste fiinţe au apărut ca din neant. La o privire mai atentă şi-a dat seama că aceşti „copii" erau nimic altceva decât nişte adulţi în miniatură foarte bine proporţionaţi, cu înălţimi egale, înălţimi estimate de Manuel a nu fi mai mari de un metru. Descrierea lui a aspectului fizic al acestor „gnomi" semănă cu sute de alte descrieri făcute de martori oculari al căror număr se întinde pe o perioadă lungă de timp.

„Gnomii" au părul negru, pielea uşor cafenie şi capacitatea de a apărea dintr-o dată în faţa martorilor ca şi cum ar veni dintr-o altă dimensiune. Când a fost rugat să descrie îmbrăcămintea lor, Manuel a răspuns: „Nu-mi aduc aminte ce haine purtau, nici măcar culoarea lor nu-mi vine în minte. Vedeţi, n-am crezut în existenţa lor până când nu mi s-a întâmplat mie personal să-i văd. Poate că hainele lor arată ca şi ale noastre şi din cauza asta nu am fost atent la ele". În momentul acela, şoferul rămas perplex a coborât din camionul său să îi examineze mai îndeaproape. Dar înainte să poată să facă măcar câţiva paşi către micuţele creaturi, acestea au luat-o la fugă, dispărând în vegetaţia abundentă, îndreptându-se aparent către cei mai apropiaţi munţi. Manuel s-a întors la camionul său, care spre marea lui consternare era cuprins în întregime în flăcări albastre. Într-un timp extrem de scurt, estimat la 30 de minute de şofer şi

de alți doi martori oculari ce se opriseră să vadă acest spectacol, camionul său împreună cu încărcătura sa neinflamabilă a fost făcut pulbere și metalul topit ca într-un furnal. Nefiind mulțumiți cu relatările din ziarele vremii respective asupra acestei întâmplări stranii, ne-am decis să facem la fața locului o investigație. Noi avem și conducem o școală privată de engleză în Mexico City și, din fericire, elevii noștri se bucurau de vacanța de primăvară, așa că am avut câteva zile în care am putut să parcurgem cele 600 de mile până în acea zonă a Veracruzului. Am ajuns în Catemac, Veracruz, unde se află cartierul general al companiei de transport Lopez. Era în după-amiaza zilei de 24 mai și ne-am dus direct la biroul domnului Abel Lopez, proprietarul camionului ce arsese. S-a dovedit a fi foarte amabil și citise tot ceea ce se scrisese despre întâmplarea respectivă. Ba mai mult, se asigurase încă o dată că toată marfa din camionul său era neinflamabilă.

Domnul Lopez ne-a spus: „Încă nu pot să cred că azbestul, cimentul și oțelul pot să fie topite în halul acesta de foc. A fost cu siguranță ceva extraordinar și vreau să spun chiar acum acelor oameni care au aruncat zvonul că am dat foc în mod voit camionului pentru a primi asigurarea că mașina mea nu era nici măcar asigurată. În afară de asta, am auzit pe unii spunând că focul a fost cauzat de un fulger. Întâmplarea a avut loc într-o dimineață însorită și cu cerul limpede".

Domnul Lopez a mai adăugat că Manuel Gonzalez, şoferul, era unul dintre cei mai de nădejde angajaţi ai companiei, serios, cu frică de Dumnezeu şi fără să aibă în cap fantezii şi alte lucruri de genul acesta. Din fericire pentru noi, în timp ce vorbeau cu domnul Lopez, a intrat în încăpere Manuel Gonzalez. Cu toate că a răspuns la nenumărate interviuri şi chestionări, a fost foarte cooperant cu noi. Dădea impresia de a fi un om foarte serios şi cinstit, însă mişcat până într-adâncuri de experienţa lui traumatizantă. După ce a ascultat declaraţiile şefului său, el s-a adâncit în misterul întâmplării adăugând că la două zile după ce rămăşiţele camionului au fost aduse în garaj, două bucăţi de metal sudate de şasiu au izbucnit dintr-o dată în flăcări albastre strălucitoare asemănătoare cu focurile de artificii ce se lansează în ziua de 4 iulie. Aceste două bucăţi au fost făcute şi ele scrum. Detaliul acesta ni l-a confirmat şi domnul Lopez, iar în timp ce noi inspectam rămăşiţa de şasiu, cei doi oameni ne-au arătat bucăţile de metal menţionate mai sus. Şoferul ne-a menţionat faptul că relatările din ziare au omis declaraţia în care el spunea: „Sunt foarte tentat să cred că aceşti oameni mici sunt de fapt călători de pe alte planete şi că erau „Chaneques". Cred asta din două motive.

Primul se pare că oamenii de aici din Veracruz au avut multe întâlniri cu „Chaneques", dar nici unul nu a povestit cum că li s-a făcut rău sau au fost supuşi unor acte de violenţă. Ba dimpotrivă, „micii oameni"

de multe ori i-au ajutat pe oameni aflați la nevoie. Marinari ce eșuaseră pe plajă, autostopiști și copii care se rătăciseră au primit de mâncare și apă, fiind conduși până la cel mai apropiat drum sau cale ferată. Se spune că ei îi iubesc pe micuții copii ai „uriașilor" și de multe ori copiii care se întorc acasă povestesc că s-au jucat cu „micii oameni". Al doilea motiv, este că faptul că, în 21 mai trei fermieri au mărturisit că au văzut un disc zburător strălucitor zburând deasupra acestei zone". Înainte să părăsim Veracruzul am vorbit cu ofițerul de poliție Fernando Aportela Abad, care patrulează porțiunea de drum dintre Latinaja și Tierra Blanca. El a investigat misterioasa întâmplare la numai oră după ce avusese loc și ne-a spus: „E adevărat că un scurtcircuit poate să aprindă o întreagă mașină, dar mie mi se pare incredibil ca focul să fii topit azbestul, cimentul și oțelul. Am făcut o investigație amănunțită și nu am găsit nici o explicație logică".

El ne-a mai spus că o cantitate din încărcătura carbonizată și metalul camionului a fost dus spre analiză lui Jose Lopez, un inginer industrial și profesor de fizică și termodinamică la Universitatea Națională din Mexico. După ce testele de laborator au fost finalizate, inginerul Jose Lopez a mărturisit presei: „Sunt complet uimit și intrigat. Am ajuns la concluzia că arderea acestui camion împreună cu încărcătura lui a fost făcută cu un fel de rază de lumină cu o foarte selectivă lungime de undă corespunzătoare razei

laser, dar mai puternică de mult mai multe ori decât aceasta din urmă.

N-am auzit niciodată până acum ca azbestul, cimentul, metalul și cauciucurile unui camion să ardă atât de repede și de complet. Dar poate la fel de uimitor este faptul că în timp ce partea de plastic a scaunului șoferului, bordul mașinii și toată rețeaua de cabluri au fost complet carbonizate, chederele ușilor și vopseaua dinăuntrul cabinei de abia au fost atinse. Mai uimitor decât toate acestea e faptul că benzina din rezervor a rămas intactă!". La câtva timp după vizita noastră în Catemac, Veracruz, am primit un telefon de la ofițerul de poliție Abad, care ne promisese că ne va contacta dacă va descoperi elemente noi ale acestui caz. Ne-a spus că încă două camioane au fost aproape la fel distruse de către acele inexplicabile flăcări albastre, unul aflându-se pe drumul către Costera del Golfo, iar celălalt pe autostrada către Cordoba. A adăugat că amândouă evenimentele fusese investigate de polițiștii care patrulau pe autostradă. El vorbise cu ei și nici aceștia nu ajunseseră la vreo o concluzie logică. Într-unul din aceste două cazuri, un motociclist sunase la sediul poliției din Cordoba cu trei ore înainte ca incidentele să aibă loc, declarând că un OZN cu formă ovală plutise deasupra lui urmărindu-l câteva mile pe autostrada către Cordoba. Și noi am văzut OZN-uri zburând la joasă înălțime deasupra munților Mexicului și credem că, având răbdare, în timp,

vom reuși să îi contactăm pe celebrii „Chaneques" În timpul vacanței noastre de două săptămâni pe care o vom avea anul acesta, vom face o excursie pe crestele verzi ale munților din Veracruz, probabil în apropierea muntelui vulcanic Orizaba, unde se spune că apar deseori micuții „Chaneques", sperând să rezolvăm enigma lor. Sunt ei oare „gnomi" mexicani sau vizitatori interplanetari?".

• • •

În volumul ei Note din subteran (un eseu asupra tehnologiei societății și imaginației) MIT Press, Londra, Anglia; Rosalind Williams prezintă câteva idei interesante asupra lumii subterane așa cum este ea descrisă atât în legendele din trecut, cât și în viziunile asupra viitorului: „Houston și St. Paul Minneapolis au dezvoltat sisteme de tunele extrem de elaborate și au fiecare alte orașe în interiorul lor. Acestea sunt confortabil atât din punct de vedere fizic, cât și social din cauză că ele înlătură atât căldura verii și frigul iernii, cât și cerșetorii și oamenii considerați indezirabili. Mall-uri, aeroporturi și hoteluri pot fi încântătoare lumi de lumină, culoare și muzică. În acest mediu artificial, durerea contrastelor este absentă. Aici „mecanismele preiau comanda" și fiecare detaliu al construcției este planificat pentru confortul corpului și relaxarea minții.

Experiența contemporană a mediului artificial este contradictorie. În timp ce jelim după trecutul mod de viață, ne bucurăm de cel nou... Împrejmuirile

subterane, că sunt reale sau imaginare, furnizează un model de mediu artificial din care natura a fost alungată efectiv. Fiinţele umane care trăiesc în subteran trebuie să utilizeze dispozitive mecanice pentru satisfacerea necesităţilor vieţii: mâncare, lumină şi chiar aer. Natura furnizează doar spaţiu. Aşezările subterane duc, prin urmare, la extremă: înlocuirea mediului natural cu unul tehnologic. Refac lumea umană într-una fabricată... În acest secol, lumile subterane imaginare sunt aproape întotdeauna vaste oraşe şi multe „oraşe fantastice" sunt îngropate adânc în pământ. Chiar şi oraşele de suprafaţă sunt imaginate ca fiind atât de îndepărtate de natură încât seamănă cu nişte caverne, dar multe dintre povestiri vorbesc de largi peşteri naturale care au fost locuite şi care conţin propriul lor mediu natural, râuri subterane şi chiar floră şi faună în anumite cazuri. Întotdeauna există mari camere cu iluminare naturală.

În decada ce a urmat scrierii cărţii sale Tehnici şi civilizaţii şi cultura oraşelor (1934), Lewis Mumford a continuat să caute imagini care să se potrivească tuturor depăşirilor naturii realizate de mediile tehnologice... În cercetarea şi scrierile sale, Mumford a împins originile mecanizării până în cele mai îndepărtate timpuri - înapoi în Egiptul antic şi în final la descoperirea agriculturii. Pe măsură ce şi-a lărgit orizontul de la istoria americană la cea vestică, a ajuns să cuprindă tot globul. Din această perspectivă

largă, Mumford a concluzionat că umanitatea a trecut într-un stadiu de mecanizare fără precedent, unul motivat de noi idealuri tehnologice. În 1960, a inventat termenul „megatehnic" pentru a descrie acele idealuri... Astăzi nu orașul, ci nava spațială a devenit imaginea standard a idealului „megatehnic" ce se desprinde total de habitatul organic. Această nouă imagine totuși neagă realitățile claustrofobice ale vieții umane pe pământ. Cu toate că nava spațială însăși poate ilustra superrealizările mediului tehnologic, misiunea sa călătorind prin spațiul infinit și ajungând acolo unde nici un om nu a ajuns vreodată - sugerează viziunea unor frontiere extrem de îndepărtate în care noi varietăți ale naturii așteaptă să fie descoperite.

Mai mult, din cauza imensității vidului interstelar, călătoriilor spațiale le lipsește verticalitatea care dă lumilor subterane puterea lor unică în cadrul imaginației umane. Povești despre coborârea în lumile subterane sunt atât de antice și universale, încât structura lor fundamentală în opoziție cu cea a suprafeței și adâncimii poate foarte bine să fie înrădăcinată în structura creierului uman. Această congruență poate să fie explicată prin ipoteza freudiană a unei experiențe oedipiene care rupe în două ființele umane: sinele conștient și inconștient, sau prin ipoteza jungiană a subconștientului colectiv. În orice caz, metafora adâncimii este o categorie primară a gândului uman.

Dacă ne imaginăm că mergem în subteran, nu ne vom imagina doar un mediu unde natura organică este complet absentă, ci vom reface o călătorie ce este una dintre cele mai grele şi puternice tradiţii ale umanităţii. O călătorie metaforică a descoperirii prin coborârea în subteran.

Mult înainte ca Eneas a lui Virgil să fie condus de Sybil în infern, intrând printr-o peşteră ce se află pe malul lacului Avernus, mult înaintea apariţiei poveştilor despre răpirea Proserpinei în lumea subterană de către Pluto sau coborârea lui Orpheus în realitatea stygiană pentru a o aduce înapoi pe Euridice şi mult înaintea oricărei istorii scrise când oamenii erei primitive desenau bizonii şi urşii pe care îi vânau pe pereţii şi tavanele peşterilor, trebuie să se fi spus poveşti despre întunecatele lumi subterane ce se află în adâncurile Pământului.

Începând cu renaşterea, epica tradiţională a călătoriilor în lumile subterane a fost transformată în naraţiuni ce au fost scrise mai degrabă decât transmise pe cale orală într-o modalitate ce ţine de sacru. În aceste naraţiuni, un călător aventuros, fără noroc şi pe jumătate nebun, se porneşte să descopere lumile subterane în care intră şi din care s-ar putea să nu mai iasă niciodată.

În secolul al XIX-elea, totuşi un alt tip de poveste despre subteran începe să fie scrisă - una chiar foarte diferită ca structură fundamentală. În loc să fie un loc pe care să-l vizitezi, lumea subterană devine un

loc în care trăiești. În loc să fie descoperit datorită norocului, lumea subterană este construită printr-un act de voință.

Atunci și acum Călătorie spre centrul Pământului este una dintre cele mai populare cărți ale lui Jules Verne. Cu mult mai puțin faimoasă și chiar diferită în premisele ei este o altă carte a lui Jules Verne pe tema lumilor subterane, publicată 13 ani mai târziu: Indiile negre. Aceasta este o poveste nu despre exploratori, întreprinzători și ghizi, ci despre ingineri și mineri care muncesc din greu. Nu se prezintă nici o călătorie incitantă, ci o societate ce funcționează în permanență în subteran. Una dintre cărți descrie o călătorie subterană, cealaltă o societate subterană. Pe măsură ce tehnologia se dezvoltă apare, pe de altă parte, din ce în ce mai pătrunzătoare ideea construirii unei lumi interioare. Conform eminentului geolog Archibald Geikie, care a scris un articol despre geologie în cea de-a IX-a ediție a Enciclopediei Brittanica (1887), au fost propuse diverse teme despre interiorul Pământului, dar doar trei merită o examinare serioasă: Pământul ar putea să aibă o crustă solidă și un interior moale; Un substrat de lichid ar putea să fie dedesubtul crustei (adică dedesubtul MOHO sau cea mai de jos extremitate a crustei ce se întinde pe o distanță de la câteva mile la câteva duzine de mile în grosime - depinde de localizare -), restul globului fiind solid; sau planeta poate să fie solidă și rigidă în miezul ei, excepție făcând „spațiile veziculare

locale". Această din urmă teorie îi convenea foarte mult eminentului lord Kelvin, codescoperitorul celei de-a doua legi a termodinamicii.

În timpul iernii dintre 1863 și 1864, Verne a purtat o serie de conversații cu Charles Sainte-Claire DeVille, un geograf care explorase vulcanii europeni și teoretizase faptul că ei ar putea să fie conectați prin canale ce se află sub Pământ. (Notă: Aceasta a fost o teorie prezentată nu doar în primul volum al cărții lui Jules Verne Călătorie spre centrul Pământului, ci în toate cele trei versiuni cinematografice ale acestei cărți ce au apărut mult mai târziu. Prima versiune cinematografică în care jucau Pat Boone și James Mason a fost filmată în peșterile din Carlsbad, având și cea mai mare acuratețe dintre toate cele trei, chiar dacă s-a îndepărtat ușor de povestea originară a lui Jules Verne. A doua versiune prezintă exploratorii care intră printr-un vulcan din insulele Hawaii și nu se apropie nici măcar la o aruncătură de băț de prima versiune cinematografică. A treia versiune, un remake produs de NBS, a fost lansată în cinematografe în martie 1993. Aceasta le depășește pe celelalte două în ceea ce privește efectele speciale, însă cu toate acestea a fost ușor inferioară versiunii clasice în ceea ce privește linia poveștii și a plauzibilității, de exemplu, în timp ce celelalte două versiuni cinematografice - păstrând linia cărții - prezintă exploratorii coborând într-un vulcan stins, cea de-a treia versiune i-a făcut să coboare într-unul activ. Oricum, cea de-a treia

versiune a avut un final deschis. Probabil din cauză că voia să-și răscumpere păcatul din domeniul mai sus-menționat).

Jules Verne a devenit atât de încântat de ideile lui DeVille, încât a pus de-o parte manuscrisul la care lucra Căpitanul Hatteras și a început să scrie imediat Călătorie spre centrul Pământului. În această carte, el descrie lumea din subteran într-un fel ce era compatibil cu teoria lui Kelvin referitoare la spațiile veziculare locale. Mai departe, din moment ce geologiștii zilelor sale erau de acord că interiorul Pământului trebuie să fie fierbinte (luând ca dovadă pentru aceasta erupțiile vulcanice și izbucnirile de apă termală în tunelele minelor), Verne s-a îngrijit să explice cum exploratorii săi puteau să coboare atât de adânc fără să fie arși. De-a lungul următoarelor trei decade, Verne a continuat să scrie memorabila sa „Călătorie imaginară" incluzând mai multe lucruri referitoare la temele subterane. Multe dintre excavările din zilele sale - de la aducerea la suprafață a anticei Troia până la săparea tunelelor de cale ferată prin Alpi - se petreceau în perioada în care Verne, Wells și Forster își scriau cărțile. Chiar mai important decât acestea, toți știau că trebuie să scrie adevărul pentru cititorii lor. Această opinie împărtășită de către cei trei i-a permis lui Wells să-l facă pe naratorul din cartea sa Mașina timpului să explice cititorilor anului 1890 că, chiar dacă evoluția unei specii subterane ar putea să pară grotescă, sunt circumstanțe care să ne

conducă spre o astfel de realitate. Există tendința de a se utiliza spațiul subteran într-un scop mai puțin ornamental pentru civilizație; de exemplu, avem căile ferate metropolitane în Londra, sunt metrourile, sunt restaurante și birouri în subteran, ele crescând în număr pe zi ce trece. În mod evident, m-am gândit că această tendință a crescut din moment ce industria și-a pierdut, gradat, dreptul din născare în ceea ce privește cerul. Vreau să spun că a mers din ce în ce mai în profunzime, construind fabrici tot mai mari.

Implicațiile sociale ale vieții subterane, în special cele care se referă la traiul oamenilor într-un mediu închis, ne duc până la ideea că aceștia pot să degenereze în hedoniști slabi de înger, cruzi și cu sănătate șubredă (cineva ar putea să spună că mediul subteran ar putea furniza siguranța și păstrarea intimității unei societăți pacifiste ce ar încerca să existe neviolentată de culturile din afara ei. Pe urmă, ar putea, de asemenea, să furnizeze intimitatea necesară pentru ca o societate hedonistă să ducă mai departe activitățile sale pline de cruzime în secret fără să fie „condamnată" de societatea de la suprafață. Amândouă ipotezele pot să coexiste, de fapt, așa cum a fost sugerat în diverse relatări).

• • •

„Comunism vs Capitalism" Au fost mulți cei care au declarat că atât comunismul, cât și capitalismul au eșuat în încercările lor de a promova egalitatea în rândul cetățenilor acestor lumi. În esență, amândouă

filozofii au părțile lor bune, precum și părțile lor rele. Capitalismul stabilește dreptul proprietății private, în timp ce comunismul susține împărțirea egală a bogăției care este, la urma-urmei, utilizată mai mult pe post de principiu decât de fapt practic. Problema este că adepții cei mai îndârjiți ai fiecărei filozofii au refuzat să accepte preceptele filozofiei „opuse" (aici intră și cei care cred că atât comunismul, cât și capitalismul au fost forțate de „puterile lumii" să intre în conflict pentru a putea ține masele într-o perpetuă frică și confuzie ce le-ar fi făcut mult mai ușor de controlat. Adevărul este că culturile timpurii în mod instinctiv au utilizat o formă socială care combina împărțirea egală a bogăției cu dreptul de a avea proprietate privată. Acest tipar este văzut, de asemenea, în cadrul primei biserici creștine, așa cum e descrisă în Faptele Apostolilor.

Comunismul socialist a întărit împărțirea egală a bogăției, dar era intolerant cu orice drept de a deține o proprietate privată și chiar distrugea tot ceea ce aparținea unui singur individ. În fosta Rusie comunistă, fermieri bogați erau uciși pe capete. În China comunistă, drepturile „de proprietate" au fost întărite până într-atât încât se permitea unei familii să aibă un singur copil și din moment ce băieții sunt mai doriți din punct de vedere economic, uciderea în masă a fetelor a crescut galopant.

Numărul femeilor din această țară a scăzut cutremurător de mult. Capitalismul democratic crede

în drepturile de proprietate privată, însă nu este de acord cu împărțirea egală a bogăției și a proprietății, așa cum este practicată în țările comuniste. Asta duce la exploatări nedrepte și chiar criminale ale oamenilor de către multimilionarii și miliardarii în cadrul diferenței extrem de mare între pătura bogată și săracă a societății.

Nimeni nu poate să spună că cele două forme de organizare socială, comunismul și capitalismul, sunt în întregime greșite, dar trebuie să înțelegem faptul că multe dintre idealurile celor două filozofii au fost utilizate ca momeală de către Illuminati și cei din frăția șarpelui în scopul recrutării celor două părți pe post de pion în marele joc orchestrat de Iluminismul păgân. Se pare că de mult a fost decis de către Frăția șarpelui (adică Illuminati și rasa reptilienilor) faptul că o jumătate de adevăr este mai eficientă în distrugerea individualității umane și înlocuirea ei cu conștiința colectivă draconiană, rezultată dintr-o societate tehno-dictatorială în care toate gândurile, emoțiile și voința umană ar fi controlate dintr-un singur panou de comandă.

Cu alte cuvinte, liberul arbitru al omului îi va fi luat împreună cu sufletul său. Opus iluminismului păgân (nu în mod necesar comunismul sau capitalismul care în aparență sunt uneltele utilizate de Frăția șarpelui pentru manipularea maselor) este democratismul creștin. Găsim tiparul perfect pentru acest sistem în Faptele Apostolilor, unde primii creștini aflați sub

mâna divinității au fuzionat idealurile împărțirii bogăției cu dreptul la proprietate privată, o unitate pe care Illuminati în mod deliberat ne-au făcut pe noi, ceilalți, să credem că nu e posibilă".

• • •

Dacă ne întoarcem la subiectul întâlnirilor cu entitățile reptiliene, John A. Keel, în cartea sa Creaturi ciudate din timp și spațiu, ne vorbește despre o creatură uriașă asemănătoare dragonului care, se spune, a ieșit din Lacul Campbell, Dakota de Sud, într-una din zilele anului 1934, forțând un fermier să iasă de pe drum cu tractorul său.

În documente anterioare am povestit despre un grup de umanoizi uriași și păroși văzuți de un angajat al ambasadei britanice în de acum închisele catacombe ce se află sub Hypogeumul maltez. Ceea ce n-am povestit este faptul că englezoaica care pretindea a fi văzut aceste creaturi spunea că ele aveau o înălțime de 10 metri, chiar dacă ea panicată fiind a judecat greșit înălțimea acestor creaturi, reiese clar din descrierea ei că aceștia erau mult mai înalți decât orice ființă umană.

Având acestea în mintea noastră citâm din următoarea declarație ce apare într-o scrisoare publicată în numărul din decembrie 1969 la pagina 150 a revistei FATE sub titlul Omul misterios. Din cauză că declarația este mai degrabă incredibilă, îl lăsăm pe cititor să-și formeze propria părere despre credibilitatea documentului. Sunt oare rândurile

următoare o poveste fantastică sau un real raport despre o descoperire a unei mutații gigantice monstruoase a rasei umane - posibilele rămășițe ale unui tată, mamă și ale copilului lor?!

„Anul trecut am întâlnit în Washington un bărbat care mi-a povestit cu mulți ani în urmă (1902, dacă îmi aduc bine aminte) că a lucrat în apropierea orașului Thermal, California. Spunea că, în vremea aceea, câțiva muncitori au deschis o galerie la 8 mile depărtare de oraș și au descoperit trei schelete umane. De 10 metri, de 8 metri și 3 metri jumătate. El nu a văzut scheletele, însă mi-a spus că mormântul a fost închis din ordinul președintelui. Poate că ei și-au bătut joc de mine, dar mi s-au părut sinceri și cinstiți... Dacă scheletele mai sunt încă acolo, în mod cert ar fi o descoperire valoroasă acum William Hoggatt, Perry, Oklahoma".

Am scris în alte documente destul de mult despre presupusa federație care se pare că face legătura între asemenea colonii umane și cele din Tau Ceti, sistemul Koldasian, Epsilon Eridani, Erra-Taygeta din Pleiade, Vega din Lyra. O presupunere adițională a celor menționate mai sus este cea care vorbește despre UMMITES, o rasă asemănătoare scandinavilor ce trăiește pe o planetă cu un câmp magnetic mult mai intens decât cel al Pământui și care, aparent, a luat contact cu oamenii de știință care lucrează pentru guvernul francez. Este foarte interesant faptul că ediția îmbunătățită a cărții lui M.K. Jessup Cazul

OZN conține comentarii ale unor persupuși membri ai unei rase pământești vechi, care au avut acces la tehnologia navelor interplanetare. Ei declarau că Franța a fost un subiect de mare interes pentru rasele extraterestre din cauza atmosferei sale sociale unice. Se presupune că UMMITES au venit din sistemul stelar cunoscut nouă sub numele de Wolf 424, loc pe care ei înșiși îl denumesc IUMMO.

Simbolul lor seamănă cu un H ce are o bară verticală extra în mijlocul literei și cele patru colțuri ale „H-ului" sunt rotunjite în afară. Acest simbol a fost prins într-o imagine fotografică a „burții" unui OZN. De asemenea, UMITES-ii vorbesc despre ei înșiși ca făcând parte dintr-o mare federație a planetelor din care mai mult sau mai puțin fac parte regiunile interstelare menționate mai sus.

• • •

În Documentele Patriotice Cosmice ne referim la un incident ce implică șuvițe de păr și bucăți de carne ce se presupune că au fost scoase dintr-un puț subteran. CRP nu își aduce aminte de sursa acestei povești, dar oricum a fost destul de norocos să găsească întreaga poveste mai târziu. Incidentul în chestiune a fost publicat în numărul din septembrie 1966 al revistei FAIT, paginile 25 și 28.

„Din adâncuri la suprafață" - noi credem că această poveste e mai degrabă o farsă, dar nu rezistăm tentației de a o prezenta. Avem două informații de primă mână din Darwin, Australia, referitoare la

descoperirea de carne animală și păr în timpul unei operațiuni de săpare a unui puț la adâncimea de 200 de metri.

„Un fântânar experimentat, Norman Jenson, căuta apă la o depărtare de 15 mile de Killarney, 350 mile sud de Darwin. El trecuse deja de 7 straturi de argilă, lut, pământ roșu și nisip, când, aflându-se la 200 de metri, vârful burghiului a intrat în ceva moale, coborând rapid până la 220 de metri. Jenson a crezut că burghiul a penetrat în pânza freatică și a coborât pompa să facă câteva teste. Pompa sa a adus la suprafață un mănunchi de ceea ce el a crezut că erau carne, oase și păr. Jenson i-a spus șerifului Roy Harvey că nu a mai întâlnit așa ceva niciodată. Unele bucăți din descoperirea lui Jenson au fost date ca hrană păsărilor din Killarney.

Acestea au mâncat-o fără să aibă pe urmă probleme de sănătate. Restul după câteva zile încă nu putrezise, cu toate că fusese lăsat sub soarele fierbinte. Dr. W.A. Langsford, șeful Direcției de Sănătate din Darwin, a declarat că la o examinare microscopică s-a dovedit că era carne și păr. Mostre au fost trimise mai departe la laboratoarele criminalistice din Adelaide, pentru teste mai amănunțite. Există posibilitatea, a spus el, să fie materie umană. Tot ce se poate. Raportul australian romanța întâmplarea, dar mulți ani pe urmă, văcarii nu și-au mai dus animalele în acea parte a drumului din cauza frecventelor întâmplări neobișnuite".

Ne-am putea întreba dacă presupusul material recuperat din puțul acela ar putea să provină de la o creatură asemănătoare „sasquatch-ului" sau a unui animal necunoscut nouă. Ar fi logic ca orice materie vie, odată moartă, să nu se pietrifice într-o perioadă lungă de timp. Mai ales dacă se află într-un mediu ce păstrează aceeași temperatură, precum este sistemul cavernelor subterane. Oare poate să fie vorba despre un tip natural de mumificare ce se întâmplă în subteran?"

William Halliday în cartea sa Aventuri din subteran scrie declarația lui Earl P. Dorr, care descrie vastele peșteri pe care el și asociatul său le-au descoperit și explorat în California de Sud. Porțiuni din această mărturie sunt citate mai jos:

„Aceste peșteri sunt la o depărtare de aproape 250 mile de Los Angeles, California. Călătorind pe autostrada interstatală se poate ajunge la ele în câteva ore. Însoțit de un inginer minier, am vizitat peșterile în luna mai 1927. Am intrat înăuntrul lor și am petrecut 4 zile explorându-le pe o distanță cuprinsă între 8 și 9 mile. Am avut la noi instrumente de măsură pentru a putea ști distanța parcursă, adâncimea și pentru a face alte observații și estimări. Ceea ce a reieșit din cercetările noastre sunt următoarele fapte:

1. Din buza peșterii am coborât aproape 2.000 de picioare. Acolo am găsit un canion care avea o adâncime, măsurată cu altimetrul

nostru de 3.500 de picioare. Am găsit peșteri ce erau împărțite în mai multe camere pline și înfrumusețate de neobișnuite stalactite și stalacmite, pe lângă multe alte minuni fantastice și grotești ce făceau aceste peșteri să fie una dintre minunile lumii.

2. În albia canionului curgea un râu ce avea o deschidere de aproape 300 de picioare. Râul creștea și cobora precum valurile unei mări, înălțimea maximă a valului era de 300 de picioare și înălțimea minimă de aproximativ 10.
3. Când valurile se retrăgeau, dezvăluiau pe ambele părți ale râului o plajă de nisip negru bogat în aur, lungă de 150 de picioare. Nisipurile au o adâncime între 4 și 11 picioare. Am explorat nisipurile canionului pe o distanță de 8 mile, găsind doar foarte mici variații ale adâncimii și lățimii plajelor.
4. Sunt un miner cu experiență de foarte mulți ani și dețin proprietăți miniere foarte valoroase pe care sunt gata să le pun chezaș pentru a garanta că declarațiile mele sunt reale.
5. Interesul meu de a explora aceste peșteri a avut scopul de a studia mineralogia lor, pentru a dovedi posibilitățile reale ale acestor peșteri. Am dorit să fac aceste cercetări personal pentru a determina științific caracterul și cantitatea valorii minerale ale peșterilor, rocilor și nisipurilor.

6. Am adus din peşteri aproape 4 kg şi jumătate de nisip negru pe care l-am topit şi am obţinut mai mult de 7 dolari în aur. L-am vândut unui cumpărător de aur care mi-a oferit un preţ de 18 dolari/uncie. Un kilogram din acest nisip negru l-am trimis lui John Herman, topitor al cărui certificat arată o valoare de 2.145,47 dolari/mp. având 20,67 dolari de aur/uncie.
7. Pe baza observaţiilor şi a măsurătorilor făcute, am estimat că ar fi necesar un tunel de aproximativ 350 de picioare lungime pentru a pătrunde în caverne şi de 1.000 de picioare sau mai mult, sub intrarea pe care am folosit-o, ceea ce rezultă că peşterile sunt la o distanţă de 3 mile de proprietatea mea.
8. Nu am făcut nici o estimare sau aproximare în ceea ce priveşte cantitatea de nisip negru, dar dacă cineva vrea să estimeze pe baza cantităţii luate în metri cubi, să ia în calcul suprafaţa de 8 mile cu o adâncime de minimum 3 picioare. Adâncimea variază şi eu nu ştiu maximul ei (declaraţie luată sub jurământ domnului E.P. Dorr, 03.09. Adena St., Pasadena, California, 16 noiembrie, 1934)"

E foarte interesant că acest râu la care se referă Earl Dorr se pare că se ridică şi creşte sub forma valurilor. E oare posibil ca undeva în apropierea acestui râu subteran posibil sub marele deşert

vestic din Utah, Nevada - California, unde reuşesc să iasă la suprafaţă, pe alocuri, apele freatice sub formă de izvoare şi râuleţe - să fie o cantitate mare de apă subterană îndeajuns de mare ca să fie influenţată de forţele Lunii ce provoacă mareele? Am putea să luăm în considerare în cât de mică măsură această posibilitate pentru că există în prelungirea Văii Morţii, din apropierea graniţei dintre Nevada şi California, o peşteră extrem de întinsă care este cunoscută sub numele de „Gaura diavolului". Există cel puţin două deschideri la suprafaţă ale acestei peşteri, care este şi ea descrisă în detaliu în cartea lui William Halliday.

Această peşteră este umplută de apă şi, conform anumitor surse, creşte şi scade uşor odată cu mareea! Aceasta ne indică faptul că cursurile de apă subterană ale Californiei, precum cea descrisă de Earl Dorr şi de alţi cercetători, pot să facă conexiunea între imense lacuri subterane sau mici mări cu apă proaspătă din interiorul Pământului. Dacă această teorie se dovedeşte viabilă sau nu, rămâne de văzut... atunci când speleonauţii îşi vor croi drum, încă o dată, în peştera secretă a lui Dorr şi către acest presupus râu subteran.

„Gaura diavolului" conţine o specie rară de peşte al peşterilor, ce nu a mai fost găsită nicăieri altundeva în lume. Datorită acestui detaliu, la care se adaugă faptul că doi profesionişti, unii spun că erau scafandri ai marinei militare, au dispărut în această peşteră acvatică „fără fund" acum câţiva ani, guvernul

a declarat acest loc ca făcând parte din Parcul Național „Valea Morții". Existența sau posibilitatea existenței unor astfel de mări subterane aflate în subsolul California-Nevada pare să fie susținută de alte declarații. Vom cita acum din observațiile profesioniste făcute de William Halliday asupra declarațiilor lui Earl Dorr, observații care apar și ele în cartea Aventura e subteranul:

„... Care-i șmecheria?". Asta a fost probabil întrebarea din mintea fiecărui cititor al ziarului California mining când declarația sub jurământ a lui Dorr a fost publicată în numărul din noiembrie 1940. Întrebarea aceasta și-o pune fiecare speolog când aude prima dată această extraordinară poveste. Mai mult, răspunsul la celelalte întrebări evidente nu pot să fie cele la care ne-am putea aștepta. „Este doar o peșteră imaginară"? Nu.

Peșterea în mod cert există. Am intrat în ea. A păstrat Dorr secretul locației ei? Nu. Sute, poate mii de oameni cunosc locația exactă, chiar pe marginea vârfului Kokoweef, din Deșertul Mohave. A încercat cineva să găsească acest râu de aur? Da. Prospera corporație minieră „Peștera de Cristal" deține această proprietate. Și atunci... care e șmecheria?

E... aici începe povestea. Începuturile acestei povești despre peștera de aur se pierde în ceața minților celor bătrâni. De multă vreme, căutătorii cunoșteau existența unei intrări largi într-o peșteră adâncă în partea argiloasă a vârfului ce formează

fața estică a văii Ivanpah-Kokoweef Peak. Chiar dacă se află la doar 4 mile pe un drum desfundat de autostrada dintre Los Angeles și Las Vegas, zona era atât de dezolantă încât în 1920 ar fi putut să treacă săptămâni fără să nu treacă nimeni altcineva decât un căutător împreună cu măgarul său. Deschiderea peșterii avea un diametru de câteva picioare, ea fiind în mod clar mult mai largă cu cât pătrundeai în adâncime. Sunt anumite povești locale care spun că este fără fund. Cu toate că unei pietre aruncate în ea nu-i ia decât câteva secunde să atingă fundul.

Pe urmă, cineva a găsit o crăpătură îngustă ce ducea la o altă peșteră în partea de sus a feței estice a vârfului Kokoweef. Poate că acesta a fost tocmai Dorr. Poveștile variază. Una dintre versiuni repetă obișnuita poveste a doi indieni care aveau o hartă a unei comori care în cazul acesta se presupunea că indica intrarea în peșteră. Dorr era foarte bine cunoscut în zona aceasta, având proprietăți de-a lungul văii, câteva mile la sud-vest de vârful Kokoweef.

Asemenea oricărui căutător experimentat, el, cu siguranță, bătuse fiecare metru al zonei respective. În orice caz, noua peșteră părea a fi mai adâncă decât peștera Kokoweef. Ca și alte câteva peșteri din California, în cele din urmă ea a devenit cunoscută sub numele de Peștera de Cristal. Mai târziu, un alt bătrân căutător, Pete Ressler, se odihnea în apropierea poalelor mai sus-menționatului vârf. Din joacă a aruncat o piatră într-o crăpătură. Spre surpriza lui, ea s-a lovit când

de un perete când de celălalt pentru multă vreme, pierzându-se în cele din urmă în adâncuri. Și-a încărcat toate ustensilele pe măgarul său, îndreptându-se către Stația Mountain Pass ca să cumpere dinamită. Oamenii din stație l-au întrebat: „Ce crezi că este acolo Pete?". Cine știe... a răspuns într-o doară Pete. Nu era cine știe ce mare peșteră", așa că Pete a lăsat-o baltă. Dar oricum, nu el este personajul principal, ci Dorr.

Dorr trebuie să fi fost o persoană ciudată. Nimeni altcineva nu a fost atât de tare interesat de aceste peșteri, dar în curând el a început să vorbească despre o peșteră enormă în care pătrundea, încet-încet, călătorie după călătorie. Partea principală a acestei peșteri erau o serie de treceri din camere mici în altele. În câteva zone erau iazuri secate ce conțineau mici cristale ascuțite.

Peștera se întindea pe o distanță de câteva mile. Dedesubtul acestei minuni erau altele și mai mari. A găsit mari depozite de aur. În cele din urmă a reușit să-i convingă pe jumătate din ceilalți bătrâni de adevărul spuselor lui. Cu toate acestea, ei nu au intrat niciodată în acea gaură îngrozitoare, nici dacă ar fi primit tot aurul din lume.

Peșteri precum cea a lui Dorr pur și simplu nu există, ne aduce aminte Foster Hewitt. Cu toate acestea sperăm că cineva, cândva, va rezolva misterul ei. Nici până în ziua de astăzi, nu a reușit nimeni să afle adevărul despre cea ce se mai găsește în adâncurile acelei peșteri, pentru că Dorr a dus cu el în mormânt secretul ei.

APENDIX

Această informaţie poate să vă salveze viaţa şi libertatea!

De ce Războiul Stelelor, telescopul Huble şi căderea subită a comunismului? Ce se întâmplă? Ceva foarte sinistru. Sondajele spun că aproape 90% dintre americani cred în existenţa OZN-urilor şi 95% dintre ei cred că guvernul ascunde aceste informaţii de publicul larg. Dar de ce? Le este teamă că oamenii se vor panica dacă un anunţ „oficial" despre existenţa extratereştrilor ar fi făcut public? Îmi vine cu greu să cred acest lucru.

Un astfel de anunţ ar stârni interesul, o mare emoţie şi multe întrebări în special în cadrul Bisericii, dar nu panică. De ce atunci această continuă ascundere şi muşamalizare.

Există dovezi incontestabile ce au ieşit la suprafaţă în ultimii ani datorită celor care fac tot posibilul să dezvăluie secretele - foşti ofiţeri militari care în sfârşit au spus: „Destul! E timpul pentru ca guvernul să spună oamenilor adevărul!".

Aceşti militari, precum William Cooper - fost ofiţer al serviciului secret al Marinei Americane, mr. John

Lear (al cărui tată a fondat Corporația Lear-Jet) și aviatorul William English, ca să numim doar câțiva, au descoperit adevărul și cu riscul vieții lor încearcă să ne facă conștienți de secretele din spatele OZN-urilor și prezenței extratereștrilor pe Pământ. Acești oameni au lucrat la proiecte secrete, au avut acces la documente ultrasecrete, au văzut cu propriii lor ochi extratereștri sau ființe extraterestre capturate, incredibila tehnologie pe care aceștia au adus-o cu ei pe planeta noastră.

Întâlniri cu OZN-uri au fost raportate de-a lungul întregii istorii a umanității, iar în referințele biblice și istorice despre „care în flăcări", „imense păsări zburătoare" și „ființe ciudate" predatează istoria noastră cu mii de ani. În 1940, câteva nave spațiale extraterestre au fost recuperate de Statele Unite și de alte țări împreună cu câțiva extratereștri morți și unul viu pe care l-au numit „EBE" (un nume sugerat de dr. Vannever Bush, nume ce era o abreviere pentru „Entitate Biologică Extraterestră").

În 1953, astronomii au descoperit obiecte mari în spațiu care veneau înspre Pământ. La început, ei au crezut că acestea erau asteroizi, însă dovezile descoperite ulterior au dovedit că aceste obiecte nu puteau fi decât nave spațiale.

Proiectele „Sigma" și „Platon" au interceptat comunicații radio extraterestre și, folosind un limbaj binar, au reușit să aranjeze ca acestea să aterizeze, rezultând astfel o întâlnire „față-n-față" cu ființe

extraterestre ce veneau de pe alte planete. În acest timp, o rasă de extratereştri cu aspect umanoid a contactat Guvernul Statelor Unite, avertizându-ne că extratereştrii ce se aflau pe orbita ecuatorială erau fiinţe ostile, venite din constelaţia Orion. Aceşti extratereştri umanoizi au cerut ca omenirea să distrugă toate armele nucleare, pentru că eram pe marginea prăpastiei autodistrugerii şi trebuie să încetăm să ne ucidem unii pe alţii.

Preşedintele Eisenhower a respins aceste cereri. Mai târziu, în 1954, membri ai rasei extraterestre cunoscute sub numele de Gray (gri) din sistemul stelar Zeta Reticuli, care orbitau deasupra Ecuatorului, au aterizat la baza forţelor aeriene americane Holloman. Ei au declarat că planeta lor era pe moarte şi aveau nevoie de centre pe Pământ pentru a face experimente genetice ce ar fi putut să permită rasei lor să supravieţuiască.

Aceasta în schimbul tehnologiei lor. Eisenhower s-a întâlnit cu extratereştrii şi un tratat oficial a fost semnat. Tratatul stipula că extratereştrii nu se vor amesteca în problemele noastre şi noi în problemele lor. Vom ţine în secret prezenţa lor pe Pământ şi ei ne vor furniza tehnologia lor avansată. Ei pot să răpească oameni în anumite limite, în scopul examinărilor şi monitorizării lor medicale cu amendamentul că oamenii nu vor suferi traume şi că vor fi readuşi la locul de unde au fost răpiţi şi nu vor avea nici o amintire a întâmplării.

S-a căzut de acord, de asemenea, că bazele extraterestre vor fi construite sub pământ, în subteranele rezervațiilor indiene din zona Four Corners, Utah, New Mexico, Arizona, și Colorado. O altă bază trebuia să fie construită în Nevada, în zona construită sub numele de S-4, la aproape 7 mile sud de zona numită „Dreamland". Un fond secret de miliarde de dolari a fost constituit și administrat de Biroul Militar al Casei Albe ce trebuia să construiască buncăre subterane secrete pentru președinte și personalul său în cazul unor atacuri armate. Prin decretul prezidențial secret NSC-5410, Eisenhower a creat un comitet permanent numit „Majoritatea 12" (MJ-12), care să supravegheze și să conducă toate activitățile sub acoperire privitoare la extratereștri.

Din acest comitet făceau parte directorul FBI, J. Edgar Hoover, și șase lideri ai „Consiliului pentru Relații Externe", cunoscut ca „Înțelepții", și mai târziu alte persoane din Comisia Trilaterală: George Bush, Gordon Dean și Bryzinksi au făcut parte din MJ-12. O descoperire majoră a acestei comisii a fost faptul că extratereștrii foloseau oameni și animale drept sursă pentru secrețiile glandulare, enzime, secrții hormonale, sânge și alte experimente genetice oribile.

Extratereștrii explicau aceste acțiuni ca fiind necesare pentru supraviețuirea lor și că, dacă structura lor genetică nu putea să fie îmbunătățită, rasa lor ar fi încetat să existe.

Puterile guvernante au decis că unul dintre mijloacele finanțării proiectului extraterestru era înhățarea pieței drogurilor ilegale. Pentru aceasta a fost contactat un tânăr membru ambițios al Consiliului pentru Relații Externe. Numele lui era George Bush, care la acea vreme era președintele și CEO-ul Companiei Petroliere Zapata. Cu sediul în Texas, Zapata Oil experimenta foraje off-shore și s-a aranjat ca drogurile să fie transportate cu pescadoare din America de Sud pe platformele off-shore, după care să fie duse în Statele Unite cu mijloace de transport obișnuite, evitându-se astfel controlul vameșilor.

Acest plan a funcționat peste așteptări și astăzi CIA-ul controlează toată piața drogurilor ilegale. Banii proveniți din droguri au fost folosiți să finanțeze construcția bazelor extraterestre subterane. Concluzie: Grupul Bilderberg, Consiliul pentru Relații Externe și Comisia Trilaterală sunt Guvernul Secret ce conduce națiunea americană prin intermediul MJ-12 împreună cu Grupul de Studiu numit Jason Society. De-a lungul istoriei, extratereștrii au manipulat și/sau condus rasa umană prin intermediul diferitelor societăți secrete, religii și grupări oculte.

Consiliul pentru Relații Externe și Comisia Trilaterală au sub control total tehnologia extraterestră și economia americană. Eisenhower a fost ultimul președinte care a cunoscut în întregime toată problema extratereștrilor.

Președinților care i s-au succedat li s-a spus doar ceea ce MJ-12 a vrut ca ei să cunoască și nu era adevărul. MJ-12 a prezentat fiecărui președinte imaginea unei civilizații extraterestre ce încerca să se reînnoiască și care și-a construit „un acasă" pe această planetă, dându-ne în schimb cadoul tehnologiei sale.

Fiecare președinte a înghițit momeala acestei povești. În acest timp, oamenii inocenți continuă să sufere inimaginabile orori în mâinile extratereștrilor și ale oamenilor de știință care sunt angajați în cercetări barbare ce i-ar face pe naziști să pălească în fața lor. Și dacă toate acestea nu sunt îndeajuns, mulți oameni sfârșesc prin a deveni hrană pentru apetitul nesățios al extratereștrilor pentru enzime biologice, secreții hormonale și sânge. Cel puțin unul din 40 de americani are implantat un dispozitiv extraterestru ce e utilizat pentru controlul său în caz de nevoie. În 1989, aproape trei milioane de gray ocupau aceste complexe subterane desfășurate pe numeroase nivele.

Nivelul 7 al Bazei „Dulce" este numit Holul coșmarului. Ei și-au încălcat acordul privitor la răpirea oamenilor; Astăzi, peste 25 de milioane de cetățeni americani au fost răpiți și implantați, o armată ce așteaptă ordinele pentru mărșăluire! (Whitley Strieber a scris un best-seller ce are la bază experiența lui personală). Din acest motiv, celelalte națiuni au fost informate. În câteva luni, monolitul comunist rusesc a fost demontat, unindu-se cu Statele Unite pentru a lupta împreună împotriva invaziei. Telescopul Hubble a

fost creat pentru a putea supraveghea flota invadatoare, iar tehnologia „Războiului Stelelor" a fost dezvoltată în speranța că-i vom putea opri când se află încă în spațiu, înainte să poată ateriza. Astăzi, guvernul se află în furcile caudine ale unei dileme. Prea multe surse lasă să se scurgă informații despre extratereștri. Publicul ar putea să fie enervat de atâta continuă secretomanie, așa că MJ-12 plănuiește să facă cât de curând un anunț oficial în condiții controlate, probabil, în cadrul Zonei 51. Rețele de televiziune vor fi chemate să filmeze înscenata aterizare a extratereștrilor. Aceștia fiind gray-ii. Ei vor „veni" aducând în brațe cadouri, tehnologie și se presupune că vor vindeca cancerul și SIDA etc.

Ei ne vor spune că sunt salvatorii umanității care au venit să apere Pământul împotriva unor extratereștri mâncători de oameni numiți „reptilieni". Povestea asta este o minciună. Ei deja lucrează pentru „reptilieni". Planul lor este să unifice lumea sub un guvern mondial. O Nouă Ordine Mondială fiind argumentul suprem pentru înfrângerea invaziei „reptilienilor".

Toate acestea nu sunt decât o capcană pentru a înrobi populația lumii. Controlul va fi împlinit prin intermediul sistemului monetar. O monedă universală controlată de anumiți bancheri inter-naționali care de-a lungul multor ani au fost servitorii extratereștrilor care s-au folosit de lăcomia și dorința lor nesfârșită pentru bogăție și putere, ca de un mijloc pentru a duce la îndeplinire maleficul lor plan de a controla Pământul.